

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05
Any XII N.º. 591
Setmana del 20 al 26 de
gener del 1991
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"L'alçaària a què
ens puja la caritat és
indiscutible. La
caritat ha coronat
tots els elegits de
Déu. Res no plau a
Déu si no hi ha la
caritat. Supliquem
de la misericòrdia
divina ser trobats en
la caritat."

**Sant Climent I,
Papa**

Atenent la crida del Papa i dels bisbes

L'Església universal clamà per la pau



VI CONCURS BÍBLIC

TERRASSA.— Com ja ha esdevingut tradicional, el Grup de la Federació de Cristians i els Mestres Catòlics de Terrassa han organitzat el Concurs Bíblic que aquest any versarà sobre el tema **EL REGNE DE DÉU**.

A les pàgines 24 i 25 publiquem les bases per les quals es regirà el concurs.

Com en edicions anteriors, el concurs ha obtingut el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Cultura de la Diputació Provincial, del Banc Atlàntic, de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, de CATALUNYA CRISTIANA, del Centre Social Catòlic i del Banc de Sabadell.

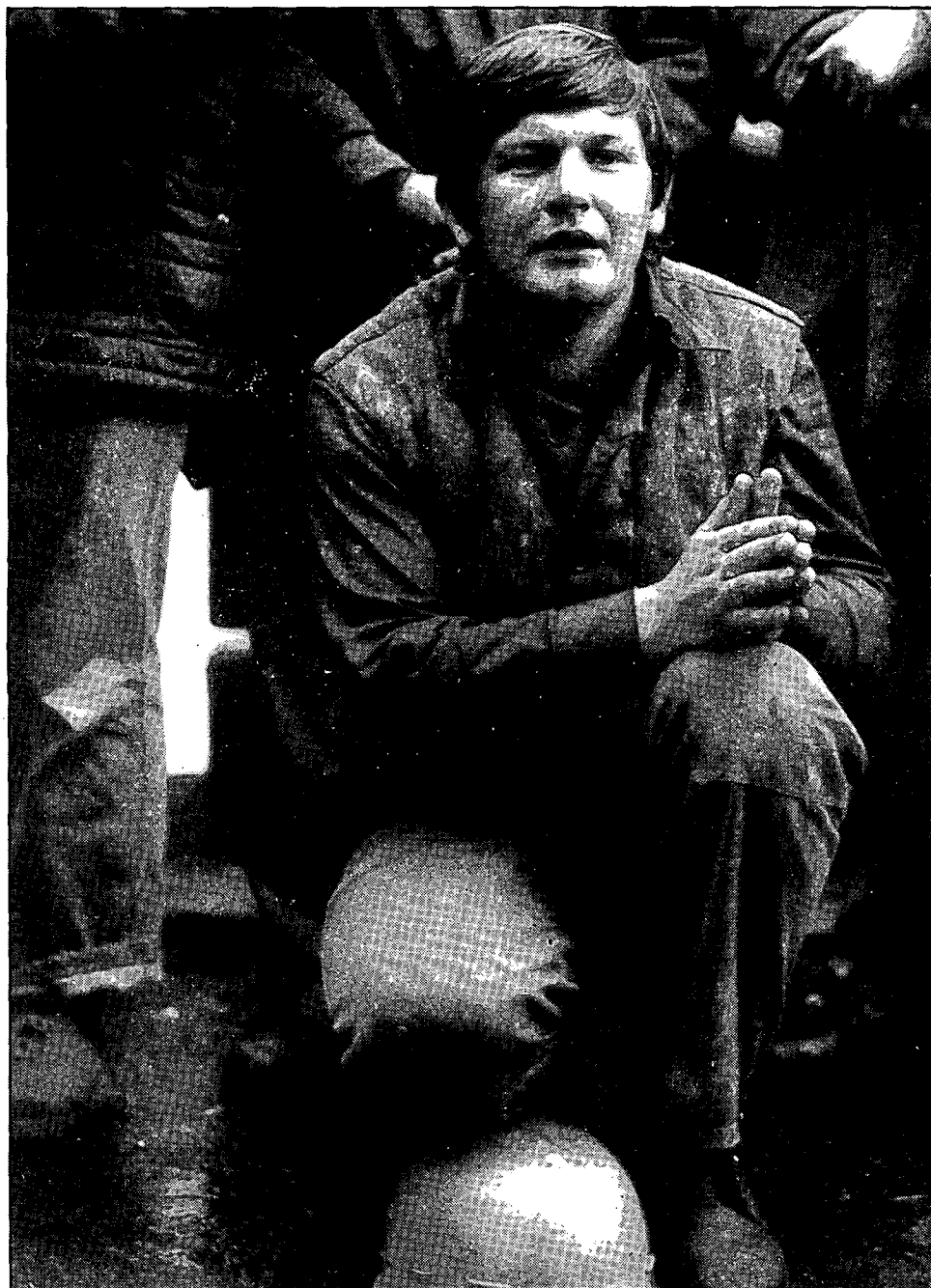
SUMARI

**Setmana per
la unitat dels
cristians**

Pàg. 15

**Eusebi Colomer,
coneixedor profund
de la filosofia
moderna**

Centrals



El passat diumenge 13 de gener, els fidels d'arreu del món pregaren per la pau. El papa Joan Pau II havia fet una crida universal, perquè el primer diumenge després de Reis, les esglésies de tots els països dediquessin una oració durant la celebració Eucarística o convoquessin una pregària per la pau. La finalitat primordial d'aquestes pregàries era intercedir perquè no esclati la guerra al Golf Pèrsic. Però també tenia un sentit més global: que hi hagi pau a la terra i cessin els conflictes i la violència. Els bisbes catalans van sumar-se a la crida del Papa, igual que els altres bisbes del món. L'Església universal clamà per la Pau.

AFINANT...

Dona nobis pacem!

La pau sembla un concepte evident, d'aquells que es presten a una resposta òbvia. Si pregunteu, una mica arreu, què és la pau? l'home corrent us respondrà, migestranyat, "doncs, la pau és... la pau; és el contrari de la guerra!" La guerra sí que és una realitat notòria. És el regne de la violència, la raó de la força, l'emmudir de la llei; el seu pa de cada dia són el dolor, la mutilació, la mort; s'alimenta de

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

vides... Jesús és anunciat com el príncep de la pau. Parla d'una pau que és la seva, distinta de la del món i que ell dóna d'una manera distinta de com la dóna el món. Aquesta pau "cristiana" és un do;

floreix i dóna fruits quan hi ha amor, però també és viva sota el glaç de l'odi; la seva força és la veritat que brilla com una llum malgrat la fosca; no glorifica el dolor ni la mort, però en coneix el "misteriós" sentit que li ve de la mort i la resurrecció de l'Anyell immolat. Per això el cristià, mentre fa el que pot per construir la pau, no es cansa de demanar-la: dóna'ns la Pau!



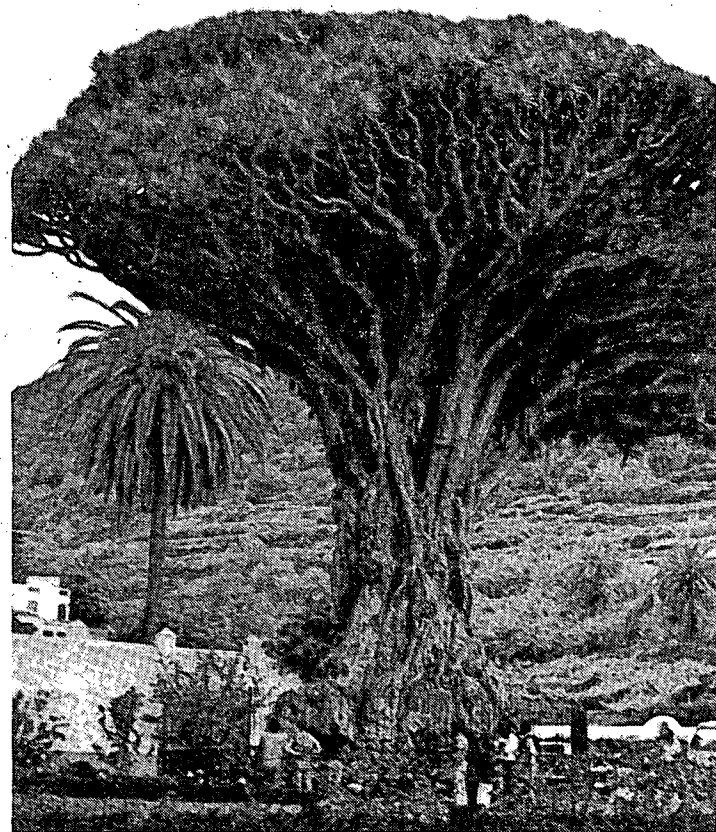
ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

PEL FEBRER

CANÀRIES

DIES INOBLIDABLES A
LES ILLES AFORTUNADES

Del 16 al 24 de febrer



LAS PALMAS DE GRAN CANARIA

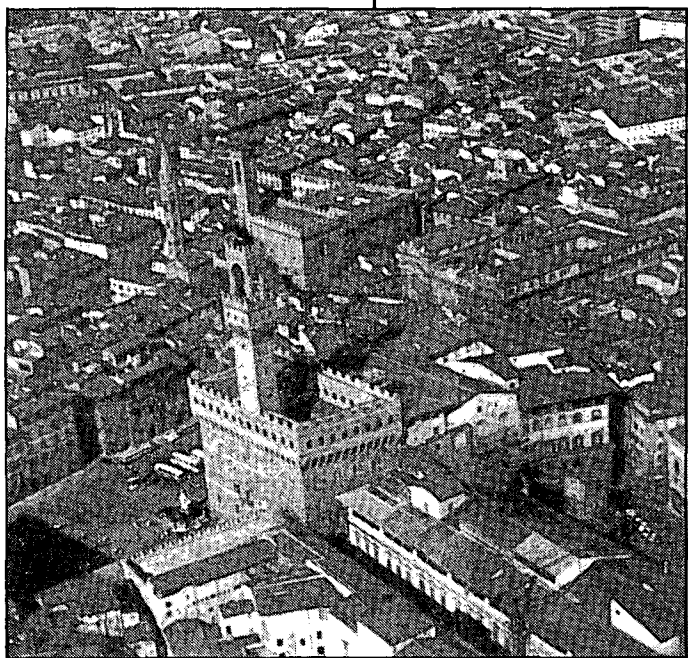
Telde • Cruz de Tejeda • Roque
Nublo • Teror • Arucas • Guia •
Gáldar • Agate...

TENERIFE

Santa Cruz • Candelaria •
La Laguna...
Las Cañadas del Teide • vall
de l'Orotava •
Icod-Garachicho...

LANZAROTE

Arrecife • Puerto del Carmen •
La Geria • Teguisse • Haria...
Parc de Tinanfaya • salines de
Janubio • Los Hervideros •
Mirador del Río • cova de Los
Verdes • Jameos del Agua...



I PEL MARÇ

FLORÈNCIA I LA TOSCANA

Del 9 al 16 de març

*Una visió esplèndida d'art i d'història que va de l'antiga Etrúria
o Tusca fins a l'època del Gran Ducat.*

SIENA - PISA - LUCCA - SAN GIMIGNANO - VOLTERRA...

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ **CATALUNYA CRISTIANA** PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!

Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Escrivim aquestes ratlles amb l'angoixa si quan arribaran al lector haurà esclatat una guerra d'efectes devastadors... Tots els cristians preguem perquè no caigui sobre els homes d'avui aquest flagell. Sabem que Déu pot moure les ments i els cors dels responsables de les nacions i això ens dóna confiança. Però també sabem que Ell no traspasarà aquella frontera misteriosa entre el seu voler i el nostre, que s'ha compromès a respectar. L'home pot esdevenir pervers, malgrat la bonesa inefable del Senyor. Aquesta consideració ens porta a reflexionar sobre la veritable naturalesa de la pregària

Hi ha un concepte reduccionista de l'oració que només es fixa en allò que el creient diu a Déu. Però la pregària és diàleg, intercanvi, comunicació. No es tracta d'elaborar projectes al marge de Déu i, després, requerir el seu ajut perquè puguem dur-los a terme. El veritable esperit d'oració ens porta a convertir-nos de cor i a acollir el disseny de Déu en els nostres projectes.

Per això, pregar per la pau no és cosa simplement de posar-nos un prec als llavis, tot sentint un bon desig efímer. Pregar per la pau és convertir-se a la pau i comprometre's en la línia de la benaurança de Jesús: feliços els qui treballen per la pau... tot confessant que no podríem aconseguir-ho sense la força que ve de dalt.

Pregària i compromís per la pau

Potser pensem, amb un excés de precipitació, que ja ho estem de convertir a la pau, perquè les guerres que menem són petites i estem mentalment en contra de les grans. Ara bé, ¿no neixen del mateix terror les dissensions domèstiques, les excomunicacions dels qui pensen d'una altra manera, la competitivitat que porta a una lluita implacable per assolir alts càrrecs... i les confrontacions d'interessos en el joc polític internacional? No us ha passat alguna vegada que la crònica d'un debat d'alta política us ha fet pensar, de cop, en les lluites al si de la vostra empresa o, fins i tot, en l'última baralla dels infants de casa vostra...? Unes mateixes passions travessen la vida dels homes, de la infantesa a l'adulesa, del terreny familiar i local al terreny internacional. Tota la realitat humana necessita

conversió, per bé que, moltes vegades, aquesta necessitat només la veiem en els altres.

Que la pregària ha d'anar unida al compromís ja es desprèn de l'afirmació evangèlica que dir "Senyor, Senyor" no porta al Regne, si aquesta invocació no s'acompanya de la pràctica de la voluntat del Pare. Demanar el perdó i perdonar, suplicar que es faci la voluntat de Déu i fer-la, impetrar pau i crear-ne... forma part d'un mateix moviment.

Joan Pau II, home de pregària i de compromís, va fer, diumenge passat, després de resar l'Angelus, aquest advertiment als estats en litigi: la guerra en aquest moment no arreglarà cap dels problemes existents, cal trobar solucions que passin per la pau. Molts catòlics, arreu del món, han fet també pregària per la pau i han participat en accions públiques que interpel·len el sentit de responsabilitat dels governants... allà on hi ha llibertat per fer-ho. Cal de debò que l'ampli ventall d'estats que pressionen l'Iraq mesurin responsablement els seus passos. I cal que els emirats de Kuwait, de tan antiga tradició anterior al colonialisme modern, recuperin la sobirania a què tenen dret. Aquesta és la nostra pregària, aquest és el nostre compromís.



Actualment les joves generacions, per una o altra raó, suporten malament el que ells consideren com les convencions purament formals. I no els sembla indispensable passar automàticament per davant del senyor alcalde o per davant del senyor rector per viure llur amor. Però un percentatge cada vegada més elevat, després de reflexionar, es decideixen, un dia o altre per acomplir un gest social i fins i tot religiós.

Així moltes parelles joves, també de famílies cristianes, que demanen al "rector de la parròquia" celebrar llur matrimoni, com la gran majoria de la seva generació, viuen jalegats, des de fa mesos o anys... Evidentment, això els sembla molt natural i no els planteja cap problema de consciència. Cal condemnar o aprovar? Jo crec que sobretot cal "acompanyar" evitant moralitzar massa de pressa.

Això vol dir que cal renunciar a l'ideal del "matrimoni cristià" i posar les seves exigències en el mateix nivell que els fenòmens culturals de les diverses societats? No. Jo no tinc pas el poder "d'adaptar" el pla objectiu de Déu que té una gran visió de l'home. Però entre l'ideal cristià que ha d'il·luminar el nostre horitzó i allò que viuen els homes, hi ha lloc pel que jo anomeno "una pedagogia de creixement" o de conversió.

Exigir d'antuvi d'aquests joves el tot o res, és sovint córrer el risc de tallar tot diàleg confiat o de descoratjar-los. Per altra banda jo he constatat que ells estan disposats, si se sap respectar el seu propi ritme, a caminar, d'obrir-se a

Una pedagogia del matrimoni

Fer comprendre als joves que el compromís en la vida conjugal no contradiu la llibertat

MICHEL HUBAUT
Franciscà

les raons profundes d'aquestes exigències i a descobrir que no són arbitràries sinó que estan al servei de la grandesa de l'home.

Aquesta "pedagogia de creixement" no parteix pas de zero. L'amor no és pas, entre ells, depreciat i banalitzat! I aquesta és precisament una de les paradoxes de les noves generacions. Totes les enquestes confirmen que l'amor és sempre al capdamunt molt abans que el diner o l'èxit d'una carrera. I si un té la sort de rebre les seves confidències, es descobreix que el seu somni no és finalment gaire lluny del de la seva àvia: viure un amor feliç i durable, portar una veritable vida de família.

Molts dels "acompanyants", preveres o laics, sovint queden sorpresos per la seriositat de la preparació i de les peticions d'aquests joves.

Llur comportament és sovint el fruit d'una decisió que ha madurat lentament. I si us diuen francament que llur amor no el fonamenten pas ni les institucions ni els ritus religiosos, han entès a poc a poc que ningú no és una illa, que la parella, fins la més unida, no pot viure aïllada sobre un petit planeta, que l'amor humà té una dimensió social.

Presença de consciència que sovint

permet fer-los descobrir fins a quin punt la salut del cos social, de la comunitat humana a la qual ells pertanyen té necessitat de la solidesa de llur amor. Ells reconeixen de bon grat que una societat on la cèl·lula familiar esdevé massa inestable és una societat en la qual l'equilibri i les estructures són fràgils. Admeten finalment que el desarrelament d'una certa joventut és probablement degut en part al mal funcionament de moltes famílies destròssades.

Cal encara fer camí pacientment amb ells per fer-los capir que el compromís en la vida conjugal no és pas en contradicció amb la llibertat de l'amor i que també és una de les gradeses de l'home poder atrevir-se a comprometre's durablement. Per altra banda reconeixen de bona gana que les parelles felices i fidels els fascinen sempre.

Els joves no són pas necis. I si aconseguim crear un clima de confiança, no us amagaran pas que mesuren ràpidament els límits

i les frustracions de les aventures amoroses successives i efímeres. També pressenten que l'home és més que un animal que s'aparella amb no importa qui, a l'atzar de les trobades.

Aquests últims anys, també es parla d'un augment d'interès pel "matrimoni a l'església". I si la major part dels que prenen aquesta decisió han deixat des de fa molt temps tota "pràctica religiosa", accepten, però de bon grat, passar un temps per reflexionar sobre el sentit que li donen. I constato que, també entre aquells la fe dels quals és vacil·lant, resta al fons del seu cor una interrogació secreta: si Déu existeix, per què ha de ser aliè al seu amor?

És aquí quan la preparació de la "celebració" ha de posar en pràctica una "pedagogia de creixement" adaptada a cada u. La seva noció de "sagrament" cristià és ben vaga. I cal saber partir del seu amor humà que ja té la seva grandesa i la seva significació pròpia, per entreobrir davant ells les riqueses del Crist com a Bona Nova per a l'home, les relacions humanes i més particularment l'amor conjugal.

Els no són pas insensibles al que Crist ha viscut i ensenyat. És a vegades més difícil fer-los desco-

brir que el seu amor, com tota realitat humana, és marcat per la fragilitat de la condició humana i que té necessitat de viure una certa "pasqua", de ser "alliberat" de l'egoisme, de les temptacions múltiples, de les derivacions, de les proves de l'envelliment.

Si bé són francament al·lèrgics a la mena de discurs "moralitzador" que prohibeix o condemna, ells admeten una certa "conversió" dinàmica de llur amor. Per a ells l'única interrogació moral cristiana vàlida no és pas preguntar-se si tal o tal comportament és prohibit, sinó si construeix, fereix o mata llur amor.

Finalment encara caldrà una mica més de paciència per fer-los comprendre que l'amor ha de superar el temps i les etapes difícils. El nostre context socio-cultural no els ha ajudat gaire a integrar la noció "d'esforç combat" per defensar la seva felicitat. Tenen sovint la tendència a descoratjar-se, a "tirar l'esponja" des del primer conflicte. I els caldrà encara temps per reconèixer que les proves poden fer fort el veritable amor i que els fracassos superats en conjunt estructuren una parella tant com els seus èxits.

Finalment, aprendre a estimar, ¿no és l'aprenentatge de tota una vida? En aquest camp, tota pedagogia, exigent i pacient, ¿no s'assembla a la manera com Déu revela progressivament les riqueses i les exigències del seu amor als homes?

(De "la Croix")

RESPIR

DOLENTES, NO; PERÒ...

Deia un fill de Stalin referint-se al seu pare: "El pare sempre parla amb tesi!". Aquest retret s'assembla al que vaig sentir dir a un jove: "Es embafador que el pare tingui resposta per a tot!". I a la queixa d'un adolescent: "El pare sempre ens retreu que ell ja està format!". Parlar amb tesi, tenir resposta per a tot, estar format, no deuen ser coses dolentes en elles mateixes, però és comprensible que siguin carregoses de sentir per a aquell que les ha d'escoltar gaire sovint. Per això mateix, per bé que potser no són dolentes en elles mateixes, sí que pot ser cosa dolenta deixar-les entendre sempre que hom parla, perquè bloquen el diàleg tot just iniciat. Pròpiament, potser no el bloquen, però el fan difícil i artificial. Dolentes, repeteixo que potser no ho són. Els mots tesi, raó, formació, són mots que fàcilment abasarden l'interlocutor, sobretot pel to amb què se solen dir.

MIQUEL ESTRADÉ

**Catalunya
Cristiana**

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València 244, 2n. Tels.: 215 / 27 38 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona
Sots-director: Francesc Murgas i Biera
Joan Carrera i Planas
Editor: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaime Roigé i Torrentgener
Disseny: Josep Samper i Alejo

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Resta d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

Sense pretendre tenir cap autoritat per dir-ho, i basant-me simplement en l'experiència d'uns quants anys de vida, jo crec que hi ha tres amors que són, realment, un símptoma de la salut de la fe en una persona o en una comunitat. Aquests tres amors són: l'amor a Maria, l'amor a l'Església i l'amor al Papa. Jo crec —perquè així ho he vist al llarg de la meua vida— que quan un d'aquests amors flaqueja, alguna cosa important en relació a la fe flaqueja.

Avui parlaré de l'amor al Papa. I un altre dia, si a Déu plau, parlaré dels altres amors.

El que va ser el meu mestre, el P. Ramon Orlandis, S.I., deia: avui és especialment necessari sobrenaturalitzar-ho tot, i d'una manera particular l'Església. Jo entenc aquesta afirmació en el sentit no que hem de transformar-ho tot en una realitat sobrenatural, com si tot participés d'una naturalesa superior. El pecat, per exemple, mai no serà virtut; ni la deficiència, plenitud. Jo l'entenc en el sentit que hem de mirar-ho tot, entendre-ho tot, capir-ho tot a la llum de la fe, comunicada a tots nosaltres per gràcia, no per mereixements nostres.

Si intentem mirar-ho tot sota aquesta llum, és evident que veurem moltes més coses que no pas si ho mirem tan sols a la llum de la nostra raó. A la llum de la fe, ni Maria, ni l'Església, ni el Papa són solament el que els ulls de la raó ens mostren. Maria no és simplement una dona jove; és la Mare de Déu fet home. L'Església no és simplement un grup de persones que al llarg dels segles ha anat mantenint una certa cohesió; és el Cos Místic del Crist, constituït per la inhabitació de l'Esperit Sant a glòria del Pare. ¿I el Papa?

He de confessar un cert desencís dolorós davant l'actitud que sovint es veu en certs membres de l'Església, sobretot entre els que es fan notar com a savis, quan se'ls demana que, d'una manera o altra, donin la cara pel Papa. Solen manifestar una mena de vergonya en el millor dels casos, i no és estrany que responguin fins i tot com amb una certa ira.

L'amor al Papa

PAU LOPEZ CASTELLOTE

De vegades, i precisament d'una forma natural —no sobrenatural—, es fan comparacions entre els diferents Papes, reduint tots els criteris de judici als trets que hom descobreix en cadascun d'ells en tant que Pacelli o Roncalli o Montini o Luciani o Wojtyla. I més d'una vegada aquests judicis es fan tot fent referència al Concili Vaticà II, com si el Concili fos un justificant de la "naturalització" del Papat, vist així, segons els Papes, com a "obert" o "tancat" o "evolucionista" o "involucionista" o "humà" o "inhumà".

El Concili Vaticà II, precisament en la seva constitució dogmàtica "Lumen Gentium" sobre l'Església, parla diverses vegades del Papa no solament com a Romà Pontífex, com a successor de Pere, sinó com a **Vicari de Crist**. "Aquesta doctrina de la institució, perpetuïtat, força i raó de ser del sagrat Primat del Romà Pontífex i del seu magisteri infal·lible, el sant Concili la proposa novament com a objecte ferm de fe a tots els fidels i, prosseguint en la mateixa línia, es proposa a la faç de tothom, professar i declarar la doctrina sobre els Bisbes, successors dels Apòstols, els quals, juntament amb el successor de Pere, **Vicari de Crist** i Cap visible de tota l'Església, regeixen la casa del Déu viu" (n. 18).

Evidentment, el fet que el Papa és el **Vicari de Crist** no el podem veure amb els ulls de la carn, sinó amb els de la fe. Però si ho mirem amb els ulls de la fe, si sobrenaturalitzem la figura del Papa, si veiem en ell el qui **representa Jesucrist a la terra** —això vol dir ser el seu **Vicari**—, ¿com podem no estimar-lo, sigui qui sigui?

Quan jo parlo de l'amor al Papa com d'un símptoma de sanitat en la fe, no em vull referir a una simpatia natural per un caràcter, per una manera de fer, per uns orígens... Em vull referir a l'amor a Jesucrist, el Fill de Déu fet home per obra de l'Esperit Sant i, per obra d'aquest mateix Esperit, present en la seva Església, de la qual és Cap visible el Papa.

La sobrenaturalització de l'Església exigeix, al meu entendre, que l'amor al Papa vagi adreçat a Jesucrist, però tenint en compte els plans de la Providència en enviar el seu Fill a la terra per fer-se home com nosaltres: Jesucrist és inseparable de l'Església, com l'Església és inseparable de Jesucrist, en el qual té el fonament sobre el qual l'Esperit Sant la construeix per a glòria del Pare.

És cert que el Papa és un home com nosaltres i que, com nosaltres, és pecador —al llarg de la història ho hem vist alguna vegada, encara que hem de reconèixer que hi hem vist moltes més vegades la santedat—. Però el Papa, com a Cap de l'Església visible —inseparable de la invisible en la unitat d'una única institució— representa el qui és el Cap del seu Cos místic: Jesucrist. I sota aquest punt de vista, evidentment sobrenatural, mereix el nostre amor. De manera que si no estimem el Papa, al qual veiem, amb tota certesa quedarà afectat el nostre amor a Jesucrist, al qual no veiem.

I tot allò que afecti el nostre amor a Jesucrist afectarà —segons les seves paraules— el nostre amor a "qualsevol dels més petits", amb els quals Ell s'identificarà quan ens passi comptes al final de la nostra vida.

L'amor al Papa no és cap "papolatria", no és renunciar al propi cap per fer-nos esclaus d'un altre home, no és passar a un altre la responsabilitat intransferible de dir "sí" a la Paraula de Déu feta home en Jesucrist, vocació de tots els homes. És, simplement, viure la fe segons la realitat corporal-espiritual, natural-sobrenatural, visible-invisible de la naturalesa humana redimida pel Crist en cadascun dels homes, incorporats a Ell en l'Església per obra de l'Esperit Sant per a glòria del Pare.

Del centenari de la mort del cardenal Newman

Per l'agost del 1990 s'escalgué el primer centenari de la mort del cardenal John Henry Newman. Aquesta efemèride fou celebrada arreu del món cristià, i molt especialment a l'Oratori de Birmingham. A Catalunya se celebrà, a part de les commemoracions en els mitjans de comunicació, i entre ells el nostre setmanari que ho féu àmpliament, duent a terme la publicació de l'obra cabdal del cardenal Newman, l'APOLOGIA "PRO VITA SUA". Ara precisament amb motiu de la Setmana de pregària per la unitat dels cristians, ens ha vingut a mans la comunicació que Robert Runcie, Arquebisbe de Canterbury, adreça a la comunitat internacional "L'Opera", el mes d'abril de 1990, amb motiu d'un homenatge a Newman celebrat a Roma. Diu així:

"Amb una joia particular envio aquesta salutació a l'inici de les vostres celebracions de la vida de John Henry Newman, en aquest any centenari de la seva mort. Ja he ofert la meua modesta contribució a les nostres celebracions paral·leles aquí, a la Gran Bretanya.

Newman ocupa un lloc únic en la història de les nostres dues tradicions. D'anglicà ens ha recordat les nostres arrels en els Pares i la nostra fe en l'àmbit del cristianisme catòlic. De catòlic ha contribuït a una millor comprensió de la història del dogma i ha preparat

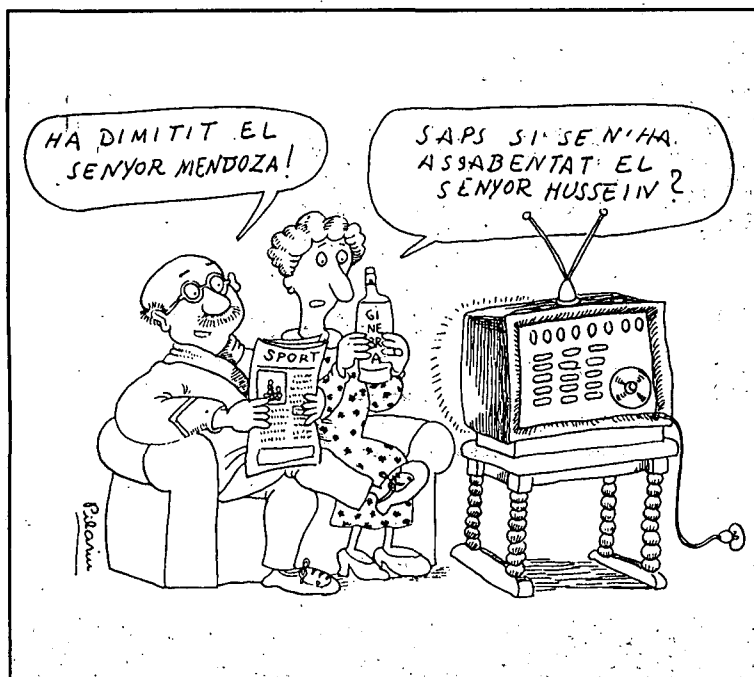
l'acolliment dels grans desenvolupaments d'aquest segle amb el Concili Vaticà Segon.

El vostre programa inclou temes que haurien estat molt cars a Newman. El seu rerafons evangèlic l'empenyia sempre a prendre's seriosament la Revelació. El seu camí vers el Catolicisme Romà fou inspirat en part per la seva recerca de la veritable autoritat de l'Església. Finalment, m'alegra molt de veure que tindreu present la influència de Newman, tant en el temps de la seva mort com en el món modern. Newman té encara moltes coses per ensenyar-nos. Potser la seva contribució essencial és la d'ensenyar-nos la tradició i alhora de prendre's seriosament la cultura en què vivim. Aquestes són les lliçons de les quals poden treure fruit encara les nostres dues tradicions.

El clima espiritual ha canviat molt en aquest darrer segle. Puc escriure-us allò que el meu predecessor del 1890 no podia fer, perquè ara compartim un sentit de comunió que llavors no hi era. El camí de Newman i el seu exemple intel·lectual ens han d'encoratjar a no accontentar-nos massa fàcilment. Ens empeny a mirar endavant al llarg del camí. Que la seva contribució a les nostres dues tradicions ens pugui ser un sosteniment, mentre continuem els nostres esforços vers la plena comunió, per la qual, com sabem, Crist ha pregat. Us expresso els meus millors auguris per a les vostres celebracions i espero que ens ajudaran a avançar en el nostre comú camí de fe".

ROBERT RUNCIE
Arquebisbe de Canterbury

ACUDIT



Vivencia

NÚRIA ALBERT I MONTANER

Quan s'obriren les portes del metro i va entrar aquella dona, anava bastant buida i és per això que tots ens hi vàrem fixar. Tenia una quarantena d'anys, era grossa, desmanegada, bruta de pell i de roba i amb un tuf marejador. No parlava ni quasi mirava, perquè semblava no veure-ho gens amb aquells ulls vermells i esmaperduts. Es deturava davant de cada u sense dir res, l'únic signe de demanar era la seva mà: estesa i girada enlaire, amb el puny enganxat a l'estómac.

Mentre se m'acostava, jo m'anava preguntant, li dono o no li dono?

Aleshores unes dones que seien al davant meu, la varen començar a criticar.

-Fa pudor de vi, es veu que li agrada el mam, més valdria que treballés.

-Sí, senyora, sí; és que tenen unes penques!

-No veu que així guanyen molt més?

Les crítiques seguien i això em va decidir. Era clar que cap de nosaltres gosaria deixar-la entrar a casa a treballar i és per això que li vaig donar unes monedes, perquè jo tinc moltes coses MEVES que no li hauria deixat: ni la MEVA banyera, ni el MEU sabó, ni la MEVA tovallola, ni res MEU; l'únic MEU que feia per ella era la MEVA manera de fer caritat, perquè la bona, la de debò, la deixo per a les persones a l'estil de la Mare Teresa de Calcuta.

ARA MATEIX

La dimissió del vice-president del govern central és l'esdeveniment espanyol de la setmana... i la majoria d'explicacions i d'interpretacions que se'n en donen vénen tenyides pel color dels interessos polítics dels qui les emeten, com és natural. Però, ¿és possible fer-ne una anàlisi més desinteressada o gratuïta, des de la simple perspectiva del bé comú? Aconseguir-ho deu ser molt difícil, però intentar-ho, no tant...

A mi, com a tants, l'estil polític del senyor Guerra m'ha desagradat sempre. Però intueixo, en el fons del seu discurs, un element interessant i valuós. Seria com ara la blancor de les dents de la vella anècdota de sant Francesc de Sales...

Em refereixo a la seva insistència en el tema de la justícia social. Ja sé que expressions tan seves, com aquella recent que caldria sotmetre a una llei de ferro els beneficis empresarials, resulten d'una demagògia forassenyada. Però, ¿no seria temible que la dinàmica actual del món ens portés a una acceptació excessiva i acrítica de la tan assenyada economia de mercat? La fraseologia esqueixada del senyor Guerra li atreia el menyspreu d'amplis sectors de persones cultes, sobretot a les zones de l'Estat socialment més equilibrades. Però ell sabia que, en les capes de població on la lluita per un sou fix continua incerta i la frustració és un pòsit acumulat de generació en

Les blanques dents d'Alfonso Guerra

J. CARRERA PLANAS

generació, resultaven eficaces. Eren com la paràbola d'un grau de submissió històrica que, en una gran part de la pell de brau, ja és pura memòria, però, en una altra, encara és realitat. Les seves acusacions a "la dreta" feien pensar en les denúncies, no menys dures, que en feia, seixanta anys enrera, Giménez Fernández, el democristià andalús fundador d'"Izquierda Democrática", que no reeixí. Aigua passada? El senyor Guerra, que no ha demostrat fins ara la menor intenció suïcida, sabia que la seva fraseologia encara responia a un sentiment viu, del qual podia extreure vots.

Una altra cosa és si, més enllà de la retòrica, l'acció socialista que ha tingut i té en Alfonso Guerra una figura emblemàtica, és eficaç en aquell context. L'escàndol de "las peonadas" que ha començat a

surar confirma el que ja sabíem: s'ha actuat sobre els efectes, no sobre les causes. En comptes de llocs de treball, han estat creades noves facilitats per a accedir al subsidi d'atur. I quan ni aquestes han estat suficients, els alcaldes s'han saltat la llei. Jo no els critico per la il·legalitat formal, ja que el dret dels jornaleros a viure és prioritari. Critico que allò que aquests havien de percebre per justícia, ho rebin com a favor. Un favor que es paga quan arriben les eleccions.

Continuarà el secretari general del PSOE lluint, malgrat tot això, les seves blanques dents? Ho farà, sobretot, si altres sectors del ventall polític —àdhuc dins del seu mateix partit— satisfets per aquesta dimissió i engrescats per la caiguda del comunisme, es lliuren amb cos i ànima als corrents neo-liberals i abandonen el combat per la justícia. Pot ser útil recordar una anècdota. En els primers anys de la postguerra espanyola, caiguda la "revolució", alguns catòlics espanyols amb sensibilitat social aigualiren els seus ideals i es fongueren en el nou règim. Ometo els noms. Giménez Fernández, invitat a col·laborar-hi, s'hi negà. "Els ensenyaments socials pontífics, va respondre, s'adiuen més amb els resistents, com Maritain i Sturzo..." Ara, al cap de tants anys, ja es veu quin buit tan difícil d'omplir va iniciar-se amb aquell aigualiment...

Valors a la vellesa

Sr. Director:

L'ancià amb el transcurs dels anys, purificat pel treball s'assembla a un arbre robust de profunds arrels, inclinat i aclaparat pel pes dels seus fruits, al qual cal respectar i venerar. L'ancianitat ens ensenya que el que és difícil en la vida no és tenir poques o moltes idees, sinó que aquestes idees siguin sanes i bones i siguin ben orientades per posar-les al servei dels altres, i donin el major fruit possible. Mitjançant el nostre respecte cap als ancians, poden viure millor els valors propis de la vellesa, com són l'experiència, el record i una visió global de les coses; aquesta última característica particularment necessària en una societat tan superespecialitzada com l'actual. Poden ser consellers de la vida, testimonis de la Història, jutges de la nostra conducta i guia del nostre destí, la humilitat de l'home ancià, és la columna sobre la qual descansa la grandesa de la seva personalitat. Satisfets d'un treball ben realitzat, que ha donat els seus fruits. Per això els ancians són símbols de prudència, discreció i del bon consell. Exemple de laboriositat, d'abnegació i de sacrifici. Ensenyança de l'honorat viure en harmonia i pau. Una societat que tanca —a un home que compleix 65 anys o abans— les portes de la vida, perquè no produeix riquesa material, no serà mai una societat elegant, ni humana, ni cristiana. Perquè els ancians poden produir coses més importants que les materials, els seus valors, intemporals. Per això la saviesa popular ha plasmat en les seves dites: "La fusta vella és la millor", "El vi ranci, és el millor per beure", "Els vells amics, són els millors per dialogar i confiar".

RAQUEL SERNA AVENDAÑO

cap perquè ho jutjarien d'una altra forma.

Només vull dir que vàrem anar a Terra Santa l'octubre de 1984. Havíem consultat d'altres agències i ens va semblar que eren més econòmiques que la que organitzaven vostès, però tot i així, vam escollir els de "C.C." perquè les dates ens anaven millor.

En tornar vaig donar gràcies a Déu d'haver realitzat aquest pelegrinatge que fou un relax corporal però sobretot un motiu per omplir-nos espiritualment. Tots els pelegrins pensàvem de la mateixa manera i vam viure intensament l'evangeli durant els vuit dies que va durar el pelegrinatge.

També vull detallar que només va costar el que ens havien indicat, quan hi ha d'altres agències que diuen una cosa i al final quan recomptes puja el doble d'allò que han indicat. Per posar només un exemple, en el nostre viatge anava inclosa la propina al xofer.

Els aconsello que no deixin de fer aquests pelegrinatges que tant bé espiritual fan als qui s'hi apunten.

M. CINTA NOGUÉS

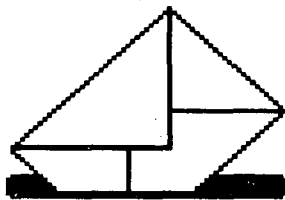
Davant d'una campanya insensata

Sr. Director:

A causa de la campanya promoguda pels Ministeris d'Afers Socials i de Sanitat sobre la difusió de preservatius i estant convençuts que és totalment contraproduent i que amb la campanya s'han usurpat uns drets dels pares, primers responsables de l'educació dels seus fills, també en l'aspecte sexual, els que firmen al peu de la carta sol·licitem de l'Administració.

1. Que es posi fi immediatament a la campanya substituint-la per mesures eficaces contra una pornografia que ha envaït els mitjans de comunicació amb el dany conseqüent per a la infància, adolescència i joventut.

2. Que procedeixi al cessament, immediat de la Ministra d'Afers Socials la qual, vanant-se primer d'haver avortat, i després intentant desviar



l'aportació dels contribuents a l'Església, distribuint, més tard, de forma sectària, les ajudes socials i,

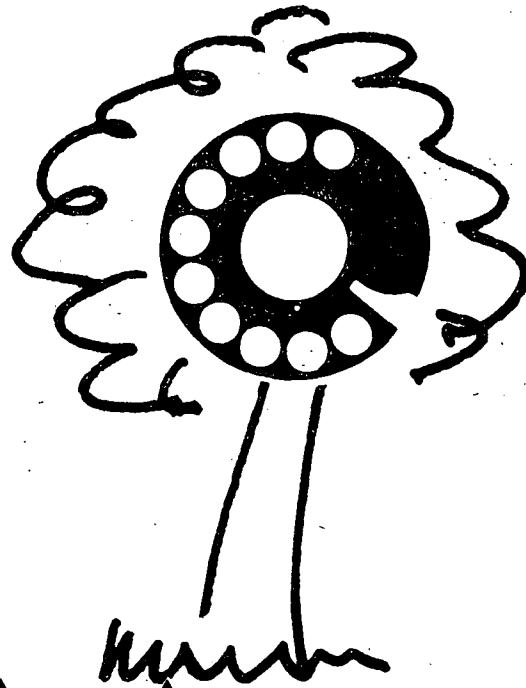
emprant ara els diners dels ciutadans, en una cosa que va contra la voluntat d'una gran majoria d'ells, ha demostrat reiteradament que no està, ni per ètica, ni per formació, ni per rectitud de criteris, a l'altura de les responsabilitats que el seu càrrec exigeix.

3. Que procedeixi al cessament immediat del Ministre de Sanitat que

no li importa gastar 600 milions de pessetes en una campanya els efectes de la qual —com ell ha de conèixer pel que ha passat en altres països— són contraris a allò que es pretén, mentre deixa sense atendre greus necessitats sanitàries de salut de tants ciutadans.

LUÍS RIESGO i
12 signatures més

Endrecem Catalunya



(900) 30 12 24

Col·labori ! truqui al telèfon verd:

Un telèfon obert
a la participació i a la informació ciutadana
per a fer de Catalunya un país on viure.
Protegir el medi ambient és cosa de tots!

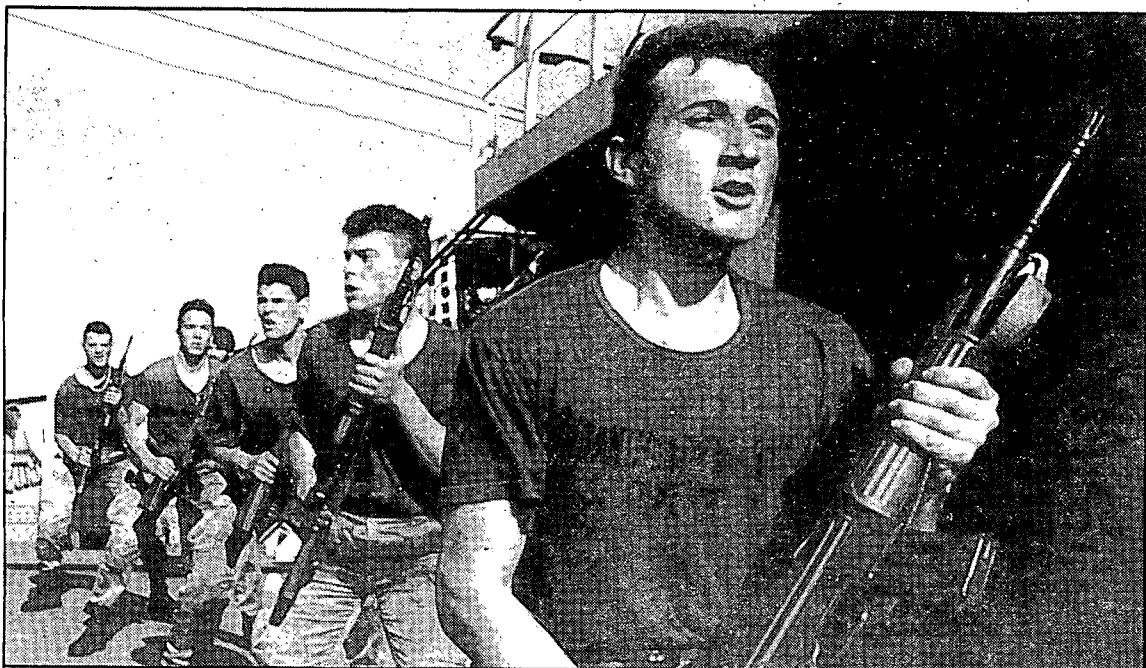
Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques
Direcció General de Medi Ambient

MEDI
AMBIENT

Viatges de "Catalunya Cristiana"

Sr. Director:

Escric aquestes línies perquè veig que hi ha gent que critica els viatges que organitza "Catalunya Cristiana". Suposo que no hi han participat en



Missatge del Papa sobre la pau: una crida a la raó a propòsit del Golf Pèrsic

La guerra és una aventura sense retorn

"La guerra és una aventura sense retorn", va declarar el dia de Nadal el papa Joan Pau II amb motiu del seu tradicional missatge, que va llegir davant de desenes de milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere, de Roma. Abordant especialment la crisi del Golf Pèrsic, però referint-se també a Terra Santa, i a les legítimes aspiracions del poble palestí i dels israelians, el Papa apel·là a una solidaritat pacífica, a un nou ordre mundial més just, i a la unitat dels cristians.

El missatge fou retransmès per Mundovisión a 56 països entre els quals s'inclouen els del bloc de l'Est.

"La llum del Crist és amb les nacions turmentades de l'Orient mitjà. Per la regió del Golf, ansiosament, esperem que es disipi l'amenaça de les armes. Que els responsables estiguin convençuts que la guerra és una aventura sense retorn. Fent una crida a la raó, a la paciència i al diàleg, i al respecte dels drets inalienables dels pobles, de les gens, és possible descobrir i seguir les vies de l'entesa i de la pau", declarà el Papa evocant la situació al Golf.

Seguidament el Papa cridà l'atenció sobre la Terra Santa que "ella també, espera aquesta pau des de fa anys: una solució pacífica al conjunt de problemes que pateix, una solució que tingui en compte les aspiracions legítimes del poble palestí i del que viu a l'Estat d'Israel".

Millor repartiment dels recursos de la terra

Joan Pau II, desitjà que "la llum del Senyor brilli damunt el continent africà, especialment allí on la llibertat és compromesa a causa del subdesenvolupament, on la convivència pacífica entre els pobles i les diferents tradicions,

és trasbalsada per lluites fratricides, on l'esperança de pau és precària i cal que s'afermi".

En el seu missatge, el Papa ha llançat una nova crida "per un repartiment més equitatiu dels recursos de la terra, per un ordre ètic i econòmic internacional nou i més just", per ell, "només una col·laboració efectiva i respectuosa entre els països rics i els pobles en vies de desenvolupament pot impedir que la divergència entre Nord i Sud esdevingui un abisme que creix, i que s'entengui el xarapalló ja massa vast i inquietant de la misèria i de la mort".

Europa: els reptes que estimulen els creients

A propòsit de la situació a Europa, el Papa declarà que "sobre els murs abatuts de les oposicions ideològiques i polítiques, es presenten pels creients els reptes i perspectives que els estimulen... Sí, el futur d'Europa serà penetrat d'una prodigiosa vitalitat espiritual si l'hedonisme i el materialisme pràctic són ultrapassats i si també són abolides les barreres que separen els deixebles del Redemptor".

El futur d'Europa passa, segons Joan Pau II per "la unitat en l'Església i entre tots aquells que creuen en

Crist... Aquest, afirmà, és el deure que s'imposa als cristians, per construir la nova Europa del tercer mil·lenni".

Un missatge ple d'esperança, ja que "les tenebres, encara que semblin esdevenir més i més denses a l'horitzó, no poden enfosquir la llum del Crist". El Papa evocà l'obertura de certs pobles a la fe, especialment la recent visita a Roma dels bisbes vietnamites, en la qual ha volgut veure un "testimoni prometedor".

Davant la tomba del cardenal Mindszenty

Joan Pau II visitarà Hongria el proper agost

ROMA.— Una delegació de la Conferència Episcopal hongaresa acompanyada per monsenyor Acerbi, nunci apostòlic a Budapest, ha discutit a Roma el programa provisional de la visita que el Papa efectuarà el vinent mes d'agost a Hongria. El Papa, des de la seva arribada el 16 d'agost, visitarà la tomba del cardenal Jozsef Mindszenty, figura simbòlica de la lluita contra el comunisme, mort a l'exili a Viena l'any 1975. Les seves despulls seran repatriades el proper mes de maig a Hongria.

Joan Pau II arribarà a Budapest el matí del 16 d'agost, procedent de Czeszochowa, Polònia, on haurà assistit la vetlla anterior a una trobada organitzada en el marc de la Jornada mundial de la Joventut. Arribarà en helicòpter a Esztergom, després de la seva arribada a la capital hongaresa, per una cerimònia d'homenatge sobre la tomba del cardenal Mindszenty. A la tarda, el Papa celebrarà una missa amb els vint bisbes de tot Hongria.

El desig formulat pel cardenal en el seu testament de reposar en la seva diòcesi d'Esztergom des que "l'estrella infidel de Moscou haurà deixat de brillar" va en camí de realitzar-se 16 anys després de la seva mort: les seves restes mortals seran traslladades del santuari austriac de Mariazell (el centre de pelegrinatge més gran freqüent pels hongaresos) a Esztergom. La cerimònia de comiat tindrà lloc el 2 de maig a Mariazell, les solemnes exèquies el 4 de maig a la basílica d'Esztergom.

El programa d'aquesta visita preveu dues etapes a Budapest, Esztergom (seu del primat), Pecs, Szombathely, Debrecen i Hajdudorog, seu de l'única diòcesi catòlica de ritus bizantí d'Hongria. El Papa també es reunirà amb representants de les comunitats calvinistes, luteranes i jueves. En l'última jornada, el 20 d'agost, festa del sant rei Esteve, Joan Pau II celebrarà una missa a l'aire lliure, a la plaça dels Herois, de Budapest, al final d'una processó que anirà des de la catedral de Sant Esteve portant una reliquia del primer rei cristià d'Hongria.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Sota secret un document sobre moral

Que el Papa prepara un document -encíclica o carta apostòlica- sobre qüestions morals no és pas un secret, ha informat l'agència CIP. Joan Pau II ja ho anuncià l'any 1987, amb motiu del III Centenari de la mort de sant Alfons M. Liguori, "mestre de la moral catòlica", com digué el mateix Sant Pare.

És necessari avui establir les línies entre fe i moral. Ja el Concili Vaticà II va assenyalar una "jerarquia de veritats". "La Mort i la Resurrecció de Crist és una creença de fe molt més important que les discussions sobre el sexe dels àngels", ha declarat l'autor d'un article de la revista alemanya "Frankfurter Allgemeine". La importància del compromís o adhesió dels cristians als temes de la pau, la justícia i el respecte a la creació, estan per damunt de certes distincions d'ètica sexual, i la moral catòlica no s'han de reduir a la moral sexual, ha manifestat el mateix articulista.

Segons fonts properes al Vaticà, el document que prepara el Papa ha estat elaborat amb la col·laboració de diverses Congregacions romanes. Tot i que el cardenal Ratzinger en forma part important, el Papa assumirà la responsabilitat directa, assessorat per una "comissió secreta", ha

informat l'agència APIC. Un dels consellers i auxiliars principals del Sant Pare en la redacció del document -segons la mateixa agència- és el pare Tadeusz Styczen, polonès i moralista, professor de la universitat catòlica de Lublín. Styczen és membre de la Pontifícia Acadèmia de Ciències, dels Consells pontificis per la Família, la Sanitat, "Justícia i Pau", com també de les Congregacions per la Doctrina de la Fe i per l'Educació Catòlica.

Tot sembla que en l'encíclica o carta apostòlica s'hi inclouran capítols nous sobre bioètica, eutanàsia, ètica en la responsabilitat política, econòmica i social.

La comissió d'experts que treballen el document disposen d'un material important acumulat després de consultes a diversos dicasteris romans i a bisbes a títol personal, per establir la llista de problemes més urgents que demanen una resposta pastoral. Actualment, la redacció en la seva segona fase està "sota secret", pels cardenals i bisbes consultats. Un cop coneguda la seva opinió, el Papa en persona avaluà els suggeriments recollits i procedirà a la redacció final.

FRANCESC GAMISSANS

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ROMA

Vaticà.- Conferència internacional d'associacions catòliques per a l'acció social i assistencial

Actualment hi ha 15 milions de refugiats en el món, ha revelat Caritas Internacional en un recent reportatge, presentat en la sessió de treball sobre els refugiats, organitzat a Roma del 10 al 12 de desembre per la Confederació internacional d'organitzacions catòliques per a l'acció social i assistencial.

El jesuïta, pare Mark Raper, director dels serveis de la Companyia de Jesús per als refugiats, ha evocat el cas de Libèria, que 600.000 persones han perdut la casa i el seu país des de la guerra civil. És urgent de prendre mesures, atès que la situació alimentària és precària, ha precisat el religiós jesuïta. (APIC)

Vaticà.- Aquest any el Papa visitarà el Brasil

Joan Pau II viatjarà al Brasil per l'octubre d'aquest any. Arribarà el 13 d'octubre a la ciutat de Natal, a l'estat de Rio Grande del Norte per a una visita pastoral de set dies. Així fou anunciat a un grup de brasilers que visitaren Roma i els ho va comunicar monsenyor Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà i Francisco Resek, ministre d'Afers Exteriors del Brasil. El programa del viatge papal inclou vuit ciutats, entre elles la capital Brasília, que el Papa ja visità en el seu viatge de 1980. (APIC)

Vaticà.- La crisi del Golf: "Mai la guerra"

Aquestes paraules emotives del papa Pau VI són les que pronuncià davant l'Assemblea de l'ONU l'any 1965. Aquest clam sorgit del seu cor l'any 1965 expressen tot l'horror i els desastres que poden ocasionar una eventual guerra en el Golf Pèrsic i que aprenen una importància cabdal, més apressant encara, subratlla "l'Osservatore romano" en el seu comentari del darrer cap de setmana.

La crida que Joan Pau II a repetit moltes vegades, hauria de conduir a un "mesurat diàleg" que substituï la tensió de continus monòlegs. Destaquem

que el papa Joan Pau II va rebre en audiència el divendres a la nit, el president algerià Chadli Bendjedid, el qual intenta trobar una solució pacífica a la crisi que flagel·la el Golf. (APIC)

FRANÇA

París.- Inauguració a l'UNESCO de l'exposició: "milers d'analfabets"

Una exposició sobre aquest tema fou inaugurada a París, residència de la UNESCO, per cridar l'atenció de la "Diada Internacional dels Drets Humans". Aquesta exposició fou inclosa en el curs de "l'Any internacional de l'Alfabetització", emmarcat sota l'apartat de l'art. 26 de la "Declaració universal dels drets humans" que diu: "Tota persona té dret a l'educació..." Això fa entendre que l'educació no és només un dret en ell mateix, sinó que dona accés a altres drets polítics, socials i econòmics. (CIC)

IUGOSLÀVIA

Medjugorje.- Pendent encara de la directiva episcopal

Els bisbes iugoslavs reunits en assemblea extraordinària a Zagreb —Croàcia— el 27 i 28 de novembre per examinar el dossier de les suposades aparicions marianes de Medjugorje, no comunicaren res definitiu. Ràdio Vaticà, confirmà el 30 de novembre que per ara no s'espera una declaració immediatament, com havia precisat la nit anterior en un comunicat de l'episcopat iugoslau.

Sota la presidència de l'arquebisbe de Zagreb, el cardinal Franjo Kuharic, els bisbes han publicat un comentari referent a la reunió ordinària d'octubre. En el seu comunicat, no es pronuncien per ara sobre la veracitat dels fets de Medjugorje, preferint intercanviar serenament i sense prejudicis amb les informacions disponibles. A aquests efectes es promulgarien, quan fos oportú, les directives pastorals destinades als fidels.

Els bisbes iugoslavs prosseguiran les seves reflexions segons els informes redactats per una Comissió, que presentaren en la reunió del mes d'octubre.

TAILÀNDIA

Bangkok.- Religions que acaben el seu treball amb refugiats leprosos

Les Filles de la Caritat han commemorat recentment el seu desè i darrer aniversari al servei dels leprosos i els seus familiars en la leproseria de Samsanouk i en el centre de rehabilitació del camp de refugiats de Ban Viral, a 600 quilòmetres al nord de Bangkok. Les religioses acaben així la seva tasca després de la decisió de les autoritats tailandeses de repatriar els asilats d'aquest camp a Laos —el seu país d'origen— o a tercers països. Les Filles de la Caritat tornaran a la província de Khon Kaen, on la congregació atén un altre camp de refugiats des del 1967.

En els deu anys de servei, les religioses han curat 65 leprosos gràcies a la utilització de múltiples teràpies i de medicaments subministrats per l'Associació Alemanya d'Ajuda als leprosos, que ha col·laborat amb les germanes de la Caritat durant tota la dècada. L'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) s'encarrega del trasllat dels refugiats del camp de Ban Viral. (OFIM)

PALESTINA

Jerusalem.- Carta pastoral del patriarca llatí de Jerusalem en pro de la pau

Monsenyor Miguel Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem, ha publicat una carta pastoral en què subratlla la urgència de trobar una fórmula de pau a Terra Santa. El document és adreçat no solament "als sacerdots, religiosos, religioses i als fidels de la nostra diòcesi", sinó també "a tots els homes que estimen la veritat i desitgen practicar la justícia en pro de la pau".

Al final de la reflexió pastoral, Sabbah afirma que l'Església està "a favor de la utilització de tots els mitjans disponibles que puguin apropar els cors dels adversaris i preparar-los per a l'acceptació de la mútua justícia"

(OFIM)

Fou celebrada pel cardinal Arns davant 2.500 persones

Missa per a les víctimes de la dictadura brasilera



BRASÍLIA.- "La fossa comuna de Perus formarà part algun dia de la consciència històrica de Brasil", afirmà recentment el cardinal arquebisbe de São Paulo, en memòria de les 1.026 víctimes de la dictadura enterrades en el recinte. Els cadàvers aparegueren el passat mes de setembre sepultats en una fossa comuna del cementiri de Don Bosco de Perus.

A la missa, iniciativa de l'arxidiòcesi de São Paulo, assistiren 2.500 persones entre les quals hi havia els familiars dels assassinats, la prefecta de l'estat, Luzia Erundina, així com diversos parlamentaris. Arns recordà als assistents que les persones sepultades clandestinament a Perus lluitaren "per grans ideals" com "la llibertat de la pàtria, la igualtat, la justícia i l'honestat". (OFIM)

NECROLÒGICA

A finals del proppassat mes de desembre, morí en la pau del Senyor, la Sra. Rosa Moreno Medrano, viuda de Francesc Heras Arbutés, als 90 anys d'edat, mare del nostre estimat col·laborador, Màrius Heras. Al mateix temps que manifestem cordialment el nostre condol als seus familiars, i particularment al nostre amic, des de la nostra fe en la Resurrecció, preguem el Senyor que li doni la plenitud de la vida eterna.

ESTAMPA NADALENCA

Un capellà ortodox rus lliurà un lot de queviures, procedent de Suïssa, a una dona de Goraki, proble situat a cinquanta quilòmetres de Moscou



BARCELONA

• **Moviment Cristià de Mestres.**— La propera trobada serà els dies 26-27 de gener, a la Casa de la Sagrada Família, de Rubí (Carretera de Caldes, Km. 14). Els temes que tractarem seran: **FORMATIU:** "Som responsables del Tercer Món" (Mn. Enric Olivé). **PEDAGÒGIC:** "Novetats de la Reforma" (Sr. J. Jarque). Per més informació: Montserrat Sardà, tel. 253 44 99.



• **Grup "BONA NOVA" de la Renovació Carismàtica.**— Us convida a la catequesi sobre el tema: "Caminar sota el guiatge de l'Esperit Sant", que començaran el dia 23 de gener, dimecres, i que prosseguiran durant set dimecres consecutius als locals de la Parròquia de la Bonanova, Pl. Bonanova, 12, a les 20.30 h. Per a qualsevol aclariment: tel. 211 48 43.



• **Ajuda a l'Església Necessitada.**— "Dijous de A.E.N.". Projectió de pel·lícules, vídeos i conferències. Dijous, dia 24 de gener: "La situació reli-

giosa a Lituània i Ucraïna", relat vivencial de Pau Cazeneuve. Dijous dia 31: "Txecoslovàquia". El seu camí vers la llibertat. Febrer: Dia 7 de febrer: "Cuando las madres llegan". Ajuda d'A.E.N. a unes religioses del Perú. Dijous dia 14: "La aventura de la Caridad", 40 anys d'A.E.N. Dijous, dia 21: "La situació religiosa a Lituània i Ucraïna", relat vivencial de Pau Cazeneuve. Dijous, dia 28: "Las Hijas de la Resurrección", comunitat fundada per A.E.N. al Zaire. Entrada lliure. Hora: 6 de la tarda. Lloc: c/ Lluís Antúnez, 24, 2on. 2ª, xamfrà Via Augusta. Tel. (93) 237 37 63.



• **Recés per a Religioses.**— Dia 27 de gener, a càrrec del P. José Vives. Casa d'Exercicis, c/ Carrasco i Formiguera, 32. Tel. 203 88 62.



• **UMOCF: Unió Mundial d'Organitzacions Catòliques Femenines.**— El dia, 23 de gener, dimecres, a Llíria, 7, conferència de Mn. Joan Carrera, amb el tema: "Els cristians a la nova Europa". A les 5.30 per celebrar l'Eucaristia a les 6.30.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE L'AJUDA.**— Els franciscans caputxins, la fraternitat franciscana seglar i la comunitat cristiana del santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, invitem els amics i devots a les festes patronals del c/ de Sant Pere més Baix. Del 25 de gener al 2 de febrer: novena, a les 9 del matí i 8 del vespre. **Diumenge, 27:** Dia de la fraternitat franciscana seglar, amb professió de nous germans, a 2/4 d'11 del matí. **Dimecres, 30:** Dia dels malalts. A 2/4 de 9, pregària i reflexió sobre els afectats de la Sida. **Dijous, 31:** Dia del jovent. A les 6, trobada dels grups de confirmació. A les 8, vetlla de pregària a Santa Maria, amb els diversos grups de joves del barri. **Dissabte, 2:** Festivitat de la Mare de Déu. A les 7: pregària mariana. A les 8: solemne concelebració eucarística, presidida pel ministre provincial dels caputxins. **Diumenge, 3:** A les 12: missa en sufragi de tots els devots i veïns difunts.



• **VETLLES DE PREGÀRIA.**— Convoquen: Comitè Óscar Romero i Cristianisme i Justícia. Dia 26 de gener. BARCELONA - Parròquia de Sant

Lluís Gonçaga, c/ Selva del Mar, 200, Guipúscoa - Gra Via). Bus: 43, 544, 40, 42 i 56.



Aproximació a sant Joan de la Creu.— Dins de les activitats organitzades per commemorar el IV Centenari de la mort de sant Joan de la Creu, tindrà

lloc un curset d'introducció a la seva vida i a les seves obres, tots els dimarts, del 29 de gener al 12 de març, a 2/4 de 8 del vespre, a la sala Miriam (Carmelites descalços, Diagonal 424, Barcelona). La primera conferència anirà a càrrec del P. Gabriel Isal, OCD, que parlarà sobre "Sant Joan de la Creu. Vida i entorn".

COMENTARIS TV

TRES PICS I REPICÓ

D'aquest programa ja n'havíem parlat. És el concurs estrella de TV3. De fet un dels programes amb més audiència del canal autonòmic. L'èxit és ben comprensible: aquest programa-concurs ho té, gairebé, tot: dinamisme, agilitat, imaginació, humor. Compta amb uns personatges ben simpàtics —dels quals més avall parlarem— i unes proves ben divertides. Tot plegat un encert i un model, ta com passava amb l'Un, dos, tres, que fins i tot es podria exportar a d'altres televisions.

Entre tots els elements que intervenen en el concurs penso que és definitiu el paper del presentador-conductor del programa: Antoni Bassas. Fa un paper important en el qual s'ha de destacar el de contrapunt dels personatges que van apareixent: el Marià, en Bocagrossa, etc. Malgrat tot, penso que s'ha de dir, que un personatge ja comença a estar cremat: la Vicenteta. Està massa vist i sentit. Jo personalment, no li trobo cap gràcia i, a més a més, he de dir que és un personatge poc fi, una mica groller i, en aquest sentit, desentona amb la resta del programa. Tinc la mateixa sensació que tenia quan veia l'Amparo Moreno: són personatges un xic ficats amb calçador. Tenint en compte que aquest és un programa veritablement, penso, adreçat a la família per detalls molt evidents, aquest personatge no acaba d'encaixar i sóc conscient que és una opinió molt personal.

Pel que fa a la resta d'elements del programa repetir allò que ja he dit: un programa rodó que, en definitiva, ha de saber variar allò que no funciona i millorar allò que es fa vell o superat.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya).

Tel. 200 13 39

UNA VEU EXULTANT

Ve fins al seu poble



1. L'Evangeli arribi a tots els homes que amb Jesús la vida té sentit. La creu és amor, consol ens dona. El qui estima acull i fa felicitat. La vostra gràcia...
2. A prop de Jesús creix la família dels qui lluiten per un món millor. Unint el treball amb la pregària farem la nit, dia lluminós.
3. Per l'Eucaristia, acció de gràcies, rep el qui camina nou alé, per combatre el mal tindrà prou força el qui mengi el pa baixat del cel.
4. Gran és el Senyor, lloem-lo sempre. Ell és qui conforta els cors desfets. Ell és el qui embeña les ferides i el poble caigut reconstrueix.



Cançoner



Cassette



Cançó del DIUMENGE V de durant l'any. (Del cançoner i cassette núm. 1b. - Una veu exultant). És una bona cançó que podreu usar sovint. Apreneu-la bé.

Text: Allarga a tots la seva mà (Evangeli). Recordeu, Senyor, Vós ens salveu (1a. lectura). L'Evangeli arribi a tots els homes (2a. lectura). El Senyor embeña les ferides (Salm).

En 4 cançoners i 4 cassettes, tot l'any B. Cançons a l'entorn de la Litúrgia de la Paraula de cada diumenge o festa i tanmateix útils en altres ocasions. Per

aprendre aquestes cançons podeu fixar-vos en la manera com es canten en el cassette. És una bona manera. Pronuncieu bé el text.

Lletres i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat. Orgue: P. Manuel Mola, franciscà. Solistes: Mn. Lluís Saumell i Angels Sarroca. Venda a les llibreries religioses.

Altres cançoners i cassettes: de Nadal, Infants, Pregàries, Excursió, Tocatimbal, Camins de la cançó, Caramelles i Poemes de Mn. Pere Ribot, recitats per l'autor.

Catalunya Cristiana

FAX 215 28 05

CURSET BÍBLIC

L'organitza: Grup de Pregària de la Renovació Carismàtica "Santa Maria de Gràcia".

Lloc: Parròquia de Josepets, Plaça Lesseps, 25. Del 15 de gener al 5 de març, cada dimarts de 8 a 10 del vespre.

Dirigit per Mn. Tomàs Vergés, prov. Obert a tothom.

TARRAGONA

Al llarg d'aquest mes de gener

L'Església tarragonina fa memòria dels seus màrtirs

TARRAGONA. — Enguany, a la celebració, el dia 21, de Sant Fructuós, bisbe, i dels seus diaques, Sant Auguri i Sant Eulogi, cal sumar, per primera vegada, el record que l'Institut de Germans de les Escoles Cristianes i altres catòlics devots han fet, el dia 18, del Beat Jaume Hilari, màrtir del s. XX que, com els de la primitiva Església de Tarragona, va oferir la seva vida per Jesucrist en aquesta ciutat.

Fructuós, Auguri i Eulogi

Fructuós, bisbe de la primitiva Església de la Tarraco romana i els seus diaques Auguri i Eulogi van patir el martiri el 21 de gener de l'any 259. Víctimes de la persecució dictada per Val·leria i Gal·li, van ser empresonats, jutjats, condemnats a mort i cremats vius a l'amfiteatre.

Un detall important el constitueix el fet que es conserven les Actes del martiri. Del text es dedueix que, al segle III, existia una Església organitzada i amb intensa activitat en aquesta metròpoli de l'Imperi.

Les relíquies de sant Fructuós són venerades en una capella de la Catedral de Tarragona.

Les relíquies de sant Fructuós són venerades en una capella de la Catedral de Tarragona.

Jaume Hilari

El germà Jaume Hilari — Manel Barbal i Cosan — va ser martiritzat el 18 de gener de 1937. Havia nascut a Enviny — Bisbat d'Urgell — el 2 de gener de 1898. L'any 1917 ingressà a la Congregació dels Germans de les Escoles Cristianes. Va exercir durant un temps la docència, però un problema de sordesa progressiva el va obligar a un canvi d'activitats. Va residir una temporada a la "Casa Sant Josep", de Cambrils. Va estar empresonat al vaixell "Mahón", al Port de Tarragona. El 15 de gener de 1937 va ser jutjat per un Tribunal Popular a l'edifici del Semi-nari. Fou condemnat a mort per la seva condició de religiós que, conscientment, no va voler amagar. Tres dies més tard morí afusellat a la Muntanya de l'Oliva.

El cadàver va ser enterrat en una fossa comuna del cementiri de Tarragona, i quan es va intentar la seva exhumació, no va ser possible la identificació de les restes.

Va ser beatificat, al Vaticà, el 29 d'abril de l'any passat pel Sant Pare Joan Pau II.

C.C.

FETS I CRITERIS

El document episcopal

Després d'un llarg itinerari de dos anys, la Conferència episcopal espanyola va aprovar, en el curs de la seva darrera Assemblea plenària, una Instrucció pastoral sobre la consciència cristiana davant la situació moral de la nostra societat (20 nov. 1990).

Les reaccions immediates foren de crítica, de protesta i, fins i tot, agressives. Mai cap document episcopal no havia fet tant de "soroll". Alguna personalitat arribà a dir que era un "documento aberrante por antidemocrático".

Es va veure ben aviat que les primeres reaccions foren precipitades, poc objectives i mogudes més pels sentiments que per un judici raonable. En aquesta reacció, hi va tenir la seva influència el discurs inaugural del Cardenal Suquía, el qual va insistir en temes com l'avortament, la campanya destructiva de l'ús dels preservatius, la cultura laicista i d'altres. Així es va crear un ambient poc favorable a la recepció del document.

Els bisbes volien presentar un diagnòstic de la situació i és natural que s'insistís més en la descripció dels símptomes de la "malaltia" i les seves causes, i no tant en els aspectes positius. Un lector objectiu ha de reconèixer que el document posa el dit a la nafra, i sempre resulta poc agradable que es cantin les veritats.

En la introducció els bisbes justifiquen el seu document amb una frase ben clara: "Proposar les exigències morals de la vida nova en Crist és un element irrenunciable de la missió evangelitzadora dels Bisbes, particularment urgent en les actuals circumstàncies de la nostra societat".

Passen, després, a descriure els símptomes generals de la crisi: deformació de la consciència moral, tolerància i permissivitat, moral privatitzada, els valors morals tradicionals presentats com a factors que frenen la modernització de la societat.

S'examinen alguns comportaments deteriorats en els mitjans de comunicació, en la vida pública, econòmica i social, en la família i en el respecte a la vida.

Apunten algunes causes d'aquesta situació: crisi del sentit de la veritat, el subjectivisme i el relativisme moral, difusió d'un model cultural laicista, manca de formació moral dins de la comunitat catòlica.

S'expliquen els fonaments del comportament moral cristià: l'home, imatge de Déu, llibertat i responsabilitat, la consciència moral, la nova llei de Crist, la moral cristiana i altres models ètics.

Finalment, es fan unes recomanacions a la comunitat cristiana, a la família, a l'escola, als mitjans de comunicació social i als poders públics.

En resum, es tracta d'un document que mereix ser llegit i reflexionat per tots els catòlics, a fi d'aportar, sense excepció, el nostre gra de sorra a la regeneració moral de la nostra societat, amb la convicció que "l'amor i la veritat ens faran lliures" (Cf. Ef 2,15; Jo 8,32).

† **RAMON TORRELLA i CASCANTE,**
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Institut de Teologia: el 19 de febrer, inici del segon i quart quadrimestres

La Secretaria de l'Institut de Teologia de Tarragona ha informat que el proper dia 19 de febrer s'iniciaran les classes corresponents al segon i quart quadrimestres.

Pel que respecta al **primer curs** s'impartiran, en horari de tarda, de 18,15 a 19,55, les assignatures **Orígens de la Tradició bíblica neotestamentària, Ètica i Medi del Nou Testament i cristianisme primitiu**, i, en horari de vespre, de 20,15 a 21,55, **Moral fonamental, Fenomenologia religiosa, Hermenèutica bíblica, Litúrgia I i la fe cristiana**.

Les assignatures corresponents al segon curs en horari únic, de 19,30 a 21,55 són **Escriptura joànica, Ecumenisme, Cristologia I, Evangelització, Moral sexual i Ateisme**.

Diversos especialistes preveres, religiosos i seglars formen el col·lectiu del professorat que exposarà les matèries corresponents a les diferents assignatures: Joan Magí, Aurora Aubach, Ignasi Ricart, Saturnino Menchón, Miquel Barbarà, Antoni Bordàs, Jaume Roig, Francesc Estesó, Joaquim Clavé, Josep Gil, Josep Bofarull i Pere Cardona.

Fonts de la Secretaria d'aquest centre docent vinculat a l'Arquebisbat han indicat que les persones interessades a assistir a les sessions d'aquests quadrimestres podran fer-ho encara que no hagin participat en les dels anteriors.

Una més concreta informació, es pot obtenir a l'esmentada Secretaria de dimarts a dijous, de 18 a 21, on també es podran formalitzar les matrícules.

L'Institut de Teologia és ubicat al carrer Armanyà, número 16, de Tarragona. El telèfon és el 23 38 33.

C.C.

Pastoral sanitària demana que les comunitats intensifiquin l'atenció als malalts

Josep Ramon Badia, Director del Secretariat diocesà de Pastoral Sanitària, ha demanat, en una carta adreçada als preveres de l'Arquebisbat, que les comunitats cristianes que estan a la seva cura "intensifiquin la seva vida de caritat i d'evangelització en l'aspecte de l'atenció als malalts".

En el seu escrit, el responsable d'aquest organisme de l'Església de Tarragona apunta la conveniència de disposar, sempre que sigui possible, d'un grup de laics compromesos que es vagin for-

mant en aquest camp específic de la visita i l'atenció als malalts i impeditos".

El Secretariat, per la seva part —segons s'indica en la referida carta— intentarà facilitar l'assessorament i ajut que convinguin i que pugui oferir, tenint en compte les pròpies limitacions, i agrairà la comunicació d'experiències i suggeriments. Tanmateix, es manifesta conscient de les diferències entre les diverses comunitats, diferències determinades, entre d'altres, per circumstàncies d'ubicació: "ens

consta que cada comunitat cristiana té les seves característiques i que no és el mateix treballar en el món rural que en el món urbà".

Josep Ramon Badia opina que "és important mentalitzar els fidels davant el fenomen freqüent i ineludible de la malaltia, l'accident i, en general, de la 'no salut'".

En el text s'informa de la propera edició del Dia del malalt, que se celebrarà el 5 de maig —6è. Diumenge de Pasqua— amb el lema Església i salut.

C.C.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.



Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Desnonaments



BARCELONA

Diada de la Infància Missionera

“Els nens aprenen a compartir”

BARCELONA.— Enguany el lema de la Diada Missionera dels Nens que se celebra el diumenge 27 de gener és “Amb Jesús, Missioners de la Vida”. Aquesta diada que aplica als infants el lema del darrer DOMUND pretén mostrar que l'Església missionera treballa per fer possible la vida de les persones; ajudar a millorar la qualitat de vida gràcies al progrés en la dimensió política, econòmica i social dels pobles i ajudar tothom a conèixer el Crist.

Aquesta jornada també persegueix que els nens dels països desenvolupats comparteixin amb els nens dels països menys afavorits. A partir del coneixement de la realitat d'altres nens que viuen en pobresa, s'espera que els nens d'aquí vulguin compartir el que tenen —donant dels diners que reben de la família— i el que són, enviant cartes en les quals expliquin la seva vida i mantinguin una relació d'amistat amb aquests nens, colpejats per la misèria.

El futur és compartir

La diòcesi de Barcelona l'any passat va recollir uns 10.600.000 pessetes i espera enguany augmentar la quantitat. A l'Estat espanyol la quantitat ha pujat a 250.-363.505 pessetes. La infància Missionera atén 14 milions de nens necessitats, als quals mai no es demana la partida de bateig. Les ajudes es distribueixen en



Milions de nens no poden dur una vida d'infant.

els següents serveis: 37.687 nens van a escoles primàries; hi ha 11.117.158 alumnes; 1.573 estan hospitalitzats; 2.879 en dispensaris mèdics; 24.442 són orfes i 765 estan en alguna leproseria.

Impulsar el servei de la Infància Missionera és responsabilitat dels professors de religió, dels catequistes i de la família. Des de cada delegació diocesana de Missions s'imprimeix un full que serveix d'orientació a aquells educadors que presenten la diada.

Un pont entre amics

També per ajudar en la tasca pedagògica d'aquells que treballen amb infants i que durant la resta de l'any volen sensibilitzar sobre la realitat de les missions, es publica la

revista “Gesto” en català, castellà i euskera. La seva tirada és d'uns 500.000 exemplars i surt cinc vegades l'any.

La diada de la Infància Missionera és una iniciativa que serveix per educar els nens en un esperit universal, que aprenguin que la seva vida no acaba entre les quatre parets de casa seva o dels seus amics. Actua en més d'un centenar de nacions i espera que els nens que vagin creixent, tinguin la necessitat de transformar les relacions injustes d'uns països sobre uns altres. Ensenys que, contribueixin en la construcció d'un món just i lliure, sense desigualtats, un món que no permeti que centenars de milions d'infants menors de 14 anys treballin en condicions d'esclavitud en feines per a les quals no estan capacitats ni físicament ni psicològicament. Un món que no permet que aquests nens visquin com a nens...

NÚRIA ORIOL PALAREA

CARTA DOMINICAL

El país, tradició i progrés

“L'herència que t'arriba del teu avantpassat -digué Goethe- et cal adquirir-la per a posseir-la millor”. Aquest fet de fer “cosa nostra” allò que s'hereta és més important en la fe que en d'altres àmbits. Quan diem que hem herestat la fe, expressem una gran veritat que agraïm, però afirmem implícitament que, en llibertat, hem fet nostra aquesta fe.

Per a Hegel “la identitat és la unió de la identitat i de la no identitat”. Aquesta unió, en cadascú, de la “no identitat” que equival a tot el que ha estat heretat, après, experimentat, i també a les relacions personals, etc., cal fer-la, en el nostre temps, amb més interès i sentit crític. I no solament pel que fa a la fe, sinó pel que fa a la cultura personal o del país.

De la diferència, acceptada generalment, entre cultura i civilització, vull subratllar, ací, que aquesta -no neguem tot el que té de positiu- porta a una de les conseqüències de la civilització tècnico-industrial en què vivim. La cultura, en canvi, comporta la manifestació peculiar d'una personalitat o d'un poble i està unida a valors singulars.

Que el futur de la ciutat es recolzi no solament en el fet de saber, sinó en la “saviesa” i en la “virtut” dels ciutadans, és un postulat bàsic en el pensament polític d'Aristòtil, que travessa tota la tradició occidental. Per als homes de fe continua essent veritat la trista descripció que fa el profeta Miquees (7,2) d'un país del qual ha desaparegut l'“hasid”, l'home just.

Els valors que defensem per a la nostra cultura es basen en un antropologia humanista i cristiana, i s'anomenen veritat, justícia, dret, llibertat, primacia de la persona i del seu destí espiritual, sentit de la solidaritat i del bé comú.

“¿Són suïcientment conscients, els nostres contemporanis -es pregunta Hervé Carrier- del patrimoni que representen aquests valors fonamentals de les societats democràtiques? Si gaudim d'aquests valors no creguem que ja han estat adquirits d'una vegada per sempre. Només es desenvolupen a través de l'educació que els fa penetrar en les consciències i en les institucions”.

Per a preservar la nostra cultura del corrent agnòstic (en el fet religiós) i massificant (en el peculiar del país) no n'hi ha prou de no deixar-se assimilar per l'ambient. El resultat depèn de les condicions històriques i socials. En el nostre país tenim els condicionaments positius de ser una cultura mediterrània, de ser un país de “marca” (encreuament de cultures) i de posseir unes arrels cristianes des del començament. La coherència del passat amb el futur, realitzat en el present amb un esperit lúcid, és el resultat de moltes voluntats unides en unes mateixes motivacions. Una imatge molt intuïtiva d'aquesta tensió passat-futur ens l'ofereix Edgar Morin en una conferència recent. “Els nostres genes contenen la nostra identitat i és evident que la vida concerneix les fons d'aquesta identitat que permet regenerar-nos. Sense els genes ens descomposem, perquè no tenim els marcs normatius per a poder regenerar-nos, ja que la vida és regeneració permanent”.

En tota persona conscient i en tot país que tingui vocació d'aital, es tenen uns “genes” que consisteixen en conviccions, criteris i jerarquia de valors que li donen la seva peculiar personalitat. La maduració i el desenvolupament dels quals en la història comporten el fet de no detenir-se en el que hom és, sinó en el fet de viure, en una tensió positiva, envers un esdevenidor que superi el moment present.

† RICARD M., arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Pessimisme

En el meu impromptu anterior deia que les perspectives de l'any que s'iniciava, i no n'ha transcorregut pas gaire tros, no eren gaire falagueres... Algú va dir-me que era pessimista...

Tots en tenim, per optimistes a ultrança que siguem, de moments de pessimisme. Però és que moltes vegades no queda altra opció davant dels fets.

Ara mateix, no podem oblidar ni un moment l'amenaça de guerra que ennegreix l'horitzó, i qui sap si quan el nostre setmanari arribi als lectors, ja haurà esclatat...

Per si fos poc, aquí s'ha desestabilitzat el govern central a causa d'una dimissió que, si bé s'esperava, en aquests moments és inoportuna. Es clar que fer les coses a temps no és fàcil.

Hom té la impressió que s'ha perdut la carta de navegar i que es va a la deriva.

Fins i tot en l'àmbit esportiu les coses no funcionen. Tant ben acostumats com estàvem amb un campió permanent, que motivava alegries per uns i indignacions per altres, proporcionant a tothom motius de conversa apassionada, ara fa aigües llastimosament, i no s'endevina pas qui podrà substituir-lo en el lloc preeminent... De qui i de què ens queixarem els dilluns al matí? Queixar-se també té la seva esportivitat, sempre que hi hagi motius. I sembla que si no hi ha motius, s'envoren.

Decididament, el meu amic té raó. Passo per un núvol de pessimisme...

ORIOL CAMPS

TARRAGONA

Els Pastorets Musicals del Vendrell, teatre amb serietat sobre la base d'una tradició popular del Nadal

EL VENDRELL.— Amb la representació d'aquest diumenge dia 13, els Pastorets Musicals del Vendrell arribaran a l'equador de les seves escenificacions.

Analitzant les dues primeres representacions podem dir que aquests Pastorets són completament diferents de tots els altres. Malgrat la paraula “Musicals”, cal aclarir que no és cap sarsuela o opereta local, sinó que s'afegeix, a la qualitat teatral la música designada dels nostres temes nadalencs, les veus d'una coral, i la grandesa de temes clàssics que acompanyen i determinen alguns dels quadres escènics de l'obra.

Podem dir, avui, que Els Pastorets Musicals del Vendrell són l'experiència de la conjunció d'una manera de fer teatre amb serietat sobre la base d'una tradició popular del Nadal: el naixement d'un Infant a la cova de Betlem que representaria un canvi profund en el camí del

món, en el camí dels homes.

Més de 200 persones s'apleguen cada diumenge per fer d'un propòsit una realitat, i aquest treball humà desinteressat assoleix els seus objectius, acompanyat de la tècnica i dels efectes especials molt acurats, d'una lluminotècnica espectacular, d'uns decorats corporis molt ben trobats, d'una coral ben harmonitzada musicalment i d'una obra teatral inèdita, de la qual en poden gaudir els grans i els petits. Tant la tendresa i seriositat del missatge com la comicitat dels pastors i l'enginy dels dimonis, acompanyats de fragments del Poema de Nadal d'en Josep M. de Segarra i la introducció bíblica, fan dels nostres Pastorets el fet diferencial i per això diem que són uns Pastorets familiars, uns pastorets per a tothom.

JOSEP-M. BARGALLÓ i JANÈ

BARCELONA

Un representant de Catalunya ressenya la trobada de 80.000 joves de Taizé a Praga

"Un nou pas en la reconciliació"



BARCELONA.— Des del 1978 cada Cap d'Any la Comunitat de Taizé organitza una Trobada Europea de Joves, una nova etapa del seu (i nostre) "Pelegrinaje de confiança a través de la terra". Aquest any s'ha celebrat a la ciutat de Praga i ha comptat amb la presència de 80.000 participants, la majoria joves, vinguts de tots els racons d'Europa, i alguns, fins i tot, dels altres continents, per compartir les seves alegries i tristesses, les seves esperances, la seva fe, tot emmarcat per l'oració i la vida comunitària.

La trobada començava el 28 de desembre amb l'acollida de tots els joves, que s'anaven escampant per les parròquies de la ciutat i dels pobles veïns. Un cop instal·lats, cap a les cinc de la tarda, els joves anaven cap al centre per rebre el sopar i participar en la pregària del vespre.

El ritme normal d'un dia de trobada comença amb l'esmorzar i la pregària del matí, a l'església de la parròquia on hom ha estat acollit, o bé en una sala habilitada com a capella en el cas de les escoles i altres col·lectius que no

depenien d'una parròquia i es constituïen com a parròquia provisional. La provisionalitat és quelcom molt arrelat en la vida de la Comunitat de Taizé.

Un cop acabada la pregària els joves eren convidats a reunir-se en grups de 10 a 15 persones per meditar i posar en comú un tema. Sempre s'intenta que els integrants dels grups siguin de procedència diversa, però procurant que puguin comunicar-se amb agilitat. Tot seguit la gent es desplaça cap al centre, als diversos punts on tenia lloc la pregària del migdia, segons

les llengües. Enguany la majoria es reunien en uns grans envelats construïts expressament per a la trobada i que servien de capella, de menjador i de lloc de reunió. A la sortida de la pregària cada participant rebia el dinar i a la tarda les activitats continuaven amb trobades, on un germà de Taizé introduïa un tema que després els joves havien de comentar en petits grups. A les cinc començava a repartir el sopar i a les set tenia lloc la pregària del vespre que tancava la jornada.

El dia 30, diumenge, molts van ser convidats a dinar a casa d'alguna família. D'aquesta manera, molts dels que dormien en locals col·lectius van poder conèixer de prop el poble de Praga.

Dintre la trobada hi ha un moment molt especial: la pregària per la pau i pels pobles que sofreixen, que el 31 a la nit aplegà els joves a les diferents parròquies per començar l'any recordant i pregant per aquells que més ho necessiten. Per aquesta ocasió, fra Roger havia preparat una pregària com a cloenda de la celebració.

L'Església i el poble txecoslovacs van acollir molt bé la trobada, i fins i tot el govern, que va posar tots els serveis públics a disposició dels participants; a l'extrem que l'exèrcit, amb camions cisterna i camions-cuina, distribuïa te calent a les places on tenien lloc actes de la trobada. Els txecoslovacs esperen que el fet d'haver acollit tots aquests joves que porten el missatge de la pau i la reconciliació, i els valors cristians de l'Amor i el compartir, com va dir el President txecoslovac Havel a través d'una gravació (ja que es trobava fora del país), els ajudi a dur a terme una transició pacífica i el menys costosa possible.

El dia 2 de gener, el dia que finalitzava la trobada, més d'un va sentir que deixava quelcom semblant a la pròpia família en aquella bella ciutat. La diversitat de llengües i de cultures no és sempre una barrera per a l'amor.

MARC BOIX i
ARAGONÈS

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS



Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscrigui. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agradarien.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____
Adreça: _____ núm. _____
Població _____ Districte Postal _____
Província _____ Diòcesi _____

Desitjo rebre el setmanari en:

☐ Català

☐ Castellà

Faig pagament de:

☐ 4.800 Ptes.: subscripció anual (52 nús.)

☐ 2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 nús.)

Mitjançant:

☐ Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA
☐ Domiciliació Bancària segons les indicacions següents*

Banc o Caixa _____

Agència _____

Senyors:

Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

_____ de _____ de 19____

Firma del titular del Compte o Llibreta

X

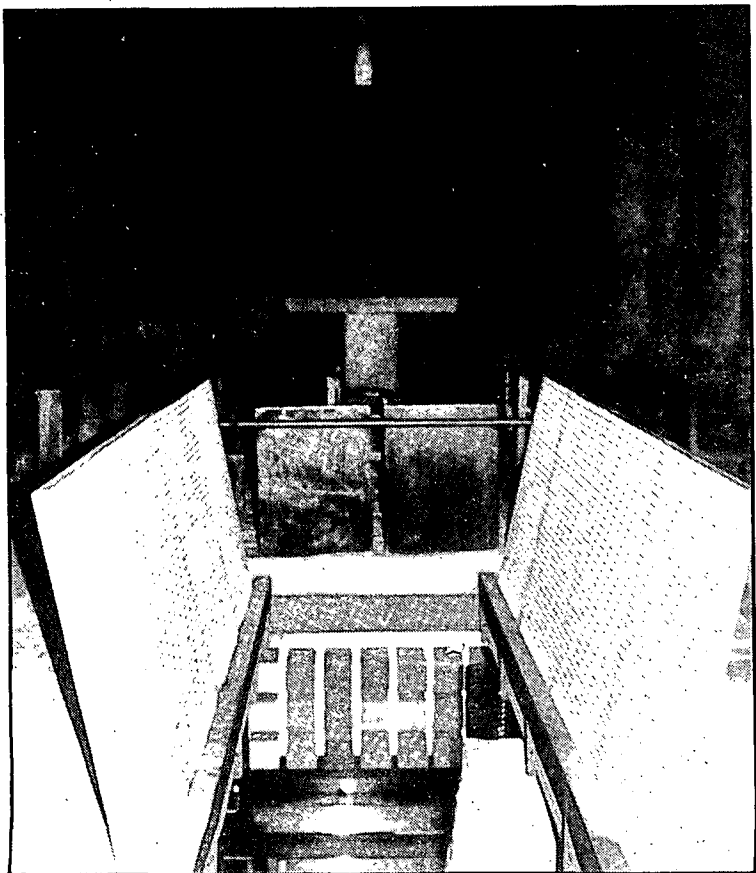
* T'agraïrem que optassis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicariem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA.

Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, omple i envia aquesta sol·licitud a:

Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA

Perpetuarà la memòria dels preveres assassinats durant la guerra civil

Inaugurada a la catedral de la Seu d'Urgell la nova cripta dels màrtirs



LA SEU D'URGELL.- El bisbe Joan, acompanyat dels bisbes de Lleida i Solsona, del presbiteri diocesà i del poble cristià, el dia 28 de desembre, va inaugurar la cripta de la catedral on han estat dipositades les restes de 16 preveres assassinats durant els anys de la Guerra Civil (1936-39).

El mausoleu dels preveres màrtirs ha estat construït a la cripta de la catedral, al costat de les sepultures dels darrers bisbes diocesans. S'ha obert

un nou accés a la cripta perquè els fidels hi puguin baixar, les restes han estat col·locades en petites urnes il·luminades indirectament a fi de realçar el caràcter misteriós del lloc i s'hi ha adequat un seient per als fidels que vulguin pregar i venerar els màrtirs.

La participació de 125 preveres i la massiva assistència de fidels a l'Eucaristia celebrada el dia de la inauguració corroboren l'agraïment del poble cristià a la diòcesi

d'Urgell per la iniciativa de perpetuar la veneració dels seus màrtirs. Des del dia en què van arribar a la catedral les primeres restes dels preveres màrtirs i van ser dipositades en un lloc provisional, els fidels ja hi van portar ciris i flors. També moltes persones han ofert els seus donatius per al mausoleu que serà sufragat en bona part pel presbiteri diocesà.

ANTONI MIRABET

Els pirinencs donen aixopluc a les persones enxampades per la neu

ANDORRA LA VELLA.- La nevada del dia 8 de desembre, la falta de preparació dels vehicles i la inexperiència dels conductors van deixar centenars de cotxes a les carreteres del Pirineu. L'acolliment de les entitats públiques escalfa una nit que podia haver estat tràgica.

La neu enguany arribà puntual a les comarques pirinenques i hi trobà gent desprevinguda. El dia 8 de desembre les carreteres d'Andorra i les vies de sortida del Principat van ser col·lapsades pels vehicles que no podien continuar el viatge. La solidaritat de les entitats públiques va obrir les portes de l'aixopluc a persones enxampades per la climatologia.

El Govern i els Comuns d'Andorra, els Ajuntaments de la Cerdanya i de la Seu d'Urgell, en diferents locals públics, van acollir més de 10.000 persones que, atrapades per la neu i el glaç, no podien retornar a les seves llars. Les parròquies andorranes de la Massana, Encamp i Andorra la Vella, a les esglésies i locals parroquials, van acollir més de 500 persones. A part de l'aixopluc en locals caldejats, se'ls oferí aliments i mantes. L'endemà, després de recupera els vehicles abandonats a les carreteres, la suavitat del clima facilità el retorn a casa.

El col·lapse de circulació desvetllà l'hospitalitat de les entitats públiques, però palesà també les mancances d'una infraestructura adequada per a una solució eficaç. Primerament algunes persones afectades acusaven la manca d'una informació suficient, factor que hauria facilitat la prevenció. Altres apuntaven la necessitat de regular l'accés a les zones de muntanya que només poden garantir els serveis a un nombre limitat de visitants. Cal afegir que, a la Seu d'Urgell, el dia 9 al moment d'establir les prioritats de circulació durant quatre hores es donà pas exclusivament als vehicles procedents d'Andorra. Les persones de la comarca, algunes de les quals venien o anaven a fer un servei professional, aturades a la carretera contemplaven les curses dels cotxes amb els esquís i la bossa de formatge. Les prioritats sempre beneficien els mateixos.

L'experiència viscuda desvetllarà la prevenció. Els serveis oferts han expressat l'esperit humanitari i la solidaritat dels pobles de muntanya. L'escalfor dels cors desglacà la neu d'una gèlida nit. Un exemple i un repte.

A.M.

Setanta joves aranesos acudeixen a la convocatòria del M.J.C. d'Urgell

VIELLA.- Setanta joves de la Vall d'Aran van respondre a la crida del Moviment de Joves Cristians d'Urgell i van participar als actes organitzats els dies 17 i 18 de novembre a la capital aranesa. "Ha quedat un bon record per continuar i unir-se al Moviment", ha manifestat el prevere, Josep Quella. La trobada serví per presentar el Moviment a la joventut de la Vall d'Aran i rellançar-lo entre els joves que ja hi havien tingut algun contacte.

Primerament a la plaça de l'església tingué lloc una sessió de jocs, acte que escalfà l'ambient i l'esperit participatiu. Després, al local parroquial, els joves assistents van presentar-se mútuament i, dividits en grups, van obrir un debat sobre la problemàtica juvenil de l'Aran. L'escassetat de diversions, la manca d'interès per l'estudi i el treball, les divisions internes, el consum de droga, etc. van ser els problemes més detectats entre la joventut aranesa. Al vespre la pregària i l'esbarjo clogueren la jornada. L'endemà van preparar la missa de la parròquia, la presència multitudinària dels joves i la seva activa participació van desvetllar l'admiració dels fidels aranesos i dels visitants presents a la celebració eucarística. Amb el missatge dels cants i de la germanor van acomiadar-se a la plaça del poble.

Josep Quella, impulsor de l'acte, admira la nombrosa assistència de joves aranesos a la trobada i opina que el fet garanteix la continuïtat de les activitats del Moviment de Joves Cristians d'Urgell a la Vall d'Aran. L'organització de la trobada juvenil cal situar-la en l'interès que el Moviment de Joves Cristians té d'arribar a totes les comarques del bisbat i d'impulsar la participació dels joves en activitats que els agermanin i els ajudin a conèixer Jesucrist.

A.M.



—ESPECIALITAT
EN PINTURA
—QUADRES
—RETAULES
—IMATGES
RELIGIOSES

Rauric, 15
Tel. 268 10 47
08002 BARCELONA

SABEU D'ALGUN HOME QUE SE SENTI SOL?

Potser li agradaria saber que té possibilitats de viure entre amics, formant part d'un petit grup unit per vincles i afinitats de tipus religiós, cultural, ideològic, afeccions comunes i d'un nivell socioeconòmic semblant.

Caldria que tingués entre 55 i 66 anys, i tant pot ser una persona en plena activitat com un jubilat, però sempre en condicions de treballar, ja sigui en treball remunerat o voluntari.

Volem formar una llar pròpia però compartida, fruit d'una vida independent però solidària, digna però senzilla.

És només un projecte però ben estudiat i sense cap finalitat de lucre. Demaneu informació escrivint a:

RICARD FORASTER, c/. Balmes, 123, 3er. 2a. - 08008 BARCELONA
Ref. LLARS DE L'AMISTAT

Cru testimoni d'un carmelita navarrès que va viure
durant quinze anys a l'emirat

"Kuwait no era Xauxa"

Cayetano Iriarte Irurtia va néixer a Irurzun (Navarra) un 14 d'abril de 1931. En el 1943 entrà en el Col·legi Seminari dels Carmelites de Villafranca de Navarra. Féu el noviciat a Larrea (Biscaia), el professorat a Marquina (Biscaia) i la filosofia a Vitòria. En el 1952 fou enviat a Roma a començar la teologia, que acabà a Terra Santa, on va rebre l'ordenació sacerdotal. Ha passat 38 anys a l'Orient Mitjà. Els darrers 15 anys ha viscut a Kuwait. Parla àrab, hebreu modern, anglès, francès, italià i castellà.

—Com i quan va anar a Kuwait?

—Per ordre del Superior General vaig anar a Kuwait el 1975. I allí he estat fins fa poc, exactament fins fa vint dies abans que Iraq envaís Kuwait.

—Quines eren les principals activitats Missioneres a Kuwait?

—Començaré dient que quan jo vaig deixar Kuwait, el 9 de juliol, érem en la Missió vuit carmelites, inclòs el bisbe monsenyor Adeodato Micalef.

—Tan pocs missioners no podrieu tenir molta activitat

—Qui no coneix Kuwait podria pensar això. La veritat

és que a cap convent he vist tanta tasca com en la Missió de Kuwait. Tots els pares estàvem molt ocupats moltes vegades fins i tot desbordats. Hi havia moltes coses que ens donaven ànims, però potser el més important era l'exemple del bisbe.

Teníem dues esglésies oficialment aprovades pel govern kuwaitià: una al nord (ciutat de Kuwait) i l'altra al sud (Ahmadi), primera casa de la Missió i cap del ministeri del petroli. Teníem, també, en el centre del país (Salmiya) dos salons capelles, que podíem considerar tolerades o "aguantades"

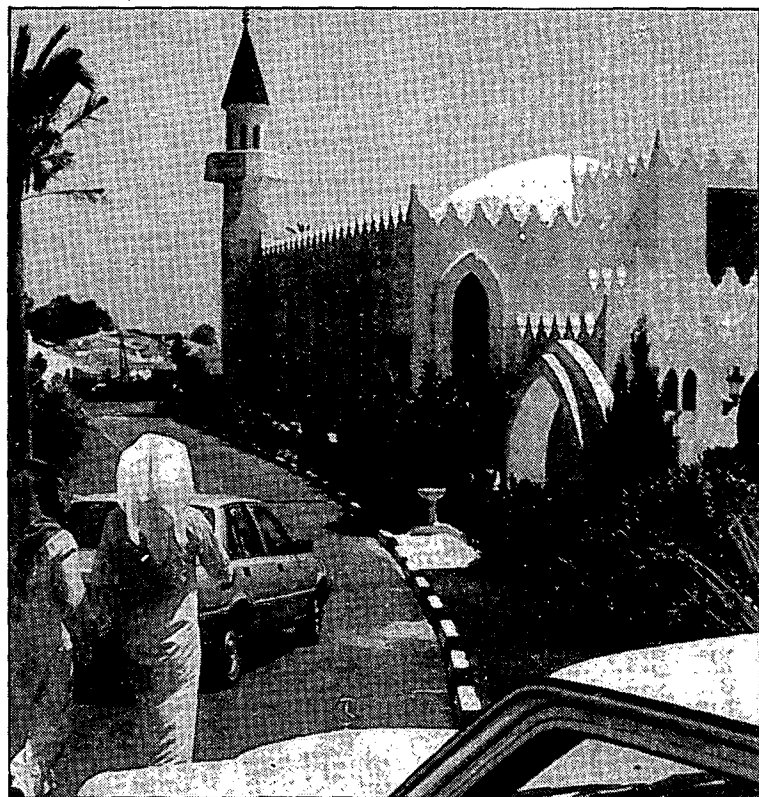
—Quina penses que era

la causa de tant de fervor en els vostres feligresos?

—Les causes són diverses. La mateixa configuració de la societat invita l'individu anar a l'Església; o a casa treballant o "molestant" amics. En aquests països islàmics no hi ha bars, no hi ha tavernes, no es toleren reunions de gurps mixtos... Els orientals indis, filipins, pakistanesos, srilankesos, etc., són molt religiosos i, si poden, van a l'església cada dia, o si és dia de festa religiosa i civil, com els divendres, no els importa anar a diverses misses o quedar-se el dia sencer ajudant algun sacerdot.

—Hem sentit dir que la majoria dels cristians són de classe humil.

—Exactament. A les nostres parròquies hi havia gent diplomada en alguna cosa, feligresos europeus o americans sobretot, amb bons llocs i bons ingressos, però la majoria havia vingut a Kuwait a buscar bons salaris per portar una vida més pobra que en els seus països. Aquests darrers anys hem constatat amb pena



i una enervadora impotència que gran masses dels nostres feligresos estan en la misèria negra, maleint el dia que arribaren a Kuwait.

—Això que dius és increïble.

—Increïble, però exacte. El bisbe i jo pòdiem parlar-ne molt de tot això. Hem hagut de tractar amb obrers que no rebien els seus pobres salaris regularment, amb obrers que durant anys no reberen res i que no podien ni tan sols tor-

nar als seus països, perquè no tenien cap document de viatge, perquè el primer que fa el qui dona la feina és retirar-li el passaport perquè el pobre treballador no pugui fugir del país. No pensis que Kuwait era Xauxa. Em repugna recordar la quantitat de joves asiàtics que han fugit als seus països, completament desesperats i més pobres que quan van arribar.

(de la revista carmelitana "La obra máxima")



aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

TU TAMBÉ POTS SER "MARE SOS"

...en una "ALDEA INFANTIL SOS": obra basada en els següents quatre principis:

Una mare... que amb el seu amor i les seves atencions recupera físicament i emocionalment l'infant abandonat.

Uns germans... a totes les cases hi viuen infants de diferents edats i sexes.

Una vida integrada en la societat... com els altres infants van a l'escola de la seva localitat i juguen amb ells, riuen i són feliços.

La "mare SOS" s'ocupa de 7 o 8 infants i administra la casa que li ha estat assignada.

Oferim:

- Una llar equipada en una Aldea Infantil SOS.
- Pressupost mensual per a la llar.
- Suport social i psicològic.
- Contracte de treball: sou + S.S., vacances, etc.

Es requereix

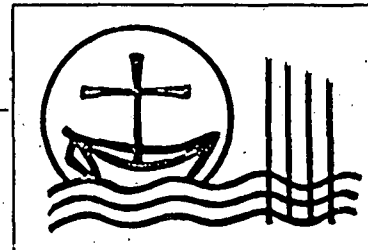
- Edat entre 28 i 40 anys.
- Ser soltera o vídua sense fills.
- Vocació maternal i capacitat de lliurament.
- Aptitud per organitzar i administrar una casa.



Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Setmana d'oració per a la unitat dels cristians

Del 18 al 25 de gener



Lloeu Jahvè, tots els pobles

Avui en parlar d'ecumenisme es fa referència a l'acció desplegada per totes les denominacions cristianes, amb desig de restablir la unitat, fins i tot visible, que Crist volia per la seva Església.

El concepte d'ecumene nasqué a Grècia en discutir-se la teoria de l'esfericitat de la Terra i plantejar-se el problema de les seves dimensions. També el concepte de cultura ecumènica és originari del lluminós i noble ideal hel·lènic d'unitat mundial, i com a tal passà a integrar-se en la cultura romana, que era hel·lenitzada i hel·lenitzadora, pugnant conflictivament amb el peculiar ideal jueu de missió religiosa santificadora, ortodòxia que reclamava a mantenir-se purs de la contaminació del món i exigia separació.

Inicialment, per això, el cristianisme fou com una secta jueva entre les diverses sectes habitualment inserides en el context religiós d'Israel (tema especialment estudiat pel cardenal Jean Daniélou S.I., professor de l'Institut Catòlic de París, autor de les obres "El cristianisme com a secta jueva" i "El 'Califat' de Jerusalem", per acceptació de la tesi de E. Stauffer publicada en l'obra

"Zum Khalifat der Jacobus"). Per influència hel·lenística, el cristianisme esdevingué religió missionera en el món pagà (vegi's: "El crisol del cristianismo; advenimiento de una nueva era", obra dirigida per Arnold Toynbee, amb la participació de tretze prestigiosos investigadors. Editorial Labor, Barcelona, 1971). En la visió hegemònica d'Alexandre el Magne, qui assumia el títol de basileu grec, que era el del magistrat encarregat del culte dels déus, la ciutat d'Alexandria va ser fundada per constituir-se capital del món ecumènic, cosa fallida per les conseqüències de la mort del famós capdill grec. L'ecumene era un món complex, però harmoniós en el desig de convivència de les múltiples nacionalitats, diferents cultures i significacions religioses de tradició dissemblant, polèmicament vives en identitats ètniques d'arrels desiguals.

Allarg de la història, multitud de concepcions esparses i malavindudes, distintes denominacions, sectes i subsectes, han dividit la humanitat; sovint en lamentable hostilitat. La fe cristiana visqué aquesta realitat des dels seus inicis, constituint-se, entre els deixebles i seguidors de

Jesucrist, agrupacions discordants perrao dels matisos de preceptes, cultures, litúrgiques, cultes místics i criteris oposats. Roma, assumits els ideals d'unitat hel·lènica, pel profit d'amalgamar unitat política en el seu imperi, permeté una pràctica religiosa àmplia, generosa i hospitalària, un respecte a totes les manifestacions del sagrat i de la divinitat, amb digne consideració pels costums i cultures de cadascú. Durant segles ho expressà amb la seva política de "Pax Deorum" conjuminada amb el civisme patriòtic de la gent romana. Constantí el Gran mantingué el càrrec de Pontífex religiós romà com a àrbitre i intèrpret de la "Pax Deorum", servant la condició divina de l'emperador (era un "Sol invicti") que regia en el protocol de la cort (al seu entorn creaven clímax adient els "silenciaris"), decidint l'edict de tolerància vers els cristianisme i acceptant el títol d'"Apòstol número tretze" que li oferí un sínodo, i dictant normes dogmàtiques, ja que les seves prerrogatives superiors eren transcendents. A Constantinoble (segona Roma) exercia de Pontífex màxim de la religió cristiana, convençut que Déu l'havia escollit per difondre

les doctrines cristianes per tot el món (l'ecumene) i amb elles salvar l'imperi (ja en trànsit agònic fou batejat pel bisbe Eusebi de Nicomèdia, prelat arrià).

Actualment l'ecumenisme és un moviment més o menys reeixit, més o menys frustrat, de renovació de l'actitud espiritual, basat en una visió positiva del món i de l'home. En aquest sentit fou acollit pel Concili Vaticà II, obrint-se als corrents vius ja feia anys en diferents àmbits de les confessions cristianes, que se sentien especialment interpel·lats en aquest sentit pels textos evangèlics. És un moviment que no propugna el "retorn" d'una confessió a l'altre, ni tampoc confronta les confessions oposades en l'afany del triomf d'una d'elles sobre les altres, sinó que cultiva l'agermanament en el genuí amor cristià com a fruit de l'Esperit Sant, mare (en hebreu el mot esperit —"ruah"— és femení!) de la fe. Creu en les possibilitats de la creixença i maduresa espiritual i teològica, que ha de fer-se realitat en un procés senzill i autèntic d'aprofundiment en el misteri del Crist. La seva vitalitat depèn de la visió espiritual fidel a les Sagrades Escriptures, superant el pie-

tósexercit d'exègetes que durant els segles ha enfosquit tantes coses amb les seves discussions. Importa desmitificar molts tòpics, condebut que més enllà de les ideologies hi ha la raó (coneixement), el sentiment (compromisos) i els principis (ètica). Cal sotmetre les veritats al sedàs de la crítica en lloc de jugar a protegir unes veritats contra unes altres.

L'ecumenisme sap que Déu és U i únic i que, com es diu en Isaïes 40:17-18, "Totes les nacions són res com no res davant d'ell... ¿Com qui us voldria imaginar Déu i quina imatge us en podria formar?". La Setmana de pregària per a la unitat dels cristians, enguany gira entorn del Salm 117: "Lloeu Jahvè, tots els pobles", i entorn a Romans 15:6, "...que unànimement, a una sola veu, glorifiquem el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist". Interpel·lem-nos ara: ¿Per què hi ha tantes divisions enemistades (podrien haver-hi diferències legítimes i amistoses) entre els cristians? I també: ¿Per què hi ha tantes divisions enfrontades en el si dels catòlics i en el si de les diferents denominacions cristianes?

LLUÍS FERNÁNDEZ i CARBÓ

DIA PRIMER

Nacions, lloeu el Senyor, perquè aquesta és la seva vida
So 3,9-18; Ps 133; Ap 5,11-14; Lc 19,36-38

Oració: Senyor Jesucrist, vós ens inviteu a ser família de Déu en la unanimitat de la pregària. Purifiquem els nostres cors i guarim-nos de tot allò que ens divideix. Feu brollar dels nostres llavis, dels nostres cors i de les nostres vides la lloança per tal que ensemblem cantar: "Beneït el qui ve en nom del Senyor! Pau a la terra i glòria dalt del cel!"

DIA SEGON

Nacions, lloeu totes el Senyor, perquè ens ha creat i ens guarda
Gn 1,1-5,24-31; Ps 145,8-21; Col 1,2-20; Mt 6,25-33

Oració: Senyor Jesucrist, compassiu i benigne. Vós ens abraçeu tots en el vostre amor. Ens heu cridat a ser guardians custodis de tot el que existeix. Allibereu-nos de la cobdícia i de la febre de la destrucció. Purifiquem-nos. Perdoneu-nos el mal ús que fem del món. Conduïu-nos pels camins de la lloança a fi que tothom beneïxi el vostre sant nom.

DIA TERCER

Nacions, lloeu totes el Senyor,

L'oració per cada dia de la setmana

perquè ens ha acollit en Jesucrist
Is 53,1-2; Ps 98; Ap 19,4-9; Lc 10,17-24

Oració: Al·leluia! Senyor Jesucrist, vós ens heu posat la vestidura del poble escollit i estimat de Déu. Al·leluia! Senyor Esperit Sant, uniu-nos en la lloança joiosa, en l'adoració de l'Anyell pasqual. Al·leluia! Senyor Déu nostre, sobirà de tot l'univers, vós heu pres possessió del vostre regne.

DIA QUART

Nacions, lloeu totes el Senyor, perquè és fidel i misericordiós
Gn 17,1-8; Ps 103; Ef 1,3-14; Lc 1,68-75

Oració: O Déu, us donem gràcies del fons del nostre cor perquè a través de Jesucrist tenim part en la promesa que un temps féreu a Abraham. Us lloem per la vostra misericòrdia, que supera tot el que podem imaginar, ens allibera de les nostres faltes i ens guareix de qualsevol tractament en les nostres relacions. Ajudeu-nos, us ho preguem, a continuar en la vostra benedicció i a ser-ne testimonis enmig del món.

DIA CINQUE

Nacions, lloeu totes el Senyor,

perquè estima la justícia
Ez 34,10-16; Ps 146; Ac 4,32-37; Mt 5,23-24

Oració: Senyor Jesucrist, vós ens crideu a establir la justícia sobre la terra. Feu-nos penedir del mal que hem fet als nostres germans i germanes i, doncs, a reparar els torts que han rebut de part nostra. Ens heu donat els mitjans per construir el vostre regne de justícia sobre la terra; doneu-nos, així mateix, la voluntat de servir-nos-en.

DIA SISE

Nacions, lloeu totes el Senyor, lloeu-lo, tots els pobles
Gn 22,15-18; Ps 117,1-2; Ac 2,3-12; Lc 17,11-19

Oració: O Déu, vós ens heu fet homes i dones, joves i vells, en una rica diversitat. I, malgrat tot, ens crideu a la unitat que vós heu preparat per al vostre poble. Atorgueu-nos sempre la visió d'aquesta unitat i doneu-nos la força per aconseguir-la. Que l'Esperit Sant elevi aquesta diversitat per la lloança unida del vostre amor.

DIA SETÈ

Nacions, lloeu totes el Senyor, perquè és la nostra esperança

Is 25,6-9; Ps 22,1-11,23-32; He 6,11-19; Mt 12,18-21

Oració: Senyor Jesucrist, vós us heu fet completament un de nosaltres, semblant a nosaltres en tot, excepte el pecat. Vós heu carregat damunt vostre les nostres desesperances i la nostra por a la mort, per tal que puguem esperar contra tota esperança. Feu-vos prop nostre, quan la nit i la desesperança ens envaeixen. Puix que ens sou a la vora i feu camí amb nosaltres, enfortiu-nos per tal que no sucumbim. Sigueu per a nosaltres àncora de salvació. Enmig de la foscor, il·lumineu-nos amb la claror de Pasqua, de tal forma que puguem celebrar la unitat amb vós, el Pare i l'Esperit Sant per sempre més. Amén.

DIA VUITÈ

Nacions, lloeu totes el Senyor, perquè és bo de lloar-lo
Is 6,1-8; Ps 150; Ef 5,18b-20; Lc 1,46-55

Oració: Senyor, Altíssim, que viviu eternament, amb tota la vostra creació us lloem, us magnifiquem, adorem el vostre sant nom. En Jesucrist, el vostre Fill estimat, ens heu salvat de la mort i de la tenebra. Us donem gràcies perquè a través de la seva mort i resurrecció ens atorgueu perdó i vida nova. El vostre Esperit ens ensenya tota la veritat. Ajudeu-nos a superar les nostres divisions i al·loar-vos cada dia a una sola veu i un sol cor, a vós, Déu Tri, Pare, Fill i Esperit Sant. Amén.

Eusebi Colomer: coneixedor profund de la filosofia moderna

Els grans pensadors no moren mai del tot: sempre tenen quelcom a dir-nos

El pare Eusebi Colomer, jesuïta, és un gran coneixedor de la filosofia moderna. Últimament ha escrit l'obra, "El pensamiento alemán de Kant a Heidegger". Enguany ha apa-regut el seu tercer volum: *El Postidealismo: Kierkegaard, Feuerbach, Marx, Nietzsche, Dilthey, Husserl, Scheler, Heidegger* (Herder, Barcelona, 1990, 665 p.).

—El passat 14 de novembre vostè va tenir l'honor d'inaugurar el curs de les Facultats de Filosofia i Teologia dissertant sobre Déu en el pensament de Heidegger, un dels autors que més ha treballat. Per Heidegger, el nihilisme (del llatí "nihil", no-res) de Nietzsche és el darrer moment de la crisi de la metafísica. Sobre aquest últim, hem de reconèixer que és un dels pensadors més actuals avui: per què?

—L'actualitat de Nietzsche té moltes arrels. La primera és el desconeixement. Una bona lectura li hauria estalviat molts deixebles... Això val de la lectura que en feren els nazis i, recentment, una certa dreta francesa, i de la que en fan alguns ateus ressentits. No s'adonen que si Nietzsche s'oposa a la fe cristiana, s'oposa molt més a la descreença banal. L'anunci de la "mort de Déu" és literalment formidable. Filosòficament, l'actualitat de Nietzsche rau en tot allò que fa d'ell (en dir de H. Lefevre) el "gran desconfidador" del món occidental: la crítica de "logos" i de la seva gramàtica, la lògica; la psicoanàlisi corrosiva de l'esperit europeu; l'intent de desmuntar el discurs me-

Persona cordial, summament agradable en tracte, caracteritza al pare Colomer una bonhomia i una pau envejables en els nostres inestables temps. Acabada la seva classe, senzilla i profunda ensems, on fa gaudir de la filosofia fins i tot els qui no els agrada, ja està preparat per anar al seu acollidor despatx de la Facultat. Pel camí, anem comentant la seva afició per la música: Bach, Mozart, Beethoven, Wagner i Mahler.

tafísic, moral i religiós, burxant en els seus ressorts ocults, etc. Només se salva —i això és típicament nietzschia i també ben actual— l'art. Enmig de la negativitat de la vida, l'art afirma. De totes aquestes coses se n'ha apoderat la postmodernitat filosòfica, l'anomenat "pensament tou", però sense aquella grandesa tràgica que tenien en Nietzsche. La tragèdia s'ha convertit en comèdia.

La crisi marxista

—Després de la crisi ideològica dels països de l'Est, re-faria el capítol dedicat a Marx en el seu llibre?

—No. Em sembla clar que el maxisme que ha fet crisi és precisament el que jo criticava en aquest capítol: el maxisme "científic" i "utòpic", el qual, en barrejar potinerament ciència i esperança, desembocava en una mena d'escatologia terrenal, que l'exigència pràctica de realització traduïa de manera inevitable en la maquinària ideològica de l'Estat totalitari. Si el marxisme real s'ha ensorrat és perquè el marxisme teòric no s'aguantava. Ara

bé, dir que s'ha esfondrat no vol pas dir que Marx hagi mort. Els grans pensadors no moren mai del tot. Sempre tenen quelcom a dir-nos. Marx, per exemple, ens obre els ulls a la importància de les estructures socio-econòmiques en la marxa de la història i àdhuc, dins de certs límits, en la vida de l'esperit; i ens recorda negativament, a través de la crítica de l'alienació humana, l'ideal d'una societat on l'home i no la mercaderia sigui el valor

suprem. Fóra una llàstima que l'ensulsiada tan rescuda dels règims comunistes de l'Est servís per consolidar l'individualisme egoista i consumista de la nostra societat occidental.

Una vida d'estudi

—Es corona amb aquest volum "l'obra de la seva vida", o, ben al contrari indica l'inici de la recollida d'anys de treball, estudi i experiències?

—Això de coronar l'obra d'una vida és una cosa molt solemne... Ara, si he de ser franc, m'abelliria que el que he fet en aquests tres volums, recollir el treball de trenta anys d'ensenyament, pogués també dur-ho a terme, amb l'ajuda de Déu, en altres camps. Els projectes no manquen. El més immediat és la preparació per la impremta d'una sèrie d'estudis sobre el pensament català medieval i renai-

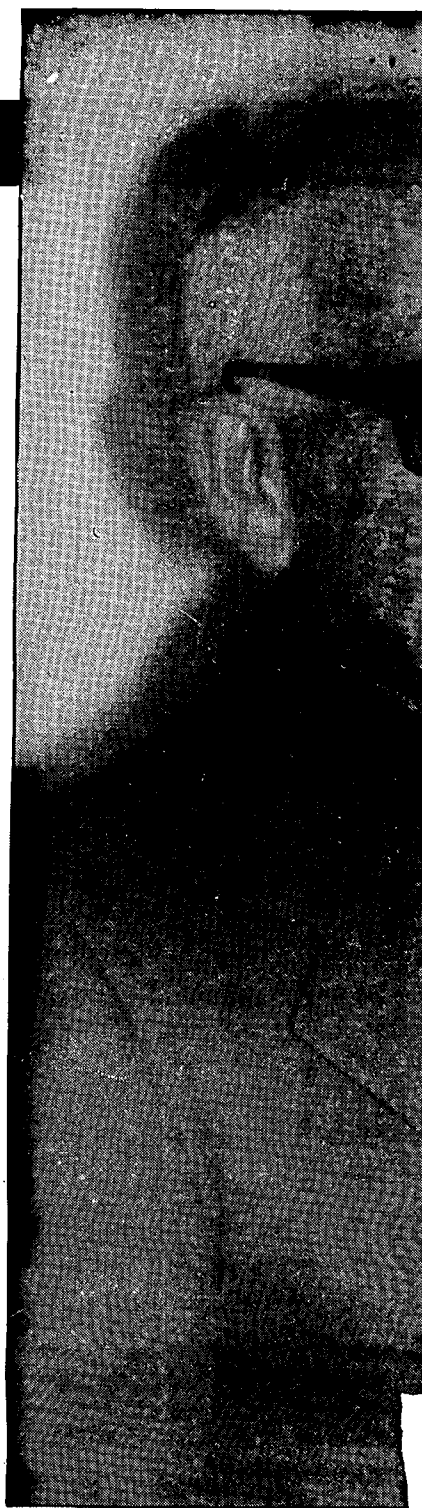
Nota biogràfica

El P. Eusebi Colomer i Pons nasqué a Girona el 1923. Va fer els estudis primaris amb els Germans de les Escoles Cristianes i el batxillerat a l'Institut de segon ensenyament de Girona en el vell casalot del carrer de la Força. El 1941 —aviat farà cinquanta anys— ingressà en la Companyia de Jesús i, després d'estudiar lletres clàssiques a Vervela (Saragossa), es llicencià en filosofia i teologia, a Sarrià i Sant Cugat respectivament. En ocasió del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona del 1952 va ser ordenat de prevere. Finalment, va fer cursos especialitzats de filosofia a les prestigioses universitats alemanyes de Munic, Colònia i Friburg de Brisgòvia, obtenint el doctorat en filosofia. Actualment és professor a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i a la Facultat de Filosofia de Deusto i membre de l'Institut d'Estudis Catalans, on realitza una tasca d'enllaç entre l'Institut i la seva filial, la Societat Catalana de Filosofia.

xentista. Després caldrà fer el mateix amb un feix de treballs, ja publicats en alemany, sobre alguns aspectes del pensament de Nicolau de Cusa, i amb un assaig —migesbossat— sobre el tema de Déu en la filosofia. Etc. És allò que diu l'Eclesiastès: "Fer llibres és una feina de no acabar mai".

—Sabem que s'està preparant, vostè n'és un dels responsables, un Diccionari Català de Filosofia. Tan malament parlem els filòsofs?

—No sé pas si els filòsofs parlem el català pitjor que els altres, però sí que tenim problemes específics que els altres no tenen. Concretament, el que Lluïl féu amb la terminologia llatina de l'escolàstica, incorporar-la al català literari, cal fer-ho avui amb tota una sèrie de termes filosòfics moderns, provinents del francès, l'alemany i l'anglès. Altra-ment, cadascú els tradueix com li sembla i el resultat és el caos lingüístic. D'ací la necessitat d'un diccionari que fixi el sentit i el contingut del vocabulari filosòfic català. Ara per ara, no hem fet res més que començar a preparar el material. Però que el projecte és important i seriós ho prova el suport





"Mentusiasma pensar que el cristianisme renovat està creixent silenciosament ací i allà i que el que nosaltres semblam entre plors, els fills i els néts ho recolliran amb cants de joia".

Déu i la trans-cendència de l'home, no són en sentit estricte objecte de la ciència natural. Avui, però, aquesta tensió no revesteix el caràcter punyent que tenia en temps de Teilhard, per tal com el pensament religiós i el científic, cadascun per la seva banda, han anat prenent consciència dels límits del seu respectiu àmbit metòdic. I així difícilment trobaríem cap teòleg que es crigués un llibre —ho féu un bon jistuïta allà pels anys quaranta— amb el títol: "A Déu per la ciència". No cal dir que tampoc no hauríem de trobar cap científic que convertís el seu silenci metòdic sobre Déu en el rebuig o la negació. Teilhard de Chardin va fer molt en aquest camp i l'Església li va donar la raó, en deplorar en el darrer Concili certes actituds tancades que s'havien donat entre els cristians, pel fet de no haver entès la legítima autonomia de la ciència.

—Això em recorda que un dia vostè va dir que no es pot fer bona teologia sense una bona base filosòfica...

—Suposo, però, que vaig afegir que tampoc no es pot fer bona filosofia sense una bona base teològica. És allò que E. Gilson deia dels grans pensadors cristians medievals: que eren bons teòlegs perquè eren bons filòsofs i eren bons filòsofs perquè eren bons teòlegs. De vegades se m'ha acudit d'aplicar a la relació filosofia-teologia el que Kant diu de la relació entre la intuïció sensible i el concepte: que la teologia sense filosofia és cega i la filosofia sense teologia és buida. No és aquest el perill d'avui? D'una banda, el positivisme teològic, la fe del carboner, i de l'altra la banalitat postmoderna, la cultura de la buidor.

El futur: un cristianisme més personal i eclesial

—Per acabar, m'han arribat veus que la seva vàlua no es limita al camp intel·lectual i que —per dir-ho d'alguna manera— gaudeix d'una bona pedagogia no solament a les aules, sinó a la seva pastoral en la Sagrada Família de Barcelona. Quin creu que serà el nostre cristianisme en el decurs del proper mil·lenni?

—Segons Hegel, el filòsof no fa profecies. De fet, només Déu sap com serà el cristianisme del proper mil·lenni. Jo només puc dir com me l'imagino o com voldria que fos. Suposo que serà un cristianisme centrat en l'essencial: Jesucrist i els valors de l'Evangeli. Aquest cristia-

no s'hi mantingué sempre fidel i així, vers les darreries de la seva vida, va promoure sense èxit projectes no menys utòpics de croada. Les armes haurien d'obrir el camí a la predicació de la veritat cristiana. Tanmateix, si deixem de banda aquesta incoherència nascuda del desengany, l'ideal d'universalisme que guià el seu pensament i la seva acció és avui tan vàlid com ahir i esdevé un repte i un model a seguir en l'esforç ecumènic i en el treball per a la pau.

L'etern problema fe-ciència

—És curiós notar com la filosofia se'n fa present en molts temes que d'entrada no els pensem així. Posem encara un altre cas: vostè també ha treballat Teilhard de Chardin. Creu que la situació tensa entre ciència i religió, tan patida pel seu company de religió, encara és punyent?

—Em semblaria que no. Una certa tensió entre ciència i religió existeix i existirà sempre, ja que l'objecte central de l'afirmació religiosa, allò que Kant anomenava el "regne de la gràcia",

L'obra més ambiciosa de l'autor

Eusebi Colomer

EL PENSAMIENTO ALEMÁN DE KANT A HEIDEGGER

III

EL POSTIDEALISMO: KIERKEGAARD, FEUERBACH, MARX, NIETZSCHE, DILTHEY, HUSSERL, SCHELER, HEIDEGGER



BIBLIOTECA HERDER

El pensamiento alemán de Kant a Heidegger és una obra en tres volums, sens dubte la més ambiciosa del seu autor. Però el P. Colomer també ha escrit una Historia de la filosofía (amb F. Klinke-1953); en alemany Nikolaus von Kues und Raimund Llull. Studien aus Handschriften der Kueser Bibliothek (1961); sobre Teilhard de Chardin ha escrit diversos llibres, traduïts al castellà i al portuguès, però destaquem-ne el darrer, Hombre y Dios al encuentro. Antropología y teología en Teilhard de Chardin (1974). Altres obres destacables serien: Hombre e historia (1962); Heidegger: Pensament i poesia en l'absència de Déu (1962); Església en diàleg (1967); Déu viu o mort? Una aproximació històrico-crítica a la teologia radical (1970); De la Edad Media al Renacimiento (1975) i per fi, l'edició dels textos de psicologia d'Aristòtil (1981).

A.B.L.L.

nisme serà alhora més personal i més eclesial, perquè es viurà al si d'una comunitat voluntària, en la qual s'hi romandrà per la decisió lliure dels seus membres. Aquesta comunitat, relativament més petita i pobra que avui, no tindrà cap altre poder que la seva fe, ni cap altra força que l'amor, però per això mateix serà com una reserva de sentit i d'esperança enmig d'un món utilitari i desencisat. L'exercici del poder dins d'ella —car l'estructura jeràrquica de l'Església es mantindrà— prendrà cada cop més la forma evangèlica del servei. Des de la seva fe en el Déu fet home i en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció, la comunitat cristiana de demà no es cansarà mai de proclamar que l'home

ultrapassa infinitament l'home, que és un ésser que ve d'enllà de si mateix i va del·là de si mateix, que només es troba a si mateix quan es lliura a l'Altre vers el qual està essencialment referit i que el crida a veure'l un dia cara a cara. I en fer això, aquella comunitat guardarà l'humà en tant que humà i salvarà l'home de l'esllavissada fatal vers la inhumanitat. Finalment, m'abelliré pensar que aquest cristianisme renovat ja està creixent silenciosament ací i allà i que el que nosaltres semblam entre plors, els fills i els néts ho recolliran amb cants de joia.

AGUSTÍ BOADAS i LLEVAT
Fotografia: SALVADOR ROURA i COMAS

Objectiu obert



Més de 3.000 fidels participaren a Moscou a la celebració de la Missa de Nadal presidida per Alexis II, Patriarca Ortodox de totes les Rússies. Elles celebren el Nadal el dia 7 de gener.



Al Caire, Shenuda III, cap de l'Església Copta Ortodoxa, presidí a la Catedral de Sant Marc, la Missa de mitjanit de Nadal, que ells celebren el 7 de gener.



Al'església dels caputxins de Sarrià se celebrà el funeral de l'escriptor Jaume Vidal i Alcover. A l'esquerra, la seva companya, Maria Aurèlia Capmany.

Dimecres, 9

Golf Pèrsic: tot el món mira a Ginebra

El resultat de l'entrevista James Baker-Tareq Aziz té pendent de Ginebra a tot el món. Encara que un resultat negatiu no significaria que automàticament el 15 esclataria la guerra, sí que agreujaria el moment crític que viu la crisi del Golf. La guerra de paraules, prèvia a la celebració de l'entrevista, ha estat realment calenta i dura. Busch ha demanat al Congrés nord-americà que aprovi una resolució atorgant-li l'ús de la força. Tareq Aziz, sembla que és portador d'un conjunt de noves propostes de cara a una solució diplomàtica; al mateix temps que afirma que en cas de guerra el seu país atacaria Israel des del primer moment. Si Ginebra falla, s'especula en una possible oferta diplomàtica franco-algeriana, fins i tot s'ha dit que Mitterrand podria fer un viatge inesperat a Bagdad si el perill de guerra arribés a una situació límit.

Lituània: el difícil camí cap a la independència

La deserció dels joves lituans d'un exèrcit que consideren d'ocupació, l'oposició sistemàtica de la població no autòctona, especialment russoparlants, a la línia nacionalista governamental, l'enviament de carros blindats i tropes a les tres Repúbliques bàltiques per part del govern central, i l'anul·lació per part del Parlament de l'augment dels preus del 200 al 800 per cent decretat pel govern de la primera ministra Prunskiene, i que ahir va presentar en bloc la dimissió, han portat una forta escalada en la tensió que viu el país.

Albània: primera vaga després de 46 anys

Moltes vegades una vaga no és un bé per a ningú, però en aquest cas és una mostra que la vida del país va obrint-se pas, després de tants anys de dictadura, cap a la llibertat. La vaga l'han portada a terme els obrers de la mineria per demanar una millora general de les seves condicions de vida; al final d'una assemblea, s'ha format una comissió en vistes a la creació d'un sindicat lliure.

Dijous, 10

Ginebra: Fracàs de les converses Baker-Aziz

Després d'una impressió optimista, per la llarga durada de les converses, ahir al vespre, una profunda decepció es va abatre sobre tot el món en saber-se el fracàs de l'entrevista James Baker-Tareq Aziz, després de sis hores de converses. Bagdad s'entossudeix en els seus trets: no retirada de Kuàit, qüestió palestina, conferència internacional sobre la problemàtica global de l'Orient Mitjà. Les dues parts han repetit a bastament els seus punts de vista, però no hi ha hagut cap nova proposta. Tareq Aziz no acceptà la carta que li lliurà Baker de part del president Bush per a Saddam Hussein. A Ginebra, ¿s'ha perdut l'esperança definitivament?

La CE, França, Algèria cerquen nous camins de diàleg i de pau

El president de torn de la CE i ministre d'Afers Estrangers de Luxemburg, Jacques Poos, proposà ahir al govern iraquià noves converses per trobar una solució pacífica al problema del Golf. Tarek Aziz, digué en assabentar-se de la proposta, que no acceptarà noves converses que no se celebrin a Bagdad; a més ha dit que les actituds de la CE i dels EUA no difereixen. Per altra banda, el president francès, Mitterrand, que comptava amb el suport d'Algèria, el Marroc, l'URSS, Alemanya, Espanya, Iugoslàvia i el secretari general de

l'ONU, va dir que està disposat a esgotar fins a l'últim minut abans del 15 de gener, per tal d'aconseguir un compromís de pau. Sid Ahmed Gozali, ministre algerià d'Afers Estrangers digué que encara no és massa tard per evitar la guerra i que el seu país farà tot el que estigui al seu abast per promoure una entesa.

¿Preparatius per a la guerra?

Bush ha demanat a tota la indústria nord-americana que doni prioritat a les necessitats d'una hipotètica guerra. Al mateix temps, ha apuntat la possibilitat de posar en peu de guerra un milió de reservistes. Els governs de diferents països retiraran el màxim de personal de les seves ambaixades a Bagdad, així com els ciutadans de la zona del Golf.

Divendres, 11

Golf Pèrsic: l'ONU pren la iniciativa

Davant el fracàs de l'entrevista Baker-Aziz, el secretari general de l'ONU, amb el vist-i-plau de l'Organització, dels països més directament implicats en el conflicte i de tot el món en general, ha decidit assumir personalment la responsabilitat i la missió, gairebé com a última esperança, d'aconseguir una pau, si bé difícil, encara possible. La proposta de Javier Pérez de Cuéllar podria presentar a Saddam Hussein, consistiria en l'organització d'una força multinacional, que no inclouria els EUA ni altres països considerats com a "agressius" per Bagdad, i que es faria càrrec del territori de Kuàit, tan bon punt com es retiressin les forces d'ocupació iraquianes. Aquesta proposta serà estudiada aquest matí en la reunió que Pérez de Cuéllar tindrà a Ginebra amb els ministres d'Afers Estrangers de la CE, que ahir, a Luxemburg, haurien consensuat, aquesta gestió de pau de l'ONU.

Preparatius pre-bèl·lics?

El temor que, malgrat tots els esforços per a una solució pacífica, esclati finalment la guerra, ha fet que la majoria de països hagin demanat al personal de les seves delegacions diplomàtiques i als ciutadans residents en els països de l'Orient Mitjà que tornin als seus països d'origen. De fet, l'evacuació ja havia començat i ara s'han intensificat els vols aeris amb aquesta finalitat. També els governs de diferents països han començat a estudiar i planificar mesures especials, com l'estalvi dels productes energètics i aspectes concrets del moviment econòmic, que en cas de conflicte podrien veure's greument afectats.

URSS: Tensió en el Bàltic

La situació a Lituània s'agreuja per moments. Gorbtxov en una crida al Parlament de Lituània exigeix la restauració de la Constitució soviètica i l'anul·lació de les actes anticonstitucionals. La Constitució soviètica de Lituània i els seus efectes, foren anul·lats el març del 1990 pel Parlament de Vilnius, amb un intent de recuperar la sobirania i la independència de la República de Lituània.

Dissabte, 12

Golf Pèrsic: El pla de l'ONU

L'esperança és l'últim que es perd. Avui, el món sencer està pendent de la gestió pacificadora del secretari general de l'ONU, Javier Pérez de Cuéllar prop del líder iraquià Saddam Hussein. El pla de pau que porta a la maleta és el següent, segons manifestà ahir el ministre d'Afers Estrangers de Portugal: 1. Garantia de la comunitat internacional de no agredir militarment el territori iraquià. 2. Retirada de les forces aliades encapçalades pels EUA. 3. Supervisió de la retirada a càrrec d'observadors de l'ONU. 4. Desplegament a Kuàit dels "cascos blaus" de l'ONU com a força pacificadora. 5. Quan les circumstàncies ho permetin, convocatòria d'una

conferència internacional sobre la problemàtica global de l'Orient Mitjà. A més, sembla que en l'última conversa entre Bush i Cuéllar, el president es mostrà d'acord que es fes a Saddam la promesa de futures negociacions per resoldre les diferències econòmiques i territorials entre l'Iraq i Kuwait, relatives a l'explotació dels camps petrolífers, la devolució de préstecs, les quotes de producció d'hidrocarbur i l'accés al Golf. Tampoc no s'oposa que es tracti dels detalls tècnics d'una retirada incondicional i del paper a jugar a càrrec de les forces de pacificació de l'ONU.

El joc de paraules fredes i calentes continua

Baker assegurà a un contingent de tropes nord-americanes que la mitjanit del dia 15 travessarem el Rubicó. Saddam diu que un milió de soldats iraquians i milers de tancs estan a l'aguait. Gorbatsxov parlà per telèfon amb Bush. Taro Nakayama, ministre japonès d'Afers Estrangers recordà a l'ambaixador de l'Iraq a Tòquio la seva trista experiència en la segona guerra mundial. El ministre xinès d'Afers Estrangers fa una crida a una solució pacífica del conflicte. El Congrés dels EUA, discuteix i vota avui l'autorització de l'ús de la força contra l'Iraq, amb perspectives que sigui favorable.

Lituània: l'exèrcit de l'URSS, pren la iniciativa

La situació s'agreuja. Ahir paracaigudistes soviètics ocuparen per la força el Departament de Defensa, la central telefònica i la impremta de la premsa de la capital lituana.

Diumenge, 13

Cáceres: Alfonso Guerra anuncia que dimiteix

Durant el discurs de clausura del V Congrés del PSOE d'Extremadura, el vice-president del govern espanyol, Alfonso Guerra, comunicà que havia presentat la dimissió com a vice-president del govern i que Felipe González l'havia acceptada. L'anunci ha sorprès propis i estranys. Guerra exercia de vice-president del govern espanyol des de l'octubre del 1982, quan els socialistes arribaren al poder com a resultat de les eleccions legislatives. El seu estil polític sovint incisivament agut, burlesc i cínic, desencadenà sovint fortes polèmiques en les diverses formacions polítiques. Ha dit que des d'ara es dedicarà plenament al compliment de les seves responsabilitats en la direcció del PSOE.

El Congrés nord-americà autoritza l'ús de la força

Després d'un intens debat, el Congrés nord-americà ha donat el vist-i-plau al president Bush, perquè pugui recórrer a la força contra l'Iraq, si el dia 15 no s'ha retirat de Kuwait.

Entrevista Pérez de Cuéllar-Saddam Hussein

Pérez de Cuéllar arribà ahir a Bagdad per entrevistar-se amb el president iraquí Saddam Hussein, en el que es considera l'últim intent de mediació abans que s'esgoti la data límit del 15 de gener. La comunitat internacional, gairebé en la seva totalitat, ha manifestat el seu desig que, finalment, es trobi el camí de pau i s'eviti una guerra que fa por a tothom.

Lituània: l'ús de la força contra el poble

L'actuació dels paracaigudistes soviètics ocupant per la força edificis i punts clau a Vilnius i a altres ciutats lituanes, en uns moments ja tensos per la crisi del Golf, ha aixecat protestes arreu del món. Un Comitè autoanomenat Comitè de Salvació Nacional, format per russoparlants i contraris a la independència de la nació lituana, intenta fer-se

amb el poder amb el suport de l'exèrcit roig. La CE ha amenaçat amb tallar l'ajut econòmic a l'URSS.

Portugal: eleccions presidencials

Nou milions de portuguesos elegiran avui president, el dinovè des de l'establiment de la República el 1910. Mario Soares, a qui s'atribueix en bona part l'estabilitat democràtica de què gaudeix el país, compta amb totes les possibilitats de ser reelegit.

Dilluns, 14

Lituània: 13 morts i més de 120 ferits

La intervenció de l'exèrcit soviètic a Lituània recorda, malauradament, la intervenció dels tancs soviètics a Hongria, l'any 1956, per sufocar la revolta hongaresa, mentre el món estava pendent del que passava amb la guerra del Canal de Suez. Ara, l'atenció del món està en el Golf, i l'URSS ha cregut que era un moment favorable per castigar durament les institucions democràtiques que sorgeixen de la voluntat del poble. Recordem, una vegada més que, Lituània, Estònia i Letònia foren annexionades a l'URSS, fruit d'un pacte secret entre Hitler i Stalin, l'any 1941. La CE, l'OTAN i els EUA han fet saber a Gorbatsxov que l'actuació soviètica a Lituània pot afectar notòriament les relacions polítiques i econòmiques de l'URSS amb l'Occident.

Golf Pèrsic: la difícil renúncia a l'esperança de la pau

És innegable que hi ha una gran expectació arreu del món. Després de comptar els dies, ara ja es compten les hores que falten per a la mitjanit del dia 15. Pérez de Cuéllar, després de la seva entrevista amb Saddam Hussein, ha dit que només Déu sap si hi haurà guerra o pau. Ahir empenqué viatge cap a París per informar de la seva gestió a la CE i, particularment al president Mitterrand. Hussein, temeràriament, va repetir ahir que Kuwait serà sempre la dinovena província de l'Iraq i que serà escenari de la guerra entre els infidels i els creients. El Papa ha demanat un gest de pau a l'Iraq i una conferència internacional sobre l'Orient Mitjà. Roland Dumas diu que estem a dos dits de la guerra. La Casa Blanca diu que, segons les informacions que té, no es mostra cap progrés en les converses, i té una actitud francament pessimista. Mentre manifestacions pacifistes arreu del món, palesen la difícil renúncia a l'esperança de pau.

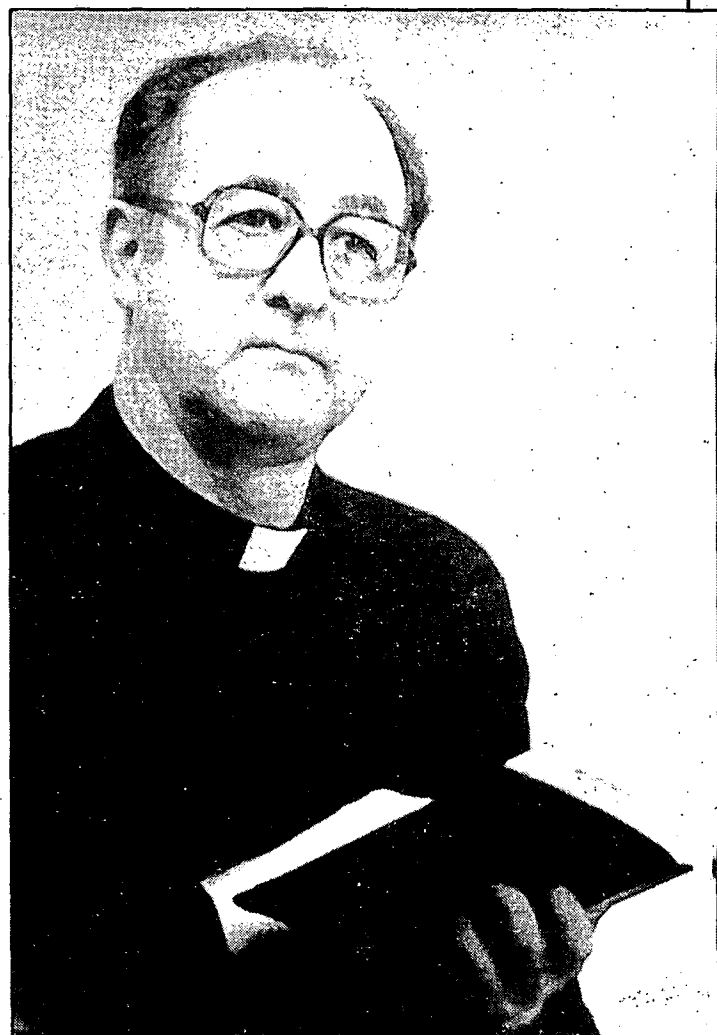
Mario Soares: reelegit president

S'han complert els pronòstics. Mario Soares, el president socialista en un país governat per la socialdemocràcia, ha estat confirmat a la presidència del país per majoria absoluta, el 72 per cent de vots.

Dimarts, 15

Golf Pèrsic: el perill de guerra commociona tot el món

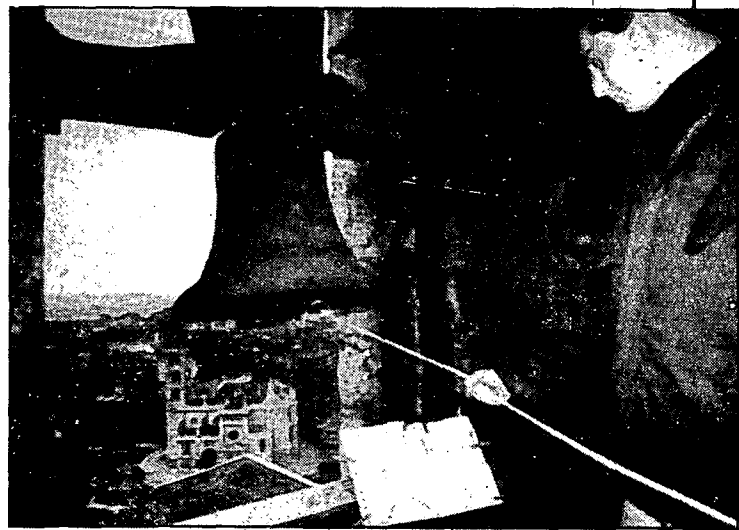
La crisi a l'Orient Mitjà ha arribat a una situació límit. La diplomàcia europea i de l'ONU estan cansades i decebudes. Voler fer entrar en raó Saddam Hussein és com picar ferro fred. Una de les últimes esperances que queden és la iniciativa d'una mediació àrab, cosa que ahir va fer el primer ministre del Iemen. També França presentà un Pla als membres del Consell de Seguretat de l'ONU, però els EUA s'hi han oposat perquè tot ja està dit i ara la iniciativa correspon a Saddam que començà la guerra el dos d'agost. El desànim és general i la guerra sembla inevitable. Tanmateix encara es creu possible un cop de teatre d'últim minut, per part de Saddam que pugui aturar l'escalat d'una guerra d'incalculables conseqüències. Ahir, el Parlament iraquí, format per 250 diputats, va aprovar per aclamació donar plens poders al raïs iraquí per a portar la seva política fins a les últimes conseqüències, autoritzant que, d'ara en endavant, s'incorpori a la bandera iraquiana, la llegenda "Déu és el més gran". A Israel hi ha una autèntica psicosis de guerra, i govern i oposició treballen per crear un gabinet de guerra. Es creu que si hi ha la guerra, Israel serà immediatament atacat per part de l'Iraq.



L'arquebisbe de Milwaukee, Rembert Weakland, creu que l'ordenació d'homes casats podria salvar l'escassetat de preveres. Respectant la voluntat del Papa, pensa plantejar-li aquesta qüestió.



El bisbe auxiliar de Bilbao, Juan M.ª Uriarte, explica als periodistes el contingut de la carta pastoral dels bisbes de Bilbao titulada: "Hermanos y amigos de los presos".



Les campanes de 9 esglésies de Valladolid, interpreten l'obra "Dies mirabilis" de Llorenç Barber. Un alumne del Conservatori Vallisoletà al campanar de la Catedral interpretant la peça.

CALENDARI

20 de gener. Diumenge II del temps ordinari. Sts. Fabià, p.mr. i Sebastià, mr.
El sol surt a les 7,12 i es pon a les 16,53 —hora solar—
Festa major a Alcarràs, La Bisbal del Penedès, Cànoves, Oristà, Polinyà, Riudoms, Tèrmens, Taradell, Vilanova d'Escornal-bou i molts altres pobles.
21 de gener. Dilluns. Sts. Fructuós, b.: Auguri i Eulogi, mrs. i Sta. Agnès, vg. mr.
22 de gener. Dimarts. Sts. Vicenç, diaca mr. Anastasi, mjo. i Víctor, mr.
Festa major a Àger, Besalú, Cabrer de Mar, Mollet, Tossa i Vilamallà.
23 de gener. Dimecres. St. Ildefons, arq. Sta. Emerenciana, vg. i mr. Bt. Francesc Gil de Frederic, mr.
24 de gener. Dijous. Sts. Francesc de Sales, b. dr.; Tirs, mr. i Felicià, bisbe.
25 de gener. Divendres. La Conversió de St. Pau; Sta. Elvira, vg. mr.
26 de gener. Dissabte. Sts. Timoteu i Titus, bs. Stes. Batilde, reina i Paula, vda.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

20 de gener. Diumenge, II de durant l'any. Lectures: Primera 1S 3:3b-10.19, Salm 39, segona 1C 6:13c-15a.17-20, tercera Jo 1:35-42.
21 de gener. Dilluns, de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera He 10:32-36, Salm 33, segona Jo 17:11b-19.
22 de gener. Dimarts, de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera He 6:10-20, Salm 110, segona Mc 2:23-28.
23 de gener. Dimecres, de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera He 7:1-3.15-17, Salm 109, segona 3:1-6.
24 de gener. Dijous, de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera He 7:25-8:6, Salm 39, segona Marc 3:7-12.
25 de gener. Divendres. Conversió de Sant Pau. Lectures: Primera. Fets 22:3-16, o bé 9:1-22, Salm 116, segona 16:15-18.
26 de gener. Dissabte. Sts. Timoteu i Titus. Lectures: Primera. 2Tm 1:1-8 o bé Tt 1:1-5, Salm 95, segona Mc 3:20-21.
Litúrgia de les Hores Setmana 2
Diumenge: Tot propi.
Dilluns: Sta. Agnès, verge màrtir. Memòria obligatòria.
Dimarts: St. Vicenç, diaca i màrtir. Memòria obligatòria.
Dimecres: St. Ildefons, bisbe. Memòria obligatòria.
Dijous: St. Francesc de Sales, bisbe i doctor. Memòria obligatòria.
Divendres: La Conversió de St. Pau, apòstol. Festa.
Dissabte: St. Timoteu i St. Titus, bisbes. Memòria obligatòria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ
Quan la tele ens idiotitza

Totes les parelles que concorren als concursos-jocs que la televisió ofereix, mereixen, certament, admiració i respecte. Adhuc puc dir que voldria per a mi el currículum de llurs vides, els títols o la categoria humana simplement.
Ara bé, davant les preguntes i endevinalles que se'ls proposen, algunes vegades sí que, amb Stanislav Andreski, dic que els mitjans de comunicació social semblen fets per a idiotitzar-nos.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Una institució aprovada recentment per la
Santa Seu

L'Obra de l'Església

Recollint el ressò que deixa rera seu el Cànon 605, segons el qual fou aprovada en forma nova l'Obra de l'Església, és el moment de preguntar: Quin és el nou do que l'Esperit Sant ha atorgat a la seva Església?

Fundada per la Mare Trinidad Sánchez Moreno i aprovada per primera vegada a l'Arxidiòcesi de Madrid l'any 1967, planta les seves arrels més fecundes fins a començaments del 1959. En aquell temps, quan clarejava a l'Església l'anunci d'un Concili Ecumènic, Déu començà a vessar-se portentosament sobre una dona extraordinàriament senzilla, sorgida d'un poble andalús, jove aleshores —trenta anys només—, sense ciència humana, sense renom, sense estudis teològics de cap mena, que començà a parlar de les veritats del cristianisme, fins i tot dels més elevats amb gran aprofundiment, amb una exactitud i matisació que astorava, descobrint i manifestant riqueses noves en la veritat revelada, il·luminant-se d'altres menys conegudes i presentant les altres amb nou lluïment que atreu per la seva esplendor i subjuga per la seva grandiositat. La seva paraula era llum que il·luminava i foc que encenia i arrossegava els cors vers Déu.

Es llançà a la recerca d'una legió d'ànimes que visquessin tan profundament el misteri de l'Església que fossin capaces de desentranyar la seva riquesa i, essent testimonis vius del que és ser l'Església per la seva vida i la seva paraula, la presentessin a la vista de tothom amb la brillantor i magnificència que Déu posà en ella en fundar-la, ajudant així el Papa i els bisbes a realitzar l'Obra que Crist els encomanà.

Aquest fou l'origen de l'Obra de l'Església. Per això Déu la suscità.

Missió directament apostòlica

El geni organitzador de la Mare Trinidad ha sabut unir senzillament i harmònicament membres tan diversos en una única Obra. Unes úniques Constitucions regulen la vida de tothom, sorgint de la comuna riquesa espiritual i de la unitat de missió en l'Església.

Podrien destacar-se molts aspectes originals en la organització de l'Obra de

l'Església que seria prolix enumerar aquí.

L'ampli conjunt de persones, institucions i activitats que abasta el té la Mare Trinidad projectat vers una missió directament apostòlica. En la seva acció col·lectiva, l'Obra de l'Església vol ser una manifestació perenne del misteri de l'Església. Sacerdots i seglars participen conjuntament, segons les possibilitats de cadascú, en tots els treballs apostòlics.

A les parròquies encomanades a l'Obra de l'Església es procura donar la vida divina als feligresos, donar-se-la abundantment pels mitjans tan rics i diversos que disposa l'Acció parroquial, de manera que els fidels prenguin consciència del seu cristianisme i exerceixin la caritat per Déu i pel proïsme intentant resoldre els problemes espirituals i materials de la feligresia.

A les seves cases d'apostolat, l'Obra de l'Església organitza per a tota mena de persones "Jornades" i "Vivències de l'Església", "Dies d'orientació juvenil", recessos, converses setmanals, convivències, etc., i també els seus membres van a altres parròquies, a comuni-



Trinidad Sánchez Moreno, fundadora de l'Obra.

tats religioses, a seminaris, col·legis... a presentar en forma adequada l'insondable misteri de l'Església.

Les sis-centes conferències de la Mare Trinidad recollides en cintes magnetofòniques, i els seus nombrosos escrits que actualment arriben a vint-i-nou amplis volums, són la font on els membres de l'Obra de l'Església s'abeuren per donar-se abundantment als altres.

Ja són molts els milers de

persones que, ja sigui en els centres de l'Obra fora d'ells, han rebut aquesta teologia viva, aquest dogma encès en l'amor, del qual parla la Mare Trinidad: professors de Teologia en els seminaris o universitats eclesiàstiques, obrers de la construcció, religiosos, mestresses de casa, universitaris o noies de servei. Tots van coneixent més l'Església, estimant-la més, i omplint-se de la seva vida.

J.F.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

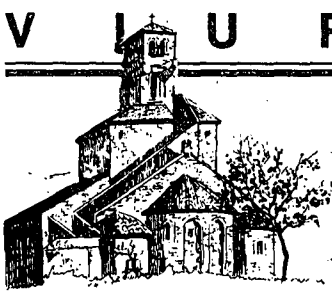
que faré efectives amb pagament: ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual ☐

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes. ☐
Una casa amb 10.000 ptes. al mes. ☐

Nom i dos cognoms:
Adreça:
Població:
Banc o Caixa d'Estalvis:
Agència:
Direcció:
Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyali amb una X els requadres que li interessin.



“Veieren... i es quedaren amb ell”

Pocs cristians deu haver-hi —potser cap— que no experimentin un toc d'emoció espiritual cada vegada que rellegeixen o escolten la narració que ens porta el text evangèlic d'aquest diumenge. En aquests dos deixebles que passen del mestratge de Joan al de Jesús ens hi veiem nosaltres mateixos, i el seu itinerari és el que voldríem saber fer. Més ben dit: és el que, en realitat, estem fent en l'Església sota l'impuls de l'Esperit Sant.

• DEL TESTIMONI DEL PRECURSOR AL TESTIMONI APOSTÒLIC

Tota la narració comença amb el testimoni de Joan. En aquest cas, però, sembla un testimoni adreçat a dues persones concretes: els dos deixebles que estaven amb ell. És, doncs, quelcom més que una indicació general; és, pràcticament, una invitació al seguiment. I és precisament això el que fan els dos deixebles: seguir Jesús. El Baptista exerceix en aquest moment al màxim la seva missió de “preparar el camí al Senyor”. Les seves paraules acompanyen les referències del Pròleg de l'evangeli de Joan: “Ell no era la Llum, venia només a donar-ne testimoni... És Aquell de qui jo deia: el qui ve després de mi és més gran que no pas jo...”

El procés dels deixebles en el seguiment té, al seu torn, una conclusió: el testimoni sobre Jesús. “Hem trobat el Messies”. Aquí es tracta ja d'una experiència feta, d'un contacte personal que es pot comunicar verbalment com un fet realitzat, però que crida a una comunió. En les paraules d'Andreu hi ha, en el seu nucli, el començament de la primera carta de Joan: “Us parlem de la Paraula de la vida..., nosaltres l'hem vista i en donem testimoni... Ara, doncs, us anunciem també a vosaltres això que hem vist i sentit, perquè tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb Jesucrist, el seu Fill” (1 Joan 1-2.3).

El testimoni apostòlic, des del començament, tindrà

aquest fonament. Quan els Onze es reuniran per elegir el que ha d'ocupar el lloc de Judes en el col·legi dels Dotze, la condició per ser elegit és l'haver estat un dels que acompanyaven el Senyor, desde el baptisme de Joan fins al dia en què va ser endut cap al cel (Actes 1,21.22).

¿Què fa l'Església, actualment, com a través dels segles, sinó dir a tothom: ¡Hem trobat el Messies!? ¿No és això l'evangelització? I quan actualment parlem de “nova” evangelització, no volem dir altra cosa sinó aquesta: cal proclamar amb renovada fermesa, als homes germans nostres, que en Jesús, l'Anyell de Déu, que lleva el pecat del món, nosaltres reconeixem l'Enviat de Déu, el Crist, per la nostra salvació.

• DEL VEURE DE JESÚS AL VEURE DELS DEIXEBLES

Al·l'interior del procés del testimoni fins ara comentat, hi ha un altre procés: Jesús “veu” els deixebles que el seguien, i quan aquests li pregunten pel seu allotjament, Ell els convida a “veure'l”. En efecte, els deixebles “veieren on s'allotjava”.

El “veure” de Jesús parla del coneixement que Ell té dels homes. Ell sap què hi ha en el cor de l'home. El “veure” dels deixebles és un moment de l'itinerari de la fe, moltes vegades descrit per sant Joan: veure, creure, tenir vida. Podríem dir que per als deixebles el moment de “veure” és el nivell del sagrament en la seva immediatesa. Veuen Jesús de Natzaret, creuen que és el Messies, que és la Paraula de la Vida...

Per això el “veure” dels deixebles és transitori. Pertany al temps present. Ho diu l'Apòstol sant Pau: “De moment coneixem com qui contempla una imatge reflectida en un mirall no gaire clar; després hi veurem cara a cara. De moment coneixem només en part; després coneixerem del tot, tal com Déu ens coneix” (1 Cor 13,12).

Els ulls de la fe —el veure que porta al creure— estan

sota l'acció de l'Esperit Sant. “Accende lumen sensibus...” (Enceneu la llum en el nostres sentits) li demanem en l'himne “Veni Creator”. Sense aquesta mirada no es pot arribar al testimoni. Cal haver “vist” per poder anunciar. I altra vegada aquí sorgeix el tema de l'evangelització: si aquesta no és prou decidida, ¿tal vegada mancarà que els fidels “vegem” més?

• QUEDAR-SE ON JESÚS ES QUEDA

Al cor de l'escena hi ha un element decisiu: els deixebles cerquen on Jesús es “queda” (la versió diu “allotjar-se”, i és correcte, però el verb grèc és “ménein” en tots els casos, amb les ressonàncies que tot seguit explicaré). Jesús no els dona simplement una adreça, sinó que invita a “veure”. En efecte, els deixebles ho veuen, “i es quedaren amb ell aquell dia”. Jesús, doncs, comparteix amb els deixebles el lloc on Ell “es queda”.

L'evangeli de sant Joan dona a la paraula “quedar-se” un significat profund de comunió. També en altres evangelis hi ha quelcom d'això. Al·l'evangeli de Marc, per exemple, es diu que Jesús escollí els Dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar (Marc 3, 14). Però és sobretot el capítol 15 de Joan on el verb “quedar-se” és més freqüent, quan Jesús proposa la imatge del cep i les serments. “Quedeu-vos amb mi i jo en vosaltres”.

En l'Església, Jesús s'hi queda. Sobretot, en la celebració litúrgica, i d'una manera absolutament original en l'Eucaristia. Quan diem que la litúrgia, i sobretot l'Eucaristia, és la culminació i la font de la vida cristiana, estem explicant l'evangeli d'avui. La vida cristiana implica a “quedar-se amb Jesús”, i, alhora, només després d'haver-se “quedat amb Ell” els deixebles poden donar un testimoni decidit. La pregunta és aquesta: ¿com fer viable que es “vegi” la presència de Crist en la litúrgia?

LECTURES DE LA MISSA

“PARLEU, SENYOR, QUE EL VOSTRE SERVENT US ESCOLTA”

Llegim avui la vocació profètica del noi Samuel. Dins del context d'aquesta vocació, el text remarca les disposicions personals de servei i disponibilitat d'aquell jove. Samuel està acostumat al servei: és el servell d'Ell. Quan comprèn que aquell qui el crida és el seu suprem Senyor, es posa davant d'ell en una actitud de servei incondicional. Sap que, com a servent, la seva missió consisteix a complir la voluntat del seu Senyor, qualsevulla que aquesta sigui.

Lectura del primer llibre de Samuel (3:3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: “Aquí em teniu”. Corregué cap a Ell i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Ell replicà: “No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir”. I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Ell dormia i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Ell replicà: “Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir”.

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Ell dormia i li digué: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. Llavors Ell comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: “Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta”. El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: “Samuel, Samuel”. Ell li respongué: “Parleu, que el vostre servent us escolta”.

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

“DÉU MEU, VULL FER LA VOSTRA VOLUNTAT”

El salm d'avui prolonga la nostra meditació sobre la lectura anterior, oferint-nos també la visió del qui té gravada al cor la llei del seu Déu, i té com a suprema aspiració oferir a Déu el sacrifici espiritual del compliment perfecte de la seva voluntat. La carta als cristians hebreus aplica a Crist, en entrar al món, els sentiments d'aquest salm, tot afegint que “a

nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta voluntat de Déu” (He 10,10).

Salm 39: 2 i 4ab, 7, 8-9, 10 (R.: 8a i 9a)

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

R.: Aquí em teniu: “Déu meu, vull fer la vostra voluntat”.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis,
i m'heu parlat a cau d'orella;
no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: “Aquí em teniu:
com està escrit de mi en el llibre,
Déu meu, vull fer la vostra voluntat,
guardo la vostra llei al fons del cor”. R.

Anuncio amb goig la salvació
davant el poble en dia de gran festa.
No puc deixar d'anunciar-la;
ho sabeu prou, Senyor. R.

“ELS VOSTRES COSSOS SÓN MEMBRES DE CRIST”

Els creients participaran de la glòria del Crist fins i tot en el cos: desaparegudes les seves funcions, esdevindrà un cos espiritual. El poder vivificador del Senyor gloriós convertirà els homes en cos seu: així és constituïda l'Església com a realitat visible. La dignitat del cos humà queda encara més realçada pel fet que formem amb el Senyor “un sol esperit” (17): som el santuari de l'Esperit Sant (19) i hem estat adquirits amb el preu de la sang de l'aliança.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (6:13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornir, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor,

també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiqueu-lo en el vostre cos.

“VEIEREN ON S'ALLOTJAVA JESÚS, I ES QUEDAREN AMB ELL”

L'evangelista resumeix, en breus paraules, el moment decisiu en què Jesús comença a reunir deixebles —els més significatius— entorn seu. El testimoniatge de Joan és concret, el Baptista exerceix la seva missió de precursor (36). Els deixebles pregunten misteriosament pel lloc on Jesús “roman” —“¿On us allotgeu?” (38)—, que és el llenguatge de la comunió (vegeu el capítol 15 de Joan). La resposta es fa amb el llenguatge de la fe (“venir”, “veure”) i es completa amb el “quedar-se”. D'aquí sorgeix el testimoniatge fraternal i la paraula transformadora de Jesús. ¿No és aquest, encara, el procés de tot home que s'acosta a Jesús? Del testimoniatge indicatiu fins a la comunió amb Jesús, passant pel “veure-creure” i projectant-se fins a dir a l'altre: “Hem trobat el Messies” (41).

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (1:35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: “Mireu l'anyell de Déu”. Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: “¿Què voleu?” Ells li digueren: “Rabi”, que vol dir “mestre”, “¿on us allotgeu?” Jesús els respon: “Veniu i ho veureu”. Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: “Hem trobat el Messies”, que vol dir “l'Ungit”. I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: “Tu ets Simó, fill de Joan. Tu ets diràs Quefes, que vol dir Pere”.

"Mireu l'Anyell de Déu"

Diumenge passat—festa del Baptisme del Senyor i diumenge 1 de durant l'any—la litúrgia ens feia contemplar el misteri de la teofania del Jordà, llavors que Jesús hi fou batejat pel Baptista. En línia de continuïtat, avui llegim aquest fragment del quart evangeli on l'evangelista ens conta el fet de la vocació dels primers deixebles de Jesús i l'empremta profundíssima que aquella experiència deixà en la seva memòria i en el seu cor. Els comentaristes solen identificar l'apòstol Joan, l'autor del relat, amb l'amic d'Andreu, un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús (v. 40).

A diferència dels sinòptics, el quart evangeli no ens narra el fet del baptisme de Jesús. Simplement el suposa (Cf. vv. 32-34). En canvi insisteix en l'afirmació que Joan era el qui testimoniava qui era Jesús i encaminava el poble cap a l'autèntic Messies. Així, en la tercera jornada del testimoni de Joan Baptista, l'evangelista ens introdueix a la contemplació de la vocació dels primers deixebles de Jesús. L'endemà—diu el text grec—una altra vegada hi havia Joan i, amb ell, dos dels seus deixebles, i, fixant la mirada en Jesús que passava, digué: Vet aquí l'Anyell de Déu (vv. 35-36). Sant Joan, il·luminats els seus ulls per la llum de la fe, repeteix el testimoni que ja havia donat sobre la identitat de Jesús davant de tot el poble (Cf. v. 29), però ara ho testifica en la intimitat del grup dels seus deixebles. Les paraules del Baptista són alhora una confessió de fe personal—jo crec que Jesús és el Messies profetitzat per Isaïes—i una comunicació

Es quedaren amb ell (Jo 1:35-42)

d'aquesta fe als deixebles: Mireu Jesús en la seva autèntica dimensió. Mireu-lo, descobriu-lo, i actueu en conseqüència. A l'arrel de la vocació dels primers deixebles de Jesús hi ha el testimoni de sant Joan Baptista. Vivència íntima i alhora pública de la fe, que comporta l'audàcia de convidar els altres a fer el mateix. Sant Joan Baptista és el precursor, l'introduïdor de Jesús al cor del poble, el qui mostra i posa a l'abast de tothom el Salvador del món. Exemple admirable—testimoni fidel—per als nostres dies tan plens de claudicacions i covardies. "Donar testimoni—diu el Dr. Gomà—és el mitjà de comunicació de la fe. A on hi ha crisi de fe és probable que hi hagi decadència de testimonis".

"Què voleu?"

Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús (v. 37). La força del testimoni de Joan Baptista posava irresistiblement els deixebles en camí de recerca de Jesús. No n'hi ha prou d'admirar la fe dels sants ni d'escollir els seus ensenyaments, cal fer un pas més, el decisiu: fer-nos personalment nostre el do de Déu. Il·luminats pel seu mestre, els dos companys surten darrera de Jesús. No saben què dir. No tenen paraules. Sols el ressò del testimonial Mireu l'Anyell de Déu els ha encaminat a l'encalç de Jesús. I la Paraula es deixa atènyer i es fa interès atent a la necessitat d'altri. Què voleu? El recerca i es converteix en recerca amorosa. Ells

li digueren: Rabí —que vol dir "mestre", on ús allotgeu? (v. 38). El qui és la Paraula ha desvetllat les paraules dels amics. Aparentment aquestes paraules tenen tot l'aire d'un apressat sortir del pas de dos joves atrapats en una comesa que sembla de simple curiositat: On viviu? Com també la resposta de Jesús —Jesús els respon: Veniu i ho veureu (v. 39)— pot semblar una sortida faceciosa. L'evangelista, però, ens porta a descobrir amb aquesta escena una de les pregoneses teològiques de la conversió a Déu o del seguiment de Jesús. On viu, on és Déu?, es pregunta l'home. I la resposta és: Veniu i vegeu-ho. És la vocació de Déu a la humanitat de tots els temps. Som convidats a fer l'experiència de Déu. Una experiència existencial, plena, que transfigura. Experimentar la presència de Déu—el seu hàbitat— en el nostre interior, en els altres, en la natura, en la història, vet ací l'itinerari de la fe professada i viscuda. Anar cap a Jesús, veure on viu, quedar-se amb ell per arribar amb ell a poder contemplar la seva glòria. Per això l'evangelista després d'aquest curt—i aparentment naturalíssim— diàleg constata: Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Un precís gran tractat de la teologia de la vocació. Cap paraula hi és sobrada. Totes ens menen cap a l'experiència de la comunió amb Jesús. Aquella comunió que trasbalsa tota la vida i fa canviar el rumb de la nostra existència. No és estrany, doncs, que a la seva vellesa, l'evangelista recordi,

encara emocionat, el moment venturós en què Jesús el va transformar en deixeble seu: Eren vora les quatre de la tarda (v. 39).

"I l'acompanyà on era Jesús"

Respondre com cal a la vocació de Déu, no ens permet quedar-nos estàtics. Fins els cridats a la vida que anomenem contemplativa, són empesos a compartir el do de Déu amb els altres. Amb tothom. Pels camins que els siguin propis. Després del sí de l'anunciació, Maria va sortir de pressa cap a casa de la seva cosina, a portar-hi el fill que duia en les entranyes i que es revelava abans de néixer per la caritat de la seva mare. Així també Andreu, un dels dos que van seguir Jesús i van fer l'experiència de la seva companyia, atreu el seu germà cap al Messies. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: hem trobat el Messies—que vol dir "l'Ungit"—. I l'acompanyà on era Jesús (vv. 41-42a). La nostra resposta a la vocació rebuda no serà mai plena fins que n'hàgim fet participar els altres. Fins que no els hàgim acompanyat on és Jesús. Com el Baptista, tots hem de ser introductors del seguiment de Jesús, respectant la iniciativa de Déu i la llibertat dels altres, que han de respondre segons les pròpies possibilitats. Perquè el qui crida i transforma únicament és Déu. Jesús se'l mirà i li digué: Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quèfes—que vol dir "Pedra"—(v. 42). Potser que avui ens preguntéssim tots si responem degudament a la crida de Jesús.

CULTURA CIENTÍFICA

Clències físiques i filosofia de la naturalesa

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

50. Paradoxes de la mecànica quàntica

Explicàvem la setmana passada que la mecànica quàntica ens diu que una mateixa cosa pot presentar-se en forma d'ona o de partícula, i que la seva posició i el seu moviment són indeterminats dintre d'un cert marge, i a més a més l'observador interactua amb el fenomen físic variant-lo quan el vol detectar. Tot això costa d'entendre. No és estrany que Einstein no admetés totes aquestes conclusions. I que Niels Bohr, el capdavanter de la interpretació de Copenhaguen, afirmés: "Qui no quedi impressionat fortament per la teoria quàntica és que no l'ha entesa". Quin rerafons filosòfic té tot això? Si la nova mecànica és limitada a exposar unes "lleis físiques" diferents de les conegudes fins ara però comprovades totes pels fets, no serà pas desenraonat acceptar-la. Però si negués principis filosòfics vàlids no la podríem admetre. Si diguéssim que una cosa pot ser i no ser al mateix temps hauríem de dir que en la teoria falla quelcom. Una cosa és una paradoxa, que no és més que una contradicció aparent, i una altra molt diferent una autèntica contradicció aparent, i una altra molt diferent una autèntica contradicció. La qüestió, doncs, serà esbrinar si només conté paradoxes o bé autèntics absurds. Caldrà, a més, distingir entre la teoria

ella mateixa i la interpretació de certs teòrics.

La paradoxa del gat de Schrödinger

La indeterminació objectiva dels fets naturals unida a la interacció amb l'observador, tal com afirma la mecànica quàntica, va suggerir a Schrödinger el 1935 aquesta paradoxa: Considerem una caixa que conté un mineral radioactiu, un detector de radioactivitat com pot ser un comptador Geiger, un flascó de vidre tapat amb cianur a dins, i un gat viu. Suposem que el material radioactiu es desintegra molt lentament, que només hi ha un 50% de probabilitat que emeti en un minut de temps una partícula que pugui ser detectada pel comptador Geiger, i que aquest comptador està unit al flascó per un mecanisme que el trencarà tan bon punt enregistri una partícula. Si això passa el gat morirà enverinat. Deixem que passi un minut. No sabem si el mix està viu o mort fins que destapem la caixa. La cosa és com en l'experiment de les dues esclatxes: allí no sabem per quin dels dos forats havia passat l'electró, aquí no tenim coneixement si hi ha hagut o no radiació. Segons el llenguatge quàntic fins que no obrim la caixa (interacció amb

l'observador!) haurem de dir que hi ha una mostra radioactiva que s'ha desintegrat i no s'ha desintegrat, un recipient amb verí que no està sencer ni trencat i un gat que no està ni viu ni mort.

Schrödinger va idear aquesta ficció per posar en clar que hi havia d'haver una fissura en l'estricta interpretació de Copenhaguen de la mecànica quàntica, perquè és clarament inadmissible que el gat alhora sigués viu i mort. I la controvèrsia que això suscità encara fa córrer tinta avui dia. S'hi han donat diverses respostes:

1ª) El gat prou que ho sent si és viu o mort. La cosa no és objectivament indeterminada, perquè "la consciència" del gat és suficient per provocar el col·lapse de la funció d'ona". Responem nosaltres: Costa d'entendre això de "col·lapsar la funció d'ona"; sembla un subterfugi verbal.

2ª) John Archibald Wheeler (n. 1911) no admet que sigui la "consciència" del gat el que faci objectiva la realitat de la seva vida o mort, ja que en lloc del gat podem posar qualsevol cosa inanimada alterable pel cianur, sinó que ha de ser l'observador qui fa que la cosa sigui o no. "Cap fenomen elemental no és un fenomen fins que no és un fenomen observat", diu. I per consegüent tot l'univers deu la

seva existència real únicament al fet de ser observat per éssers intel·ligents. Resp.: Aquest subjectivisme, que és de l'autor i no pas de la física quàntica en ella mateixa, no veiem que assenyadament es pugui admetre.

3ª) És fals que sempre l'observador interactui amb el fenomen. Aquest punt de la mecànica quàntica no val pas per a tots els fenòmens sinó només per a aquells que per observar-los cal pertubar-los. És el que creiem nosaltres.

La paradoxa EPR

Va ser Einstein qui va elaborar aquesta paradoxa amb Boris Podolsky i Nathan Rosen, d'on ve dir-ne "paradoxa EPR" per les inicials dels cognoms. És alhora contra la incertesa quàntica i la influència de l'observador en la mesura. Els tres autors la van publicar el 1935 a "Physical Review". Imaginem-nos dues partícules conegudes que estan interaccionant. Si aquestes partícules se separen fins a allunyar-se tant una de l'altra que ja deixin d'interaccionar, i l'observador mesura la quantitat de moviment d'una d'elles automàticament sabrà quina és la de l'altra perquè la suma ha de restar invariable, ja que no canvia amb el temps, i per hipòtesi coneixíem la que te-

nia la parella quan interaccionaven. Ara bé, si després mesurem la posició de la primera és cert que segons la mecànica quàntica no podem fer-ho sense alterar la seva quantitat de moviment, però no alterarem pas la de la que està lluny, de la qual, per tant, podrem saber la posició i la quantitat de moviment amb la precisió que vulguem, sense que l'observador hagi interaccionat amb ella. Només si les mesures efectuades sobre una partícula afectessin la trajectòria de l'altra, que ja no cau sota la seva influència, podríem dir que es compleixen les afirmacions de la mecànica quàntica. Però com que això és absurd, ja que "no hi ha cap definició raonable de la realitat que ho permeti", hem de concloure que la nova mecànica és incompleta, no pot donar explicació de tot el que succeeix en la realitat de les coses.

La cosa semblava ben plantejada i era clar que només una definició diferent de la realitat podia estar d'acord amb la interpretació de Copenhaguen de la mecànica quàntica. Caldrà dir, doncs, que Einstein i els seus companys eren els que tenien raó? La setmana que ve explicarem la resposta que hi donaren els defensors de la nova física.

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres. Rom 1,20

Homenatge a "Mossèn Biscúter"

Amb motiu del trasllat de les seves despulls a la nostra ciutat i en agraïment a la seva tasca, la parròquia de Maria Auxiliadora acaba de recordar i retre homenatge a Mn. Juan Luis González Haro, el "Cura Biscúter". L'acte s'ha celebrat amb la concurrència de força persones que el varem conèixer ben de prop i molts veïns i l'assistència de les nostres autoritats.

A la Missa d'acció de gràcies, presidida pel nou vicari episcopal mossèn Carles Soler Perdigó, concelebrant l'actual rector de la parròquia, mossèn Joan Villegas i altres capellans, es posà en relleu la personalitat d'aquell capellà; a continuació el rector de Llaveneres, monsenyor Jaume González Agápitó, pronuncià unes paraules glossant la vida i obra del p. Juan Luis; tot seguit es van fer esclatar unes salves en honor seu i s'hi col·locà una làpida que ens el recorda. L'homenatge es va iniciar amb la gresca i xerrola de la cercavila presidit per "Mossèn Biscúter", el ninot que el barri li té dedicat, com a símbol popular i representatiu de Cerdanyola.

Evocant la figura del P. Juan Luis

Al llarg dels divuit anys —entre 1955 i 1973— que va durar la seva estada entre nosaltres, Mn. González va dur a terme una intensa labor religiosa, educativa i cultural, en aquest veïnat matoroní de Cerdanyola, que sorgia de les successives onades d'immigrants andalusos, murcians i extremenys, arribats per servir de peonatge a la "puixant indústria catalana".

1.- Obra social

Un dels trets més característics que cal destacar va ser la seva tasca d'educador. Allà, en els inicis del barri, quan el p. Juan Luis rep l'encàrrec d'erigir una nova parròquia —la tercera de Mataró— la seva primera preocupació fou la de fundar les escoles parroquials amb la finalitat d'acollir, escolaritzar i donar formació humana i cristiana als fills de les famílies treballadores. En aquella època de tanta precarietat i mancances en un nou barri com el nostre, exempt de la més petita infraestructura i necessitat de tot tipus de serveis, l'obertura de les escoles parroquials va ser rebuda com una gràcia providencial, perquè resol·lia un dels problemes més candents.

Assegurar l'escolarització va ser un dels més grans encerts del "Cura Biscúter", com se l'anomenava popularment, i així li ho van saber reconèixer i agrair els veïns de Cerdanyola. Pensem que llavors, quan tot just el barri començava a néixer, els nens havien de fer a peu, quatre vegades diàries, els dos o tres quilòmetres de distància que els separaven de les dues úniques escoles públiques que funcionaven al centre de Mataró.

A més, i a l'entorn d'aquelles escoles, ell va crear tot un ventall d'activitats variades que serviren per complementar la instrucció acadèmica dels seus deixebles i iniciar-los en una futura preparació professional. Amb aquest objectiu d'assolir una formació global pels alumnes i de capacitar-los per integrar-se a la realitat catalana, el p. Juan Luis empenygué una sèrie d'iniciatives que han deixat fondes petjades en la història del nostre barri:



La gent del barri, en agraïment a la seva tasca, li va dedicar el ninot "mossèn Biscúter".

Amb motiu del trasllat de les seves despulls a Mataró s'ha fet un homenatge a "mossèn Biscúter"

Mossèn Juan Luis González, un educador de barri

Va muntar un laboratori fotogràfic on tot un grapat de preadolescents s'inicià en el coneixement de la fotografia. Alguns d'aquells jovenets avui dia són uns autèntics professionals que es guanyen la vida com a fotògrafs. A l'arxiu parroquial conservem, com a documents històrics d'aquells temps, un nombre considerable de reportatges fotogràfics que s'hi van fer.

Animà un grup afeccionant-los cap a la radiotècnia. Aquests nois van ser els "tècnics" que van muntar les primeres ràdios que es vengueren a un preu mòdic entre els veïns de Cerdanyola.

Vainstal·lar una emissora que, al senyal de "està usted en la sintonía de..." o "Está usted en la sintonía de Maria Auxiliadora", difonia notícies d'interès per al veïnat i alhora era un mitjà d'esbargiment i audició musical.

Posà en funcionament un cinema on cada dissabte i diumenge, ininterrompudament, s'hi projectaven tres sessions de pel·lícules per entretenir petits i grans. Setmana rera setmana la sala d'actes s'omplia de gom a gom. A la programació sempre es procurava de combinar l'humor amb la temàtica més seriosa. Com recordem les sèries de "Jaimito", "el Charlot", "el gordo y el flaco", les pel·lícules de l'oest...! Les més exitoses, però, van ser films de la categoria de "Ben Hur", "Quo Vadis", "Los diez mandamientos", "Espartaco"...! Aquesta feina fou concebuda per Mn. Juan Luis igualment que totes les altres, com una tasca de servei vers un barri mancat dels equipaments més elementals.

2.- La tasca cultural: un compromís amb el poble

En el camp cultural Mn. González també va ser l'iniciador de l'actual grup de teatre que s'ubica a la parròquia i que al llarg dels darrers trenta anys ha vingut posant en escena periòdicament, la representació de diversos autors teatrals. Obres de la producció dramàtica dels germans Alvarez Quintero, Muñoz Seca, Casona, Alfonso Paso, Ruiz Iriarte, J. Calvo Sotelo, J. Llopis, Tono, Fdo. Arrabal... han estat presents al repertori del "col·lectiu de teatre E.P.M.A." I al pas dels temps ha anat escenificant des de peces de curta durada, fàcil diàleg i trama força moguda per "divertimento" de l'espectador —com acudits còmics, esquetxos, sainets i petites comèdies—, fins a drames de forta temàtica i més gran envergadura quan a muntatge i exigències en la interpretació.

També Mossèn Biscúter fou primer impulsor i capdavanter en l'organització de la Festa Major de Cerdanyola, que any rera any, cap al final del mes de maig, se celebra en honor de la seva patrona Maria Auxiliadora. Fins al 1976 configuraven la nostra festa tot un ampli ventall d'actes repartits al llarg de la setmana: jocs infantils, tornejos, concursos i competicions, festivals musicals, cançons flamencs, audicions de sardanes... i les celebracions religioses amb les misses de primeres comunions i la processó pels carrers del barri festejant la patrona. El tradicional castell de focs d'artifici amb el rètol lluminós de "Viva M^a Auxiliadora!" posava la cloenda a les festes. I la parrò-

quia, amb Mn. Biscúter coordinant i dirigint al capdavant, ho posaven tot en marxa: N'eren els centres motors.

I les dependències parroquials esdevingueren un espai permanentment obert totes les hores del dia, on els fills dels obrers podien assistir a esbargir-se i omplir el seu temps de lleure, perquè s'hi podia participar en tota mena de jocs de taula, organitzar tornejos de ping-pong, croquet, frontó, futbol, simultànies d'escacs... Ah!, per cert, també l'actual "Club d'Escacs Cerdanyola" —entitat molt activa i en alça creixent, on alguns jugadors han assolit les importants fites de "mestres" i un títol de campió de Catalunya— té el seu origen en aquell ampli conjunt d'iniciatives del P. Juan Luis.

I d'altres activitats recreatives i de formació, com les excursions i visites culturals. Conservem vius records de la pujada anual al Tibidabo, de les nombroses sortides a diversos indrets i paratges de la geografia catalana, de les excursions de les nombroses sortides a diversos indrets i paratges de la geografia catalana, de les excursions de llarga durada a Mallorca, Madrid, Bilbao, Lourdes... Ben segur que tot això influí en la nostra relació afirmant una bona convivència, estrenyent llaços de sòlida amistat que encara perdura entre molts de nosaltres.

Tot al servei dels nens i adolescents; tot essent ells els actors i protagonistes. Tot dirigit i animat per Mn. González que, com a bon pedagog, va saber fer de nosaltres, encara infants,

persones responsables, i que convertí la parròquia en el nucli dinamitzador d'on sortien les diferents accions de promoció cultural i cívica realitzades al nostre barri.

3.- L'activitat religiosa: "petjades d'un sacerdot"

Quanta capellà, el P. Joan Lluís fou el fundador i primer rector de la parròquia. Va promoure i dugué a terme les obres de construcció de l'església i tot el complex d'edificacions, dels quals nosaltres som hereus: el temple parroquial, l'habitatge, sala d'actes, aules de les antigues escoles i altres dependències.

Sacerdot inquiet, perseverant, d'una forta activitat pastoral, la seva vocació missionera l'empenyí a fomentar l'evangelització pel nostre barri, assentant, d'aquesta manera, les bases de l'actual comunitat cristiana a la parròquia de Maria Auxiliadora.

Força preocupat per la reforma litúrgica —en fou el primer— per tal d'atendre el culte i animar les celebracions religioses que es feien a l'església, va crear l'escolania parroquial. Els qui van ser escolanets del P. Joan Lluís recorden amb vehemència l'entusiasme que aquell home posava en la catequesi; en les sessions periòdiques de formació bíblica; en les plàtiques i exercicis espirituals; en les reunions setmanals per preparar i comentar-nos les lectures, monicions i cerimònies de la Missa; en els assajos de cant i solfeig, on varem tenir l'oportunitat d'iniciar-nos en el coneixement musical i d'aprendre una extensa varietat de melodies religioses, delectant-nos sobretot amb el cant gregorià... tot un grapat d'activitats per formar-nos i fer de nosaltres dignes servidors de l'altar, i per aconseguir que les celebracions litúrgiques es fessin entenedores, ben viscudes i millor participades per la comunitat cristiana.

4.- L'agraïment d'un barri, d'una parròquia

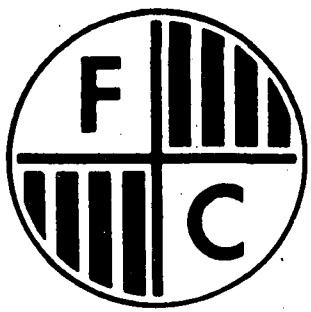
Home d'una empena extraordinària i d'una activitat sorprenent, plenament lliurat a la seva tasca, amb les múltiples accions que va emprendre Mn. González, realment aconseguí de donar-nos als seus deixebles una sòlida formació integral, humana i cristiana: ens va marcar per tota la vida. També a ell li devem tot el treball fet per posar els fonaments espirituals i materials de l'actual parròquia. I el barri sencer de Cerdanyola li deu tota una feina constant de promoció social i redreçament de les relacions entre veïns.

Anys enrera, en reconeixement i agraïment a la seva tasca, la gent del barri li dedicà el ninot "Mossèn Biscúter", com a símbol i imatge gegant en representació d'un poble. Ara, en evocar aquí aquest homenatge amb una làpida en record seu, la comunitat parroquial de Maria Auxiliadora també volem testimoniar el seu esforç i lliurament incondicional com a sacerdot, com a educador i mestre, com a amic. I manifestar-li la nostra gratitud per l'obra que ens ha deixat, per les seves inesborrables petjades encara visibles, per la considerable feina que va realitzar en benefici de tots.

Gràcies, Joan Lluís!, perquè, a l'estil de Jesús, vas passar pel món sembrant el bé.

FRANCESC VENTEO

VI CONCURS BÍBLIC



FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
"Grup Avant" TERRASSA

VI CONCURS BÍBLIC Tema: "EL REGNE DE DÉU"

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics.

Amb el suport de:

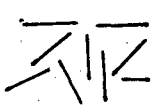
DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
DIPUTACIÓ DE BARCELONA - DEPARTAMENT DE CULTURA
BANC ATLÀNTIC
CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA
CATALUNYA CRISTIANA
CENTRE SOCIAL CATÒLIC
BANC SABADELL

BASES

1. Poden concursar-hi els alumnes d'EGB de totes les Escoles Públiques i Privades de Terrassa i de totes les localitats de Catalunya, o a través del Setmanari CATALUNYA CRISTIANA.
2. El concurs consisteix en contestar el qüestionari corresponent, segons el nivell d'EGB que cursa el nen/a.
3. El concurs queda dividit en tres categories:
1ª Nen/a de 2n. i 3er. nivell
2ª Nen/a de 4t. i 5è. nivell
3ª Nen/a de Cicle Superior (6è., 7è., i 8è. id.)
4. El concurs queda obert a partir de la difusió d'aquestes Bases. Els treballs que presenteu al concurs, els lliurareu a l'apartat de Correus de Terrassa nº 147, o al carrer de l'Església nº 5, fins el dia 4 de març de 1991, que es clourà l'admissió de treballs.
5. Per cada categoria s'atorgarà, COM A MÍNIM, els premis següents:
a) 5 premis dotats cadascun amb 7.000 ptes. en llibres i material escolar per als nens/es autors dels 5 millors treballs de cada grup.
b) 8 premis especials pel millor treball que destaquï en cada Bisbat.
c) Un premi únic, per cada categoria, al col·legi que, en conjunt, hagi presentat millor tots els treballs.
d) Caldrà que l'escola envii un llistat amb el nº i el nom dels concursants. Si un cop tancada la llista, n'hi ha algun que no hi participa, tatxeu-lo.
6. S'adjudicaran tots els premis citats. La Comissió Organitzadora es reserva el dret d'ampliar-los, segons el grau de participació i vàlua dels treballs.
7. El veredict del Jurat serà inapel·lable, i el sol fet de participar en el Concurs suposa l'acceptació d'aquestes Bases.
8. Els treballs es faran en fulls de paper de mida foli i l'extensió no podrà superar els tres folis escrits a una sola cara. **Al revers de l'últim full es farà constar el nom, cognoms, adreça de l'autor i nivell d'EGB al que pertany i Centre o grup de Catequesi on assisteix.** Els treballs inacabats els considerarem nuls.
9. El veredict del Jurat es comunicarà directament als premiats i es farà públic al Diari Terrassa, Ràdio Terrassa, al Setmanari CATALUNYA CRISTIANA i RADAR.
10. El repartiment de premis es farà a Terrassa el dia 4 de maig a les 11 del matí, al Pavelló SFERIC C/ Faraday, nº 85-91.
11. Per més informació dirigiu-vos als telèfons 780 52 65 - 785 22 91 (hores laborals) i 783 69 15, dimarts, dijous i dissabtes de 6 a 8 del vespre.

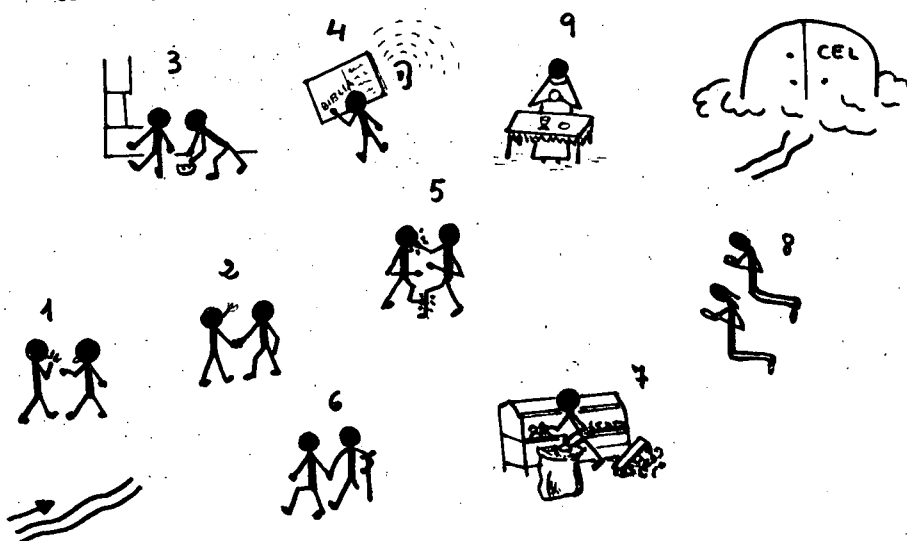
QÜESTIONARI DE LA 1ª CATEGORIA (2on. i 3er. nivell)

1. Completa:
Regne de Déu = Regne ----
2. De totes aquestes paraules, marca aquelles que, si les practiques, t'ajudaran a entrar al Regne del Cel.

☐ rabiüt	☐ servicial	☐ generós
☐ piados	☐ tossut	☐ treballador
☐ pacífic	☐ caritatiu	☐ envejós
☐ mandrós	☐ orgullós	☐ bo
3. Amb aquests 9 "palets" fes el nom d'allà on aniràs si ets bo/na.

4. En l'oració del Parnostre demanem el Regne de Déu.
Escriu la petició.

5. Endevinalla.
Qui ens ha guanyat el Regne de Déu morint per tots, clavat a la creu?

6. Ordena aquesta frase:
sóc al bo aniré cel. Si
7. Escribe els n.ºs. que seguiràs per arribar al cel i marca el camí.



8. Completa aquesta frase:
Jesús v... que anem a v... per sempre amb E... al c..., a la c... del nostre P...
9. Mt. 13, 47-50. En un foli, dibuixa una o varies escenes que hakis imaginat sobre aquesta paràbola que et llegirà i explicarà la "senyo" o el "profe."

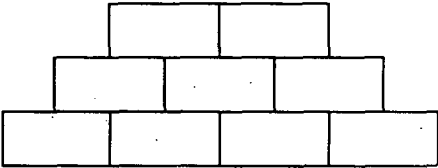
1. Jesús proclama el Regne de Déu en el sermó de la muntanya. (Mt. 5, 3-10) Escriu les dues benaurances que en parlen
2. Cerca Mt. 19, 13-15. Escriu el verset més important.

3. Explica què vol dir el verset 21, de Mt. 7.

4. ENDEVINALLA.

Abunda en el Regne de Déu;
 es troba en mig de la neu;
 també en un dolç caramel,
 i just, al bell mig del cel.

5. Al final de Ga. 5, hi trobaràs el que et cal per a construir el Regne de Déu aquí a la terra. Posa un nom a cada rajola, i escriu els números dels versets que en parlen.



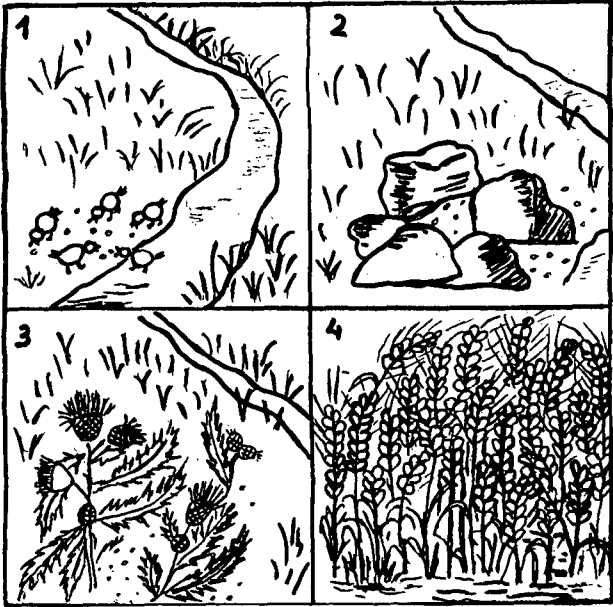
6. En Mt. 13, hi ha varies paràboles. Uneix amb fletxes les que tenen la mateixa significació.

- | | |
|--|---------------|
| El jull (la cogula) entre el blat (la cizanya) | la perla fina |
| El tresor | el llevat |
| El gra de mostassa | la xarxa |

7. Llegeix Jo. 14, 2-6, què ens promet Jesús i quin és el seu desig?

8. Mt. 25, 34-40. Per aconseguir la vida eterna, què et cal fer? Quina obra de misericòrdia practiques tu?

Mt. 13



Posa títol a aquesta paràbola. Explica el seu significat. On situaries una persona ambiciosa? Què et cal fer per a donar bon fruit?

1. Jesús promet la felicitat del Regne de Déu als qui el segueixen. Quins són aquests? Fes-ne una llista. Mt. 5, 3-10
2. Llegeix Mt. 19, 16-29. Què cal fer per a posseir el tresor del Regne del Cel? Per què el jove de l'evangeli no va ser capaç de seguir Jesús? Explica-ho tal com tu ho entens.

3. Llegeix Mt. 18, 1-4. En el Regne de Déu, l'única grandesa consisteix a ser de Crist. Com cal ser per entrar al Regne?

4. Jesús clavat a la creu, sosté un diàleg. Sols hi ha un evagelista que ho diu. Escriu només la part del diàleg que es refereix al Regne, el nom de l'evangelista i el capítol i nº. dels versets.

5. Tots tenim qualitats (moltes o poques), però cal posar-les totes al servei del Regne de Déu. En Mateu 25, hi ha una paràbola que ens en parla. Escriu el títol i indica el nº. dels versets, en els que l'amo recompensa als servents la participació activa en el Regne.

6. Llegeix Rm. 14, 17-19. Quin és el servidor de Crist que és acceptat per Déu?

7. Jo. 18, 33-37. Jesús davant de Pilat es declara rei. Quina classe de Regne és el de Jesús?

8. De quina manera, tots els que formem l'Església, poble de Déu, podem fer créixer aquesta petita llavor que ens diu Mt. 13, 31-32?

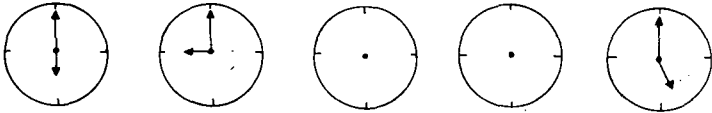
9. Llegeix 2 Pe. 3, 8-9, 13-15. Per què Jesús té tanta paciència amb nosaltres?

10. Completa:

(Mt. 20)

Títol: -----

De bon matí ----- onzena



Un propietari lloga -----

Van a treballar a -----

Tracte: -----

La vinya -----

El denari -----

Compara la justícia de Déu amb la dels homes.

Consideres justa l'actitud del propietari?

Per què?

Com hauries reaccionat tu?



Federació de Cristians de Catalunya. "Grup Avant" Terrassa.
 Sant Josep, 28 (Telèfon 783 69 15) Dimarts, dijous i dissabtes de 18 a 20 h. TERRASSA

VI Concurs Bíblic

EL REGNE DE DÉU O REGNE DEL CEL: en l'Evangeli de Sant Mateu

BASES: II CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ

La Federació de Cristians de Catalunya, del "Grup Avant" de Terrassa i amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat convoquen el 2º Concurs de Redacció per a nivells de Secundària dins el VI Concurs Bíblic de 1991.

Sota el tema: EL REGNE DE DÉU O REGNE DEL CEL en l'Evangeli de Sant Mateu.

- El sermó de la muntanya
- Les paràboles del Regne
- Què és el Regne de Déu i condicions per a entrar-hi.

Les Bases que regiran la present convocatòria són les següents:

1. S'estableixen dos grups de participació:

- | | |
|----|--|
| A) | 1er. i 2on. de B.U.P.
1er. grau de F.P.
Secundària obligatòria dins el programa Experimental de Reforma. |
| B) | 3er. de B.U.P. i C.O.U.
2on. grau de F.P.
Secundària Postobligatòria |

2. Premis: Es concedeixen tres premis i un accésit per a cadascun dels grups:

- | | |
|-------------|--------------|
| 1er. premi: | 50.000 Ptes. |
| 2on. premi: | 25.000 Ptes. |
| 3er. premi: | 15.000 Ptes. |
| Accésit: | 10.000 Ptes. |

3. Els treballs s'hauran de presentar mecanografiats a doble espai i en tamany DIN A4 amb una extensió màxima de 5 fulls. La tramesa, amb totes les dades personals i de l'institut escola, s'haurà de fer per duplicat a l'adreça que acompanya les presents Bases.

4. El termini de presentació és fins el 4 de març de 1991.

5. El Jurat estarà format per:

Mn. FRANCESC CIMA	Dr. en Història
FRANCESC TORRELLA i NIUBO	Artista i Publicista
SALVADOR ALAVEDRA	Periodista i Historiador
MARIAN TRENCHS	Licenciat en Filosofia i Lletres (Història)
JOSEP PUY	President de l'Associació de Pessebristes de Terrassa
JORDI SIMÓ	Publicista i Poeta
SEBASTIÀ SANZ	

Actuarà de secretari JORDI MASSAGUER i sot-secretari PERE MASSO

6. Els treballs s'hauran d'enviar a l'Apartat de Correus 147 de Terrassa.
7. La participació en el present concurs suposa l'acceptació de les Bases i les disposicions que, en el seu moment, pugui emetre el Jurat.
8. El lliurament dels premis tindrà lloc el dia 4 de maig del 1991 a les 11 del matí al Pavelló SFERIC al C/ Faraday, 85-91 de Terrassa.

PREMIS CONCEDITS EN EL 1º CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

GRUP A				GRUP B			
Nº	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	Nº	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Carles Duran i Codina	Inst. d'Ensenyament Sec.	Oliana	1.	Ivan Bentué i Barra	Inst. Batxillerat Albéniz	Badalona
2.	Alex Pardo	Col·legi Gresol	Terrassa	2.	J. Carlos Delgado i Ramirez	Inst. Batx. Salvador Vilaseca	Reus
3.	Marta-Isabel Tarrés Puertas	Inst. d'Ensenyament Sec.	Oliana	3.	J. Joaquim Mejias i Sendra	Inst. Formació Prof. "Cal·lípolis"	Tarragona
1er. Ac.	Josep Mª Garcia Gualdo	Inst. d'Ensenyament Sec.	Oliana	Accésit	Anna Mª Rico i Ortega	Mare de Déu del Carme	Tarragona
2on. Ac.	Xavier Giné i Garriga	Inst. Batx. "Joan Bosch"	Barcelona				

Col·lecció Ramon Raventós



Jaquetó set octaus de tall acampanat, realitzat en visó Demi-Buff color marró fosc. De línia molt juvenil, pot portar-se sobre els texans

Es presenta la col·lecció tardor-hivern'90/91 de Ramon Raventós d'Alta Pelleria sota disseny de Juan Grande, on la fantasia del creador juga un paper molt important. Els models ofereixen múltiples formes que, juntament amb la gran qualitat de les pells, aporten aquest toc fascinant que con- juga el confort i la bellesa.

S'hi van veure siluetes molt contrastades, de tall ampli i envoltant que, aporten un cert moviment traduït en graciosos "godets" o arrissats. La línia és juvenil i primordialment, molt femenina. En contrast amb aquesta amplitud es presenta la línia globus, en què apareixen els baixos lleugerament més estrets per sobre genoll aportant un aspecte d'extremada elegància.

Aquesta temporada es defineix per la tendència a les peces més curtes com els 7/8 i, com a contrast, abrics turmellers per als visons i astracan.

Reaparició de la caçadora de visó o castoril per a gent jove, a base de talls esportius molt cenyits a la cintura, per portar amb texans i, com a novetat, presència de la trenca a base de mànigues molt amples, amb grans colls o caputxes.

Les espatlles apareixen més reduïdes en tots els models, no obstant en conjunt, la silueta adquireix un aspecte molt més voluminós a causa de l'amplitud que recau a l'esquena.

Les pells que s'han utilitzat preferentment en tota la col·lecció són: el "mouton", astracan, breitschwanz, visó



Abric de tall envoltant realitzat en visó Demi-Buff. Gran col i baixos arrodonits amb la pell treballada a l'inrevés.

escandinau i americà indistintament, aquest darrer anomenat Blackglama.

En conjunt, es va veure una molt bonica col·lecció en la qual, les formes desinvoltes



Jaquetó Doble Faç color marró, amb coll i punys de mouton com en l'interior. Butxaques de traï i ornament de repunt.

segons el cànon actual, no van estar renyides amb l'autèntica elegància.

MARIA JOSE EJARQUE

CUINA

Conill amb xerès i bolets

1 conill
2 tomàquets madurs
100 gr. llard
llorer, farigola, julivert

1 ceba gran
100 c.c. xerès sec
4 grans d'all
1/4 de quilo de bolets del temps

Renteu i tal·leu el conill, salpebreu-lo, fregiu-lo amb llard i una mica d'oli, quan sigui daurat, traieu-lo i reserveu-lo en un plat. En la mateixa grassa prepareu el sofregit: fregiu la ceba trinxada fina, deixeu ofegar una estona fins que comenci a daurar-se, tireu aleshores els 2 tomàquets ratllats, el llorer i la farigola, afegiu el conill. Escalfeu el xerès, tireu-lo sobre el conill i enceneu-lo després tapeu-lo i deixeu-lo coure a poc a poc durant uns 20 minuts.

Peleu els alls aixafeu-los amb el ganivet i tireu-los a la cassola. Trinxeu el fetge amb força julivert, afegiu-ho al guisat. Fregiu els bolets frescos o de conserva en oli, amaniu-les lleugerament amb sal i deixeu-les coure uns minuts a foc lent.

Passeu la salsa del conill pel minipimer. Ajunteu tot el preparat, afegiu els bolets amb el seu suc i deixeu-lo coure tot junt durant uns minuts.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

LLIBRES

Testimonis d'una cultura (1)

Vivim una època de crispació que es trasllueix també en el periodisme i concretament en assaigs o notes biogràfiques que s'escriuen de pensadors, poetes, artistes, científics o polítics. Fa pena que moltes vegades imperi més el sentit partidista o sectari que no pas l'objectivitat i la serenor. A voltes es fan elogis desmesurats a persones gairebé anònimes o d'una actuació grisa i dubtosa, mentre es regategen els grans valors d'un personatge, posant només en relleu una relliscada furtiva en què pogué caure, com tot ésser humà.

Amb tot, hi ha honorables excepcions sobre el que diem. L'escriptor Leandre Amigó n'és una i tot el país hauria d'agrair,

com ho féu Espriu en confessar que els escrits d'Amigó són "magistral prosa catalana que gosaríem proposar com a modelica".

Jo admiro de Leandre Amigó la mestria en el dir, la precisió en les paraules i formes literàries i, sobretot, el respecte gran que mostra sempre vers el personatge o tema que descriu. Encara més: sap trobar en cada biografiat allò que l'enalteix o el se missatge vàlid pel seu temps i el nostre. Leandre Amigó no s'ha plantejat mai acudir als arxius per esbrinar i publicar misèries humanes; aniria contra les seves conviccions i contra el tarannà senyoriol de la seva ploma. Als homes que no han



deixat cap rastre de noblesa i de bondat ni un missatge a imitar i seguir, deixem-los en pau.

El llibre **Semblances** que avui presentem del senyor Leandre Amigó és una mostra que confirma el que diem. Es tracta d'un pomell de biografies curtes i altres temes, exposat tot en estil periodístic narratiu. L'autor indueix els lectors a un coneixement dels principals trets, a un optimisme ponderat i, sobretot, a aquella "pau dels dies", com diria ell mateix. Les pàgines del seu llibre mouen a la reflexió, a una crítica veritable i desperten un bon regust. Ens cal tenir escriptors com Amigó, enfront de tanta vulgaritat, de tanta xerrameca, de divagacions o de calúmnies nefastes.

Leandre Amigó fa gran el nostre país, evocant tot allò que és testimoni d'una cultura.

FRANCESC GAMISSANS

(1) **SEMLANCES**. Leandre Amigó. Editorial Columna. Barcelona. 1990.



GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

PEUPLES DU MONDE
8. RUE FRANÇOIS VILLON
75015 PARIS
FRANCIA.....8.960 Ptes.
FRANCESC TRILLA
78975 COSTA MARQUES
RONDONIA
BRASIL.....13.120 Pres.
MIQUEL EMILI POU
SARMIENTO 257
CORDOBA - LABOULAYE
ARGENTINA.....13.120 Ptes.
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS
P.O. BOX 753
MARAGOLI
KENYA (EAST AFRICA).....13.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Provincia.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
taló que adjunto.....gir postal.....
domestiació segons l'adjunta autorització:
Domestiació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Provincia.....
Prègo al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 20n. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

LA SARDANA I LA DANSA

Cinquè aniversari de la cobla Juvenil de Bellpuig

Recentment aquesta formació ha celebrat el seu cinquè aniversari, i ha presentat també la gravació del seu primer disc de sardanes, amb un repertori molt interessant ja que més de la meitat del seu contingut és amb obres inèdites en gravació discogràfica.

El disc ha estat gravat sota la direcció de Josep Maria Bernat, director també de la cobla, i presenta les sardanes "Juvenil" de Josep Maria Bernat, "Paraules" de Fèlix Martínez i Comín, "Pla d'Urgell" de Josep Capell, "Tardor" de Lluís Lloansí, "Escola d'Argent" de Jesús Ventura i Barnet, "Remembrança" de Joaquim Serra, "Cançoneta de bressol" de Josep Serra, "La nostra diada" de Francesc Safont, "Tornaboda d'Agustí Borgunyó, i "Bellpuig, Ciutat Pubilla" de Conrad Saló.

Curset Sardanista a Palamós.— El dia 12 de gener l'Agrupació Sardanista Costa Brava, de Palamós, va començar el seu XXVI curset d'ensenyament per ballar sardanes. Es fan classes cada dissabte a la tarda, per a persones de més de 5 anys. Els horaris són: a les quatre al Col·legi Ruiz Giménez; a dos quarts de sis, al Col·legi La Salle; a les set al Col·legi Vilarromà, i de dos quarts de nou a dos quarts de deu del vespre, al mateix Col·legi Vilarromà, per a gent gran.

"JIF" Catalunya.— L'organització Jornades Internacionals Folkliques de Catalunya—JIF—ha canviat de domicili i telèfon. Les noves senyes, que s'aniran concretant després de festes són: Edifici del Servei Territorial de Cul-

tura de la Generalitat, carrer Mestre Nicolau, 19, cinquena planta, 08021 Barcelona, telèfon i FAX número 414 40 35. La Secretaria estarà oberta totes les tardes dels dilluns, dimecres i divendres. El telèfon disposa de contestador automàtic.

Concurs musical SGAE.— Ricard Viladesau i Caner ha guanyat el premi únic que cada any ofereix el concurs musical de la Societat General d'Autors d'Espanya, amb la seva sardana "Els gegants de la ciutat". El Jurat qualificador el constituïen els mestres Manuel Oltra, Martínez Comín, Joan Lluís Moraleda, Tomàs Gil i Josep Solà.

Colles Verge de la Mercè i Malg.— Els dies 11 i 12 de gener se celebraren els actes finals dels organitzats per festejar el seu vint-i-cinquè aniversari. El dia 11 es feu un concert al Centre Cívic de Sants, amb les cobles La Principal del Llobregat i Vila de Blanes, i el dia 12 un ball amb l'orquestra-cobla Vila de Blanes.

Obit.— Ens ha deixat Francesc Blanes i Martínez, que havia estat membre fundador i capdancer de la colla Eura, i d'ençà anys, dirigia els cursets d'ensenyament de sardanes de l'Agrupació Cultural Folkliques de Catalunya. Tenia ara 69 anys i patia les conseqüències d'un accident de cotxe tingut ja fa temps, que han acabat essent irreversibles. El sepeli es va fer el dia 31 amb l'assistència dels familiars i els molts amics que s'havia conquerit en vida. Expressem el nostre condol i el desig d'un descans etern per a la seva ànima.

JOSEP VENTURA

COSTUMS I TRADICIONS

Soguers i terrissaires

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Anant per aquests mons de Déu es troben coses sorprenents i curioses. Com a mostra, oficis que es perden i dels quals només resten les eines si algú ha tingut cura d'encabir-les en algun museu etnogràfic o hi ha supervivents d'entre els qui exercien l'ofici.

Fa algunes setmanes, en ocasió de la diada de sant Pasqual Bailon, nat a Torrehermosa, es feien unes festes assenyalades a Catalunya, per part de la germandat de soguers que el tenen per patró. I un número del programa consistia a reconstruir la manera de fer sogues, o cordes gruixudes de cànem.

Les sogues bilbilitanes fetes amb el cànem de la vall del Jalón i del seu afluent, el Pereguil ja eren famoses entre els navegants en el segle XVII. Ara, en el XX, només en queda, com deia, la tradició. Alguns soguers encara van, de tant en tant, per plantar-hi els utensilis, a un indret a posta on havien exercit l'ofici. Els qui han vist treballar els corders catalans, saben que els calia un espai llarg per filar, amb una roda al cap i ells anant amunt i avall trenaven les cordes.

Els soguers de Calatayud primer breguen —allí en diuen "agramar"— o sia trituren els talls de cànem en brut i fan altres operacions per obtenir les tres qualitats d'aquell, o sigui flor o canal, llevada i estopa. S'ho col·loquen al voltant de la cintura i comencen a filar al llarg de la corda prèviament tensada. És a dir, al llarg del rastell.

Quan això ho fan a honor del seu Patró, un cop finida la tasca es dirigeixen al temple parroquial i treuen en processó la imatge de sant Pasqual Bailón que passegen al so de gralles i tambors. D'aquesta manera es conserva la tradició de l'ofici, car sempre hi ha

germans nous que l'aprenen així com l'esperit religiós d'un dels primers oficis que es coneixen.

Dic dels primers però no el primer, car segons els qui el practiquen o practicaven, fou el de terrissaire. A Catalunya encara hi ha terrissaires a molts llocs i les seves peces donen fama als pobles especialitzats, com Verdú amb els famosos cànirs provinents de tots els indrets del nostre país.

Per terres del Baix Aragó i concretament a Calanda s'han deixat de fer les grosses i ventrudes gerres o cànteres avui molt buscades pels col·leccionistes. Moltes cases del poble en conserven exemplars que fan servir, en alguns casos de jardineres. D'altres encara fan el servei pel qual foren creades: per conservar-hi carn adobada, olives i altres productes.

Cada poble on hi ha l'artesanía de la terrissa ha tingut o té models propis. D'ací en nasqué el refrany: "Cada terra fa sa gerra", és a dir, diferents. Els anys han adulterat aquesta dita canviant gerra per guerra, com si les guerres no fossin iguals. Així les cànteres de Calanda són úniques i donaren nom al barri on es feien, avui dins el nucli principal del poble: "Las cantarerías" i on encara hi ha una font on anaven, i van, a omplir d'aigua diversos atuell.

He dit que fou el primer ofici. Fa alguns anys, per motius que no vénen al cas, vaig haver de recórrer bona part de la geografia ibèrica. Per terres de Campos un terrissaire tenia una mostra —que més tard trobí en altres llocs— a la paret que deia: "Oficio noble y bizarro, / entre todos el primero / porque manejando barro / Dios fue el primer alfarero / y el hombre el primer cacharro".

RACÓ DEL LLENGUATGE

Eixir, deseixir, reeixir, sobreeixir

ALBERT PERA

—Ixes o romans?— em diu, a tall de facècia, un amic amb qui comparteixo l'interès i la preocupació pel llenguatge. Naturalment, qualsevol de nosaltres, més planerament, només hauria dit: —Surts o et quedes?

Eixir és més antic que sortir, i el trobem copiosament en els clàssics. I també, actualment és ben viu en el parlar valencià, amb exclusió de sortir.

L'antiguitat de eixir ens la demostra la quantitat de mots derivats que n'han eixit, alguns d'ells eminentment populars, com és ara el mot eixida. En el temps dels estatges unifamiliars, cada casa tenia una sortida posterior o lateral, un espai apte per ser convertit en jardí, i en alguns casos en hortet, amb un o dos arbres fruiters, llimoners, pereres, pomeres, albercoquers, pruneres o ametllers, i gairebé sempre, per petit que fos l'espai, un galliner, coniller o colomar. Aquests bestiar es mantenien, en bona part, de les deixalles del menjar i d'un grapat de gra diari comprat, i així contribuïa a l'economia familiar subministrant el plat fort de tall de molts

diumenges i altres festes.

L'eixidiu és un mot que no reconec com a viu en el meu record. El trobo enregistrat en el diccionari amb el valor de forat de l'aigüera o, més acuradament, desguàs. No hi ha dubte que deu ser un mot corrent a alguna contrada dels països catalans.

Eixidura anomenem la inflor de la pell causada per un tumor o abscess.

Deseixir-se d'un compromís, d'una empresa, vol dir sortir-ne airós, i una persona deseixida és la que es comporta amb desimboltura.

Reeixir vol dir tenir èxit, triomfar. Tot li reïx, diem d'aquella qui tot li surt bé, que totes li ponen, vaja. Tenim un barbarisme molt infiltrat, que és lograr, el qual farem molt bé de substituir per reeixir o aconseguir: Una obra d'art molt reeixida.

Sobreeixir és una extensió popular molt més considerable. Pensem en l'aigua que es vessa i es perd quan ja tenim el dipòsit ple: la sobreeixida,

aquesta presència d'aigua corrent i remorosa que no sabem apreciar prou, sobretot pensant que aviat ens posaran comptador d'aigua i ens quedarem sense el rajolí intermitent. I també, com ha passat amb eixida, el mot passarà al món retrospectiu dels records. Com també hi passarà l'expressió tenir el fel sobreeixit amb què abans el poble anomenava la icterícia, la malaltia del fetge que fa tornar la pell groga. Veïem, doncs, com els mots es perden, d'una banda perquè desapareixen formes de vida que donen pas a unes altres de més evolucionades, i d'una altra perquè substituïm amb mots més científics les maneres populars. No deixa de dolre.

Perles ortogràfiques

En un diari comarcal independent llegeixo el següent anunci: QUIROMASSATGISTE... RETALLIM I GUARDIM perquè hem pot necessitar. Cinc perles de cop en un anunci molt petit. Havia de dir: QUIROMASSATGISTA... RETALLIM I GUARDIM perquè em pot necessitar.

Exposició de 20 pintors a la Sala Parés

Vint pintors vinculats a la Galeria Parés exposen l'obra realitzada en el darrer any en una mostra col·lectiva que romandrà en aquesta galeria barcelonina durant tot el mes de gener.

L'exposició ha estat organitzada amb l'objectiu de reunir el treball més recent dels pintors de la Sala Parés que no tenen programada cap mostra individual a la Sala durant aquesta temporada.

Els vint artistes que participen en aquesta exhibició col·lectiva són J. Alum, X. Armenter, L. Beard, Badia Camps, Bosco Martí, M. Capdevila, R. Duran, Gabino, Gasto, Gil Granero, R. Moscardo, Gloria Muñoz, Ortuno, R. Pichot, Roca Sastre, Serra Llimona, R. Sunyer, Todo, M. Vil y J. Vives Campomar.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

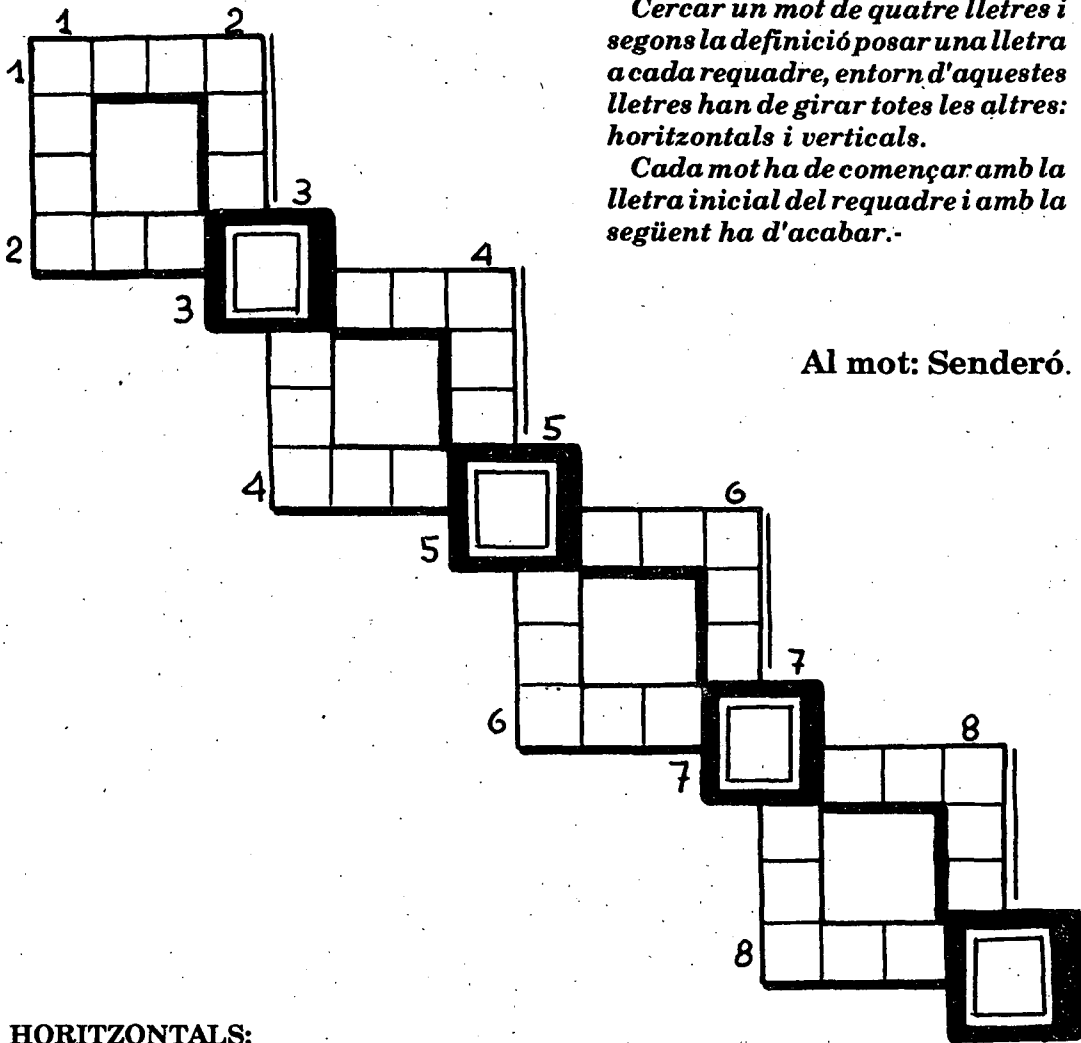
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concert entrevista

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

REQUADRE - MOT



Cercar un mot de quatre lletres i segons la definició posar una lletra a cada requadre, entorn d'aquestes lletres han de girar totes les altres: horitzontals i verticals.
Cada mot ha de començar amb la lletra inicial del requadre i amb la següent ha d'acabar.-

Al mot: Senderó.

HORITZONTALS:

- 1- Instrument musical "Bíblic".-
- 2- Habitable d'una comunitat d'abelles.-
- 3- Pl. Part de l'espai que apareix com una volta sobre la terra circumscrit per l'horitzó.-
- 4- Caixa amb tapa plana que serveix per guardar diverses coses.-
- 5- Aquell amb el qual hom té una amistat.-
- 6- Preguem, resem.-
- 7- La dona que té fills.-
- 8- Sani.-

VERTICALS:

- 1- Casa on habita la família.-
- 2- Palmípede semblant a l'oca però més petit i coll curt.-
- 3- Poblet on Jesús féu el primer miracle en una boda.-
- 4- Mare d'Isaac.-
- 5- Segons la tradició, germà de Moisés.-
- 6- Súplica, deprecació.-
- 7- Home a qui li falta un braç.-
- 8- Aquell qui ha begut massa.-

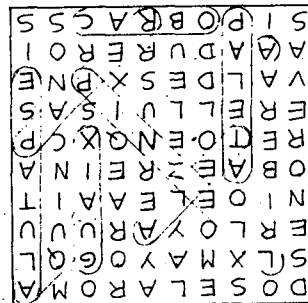
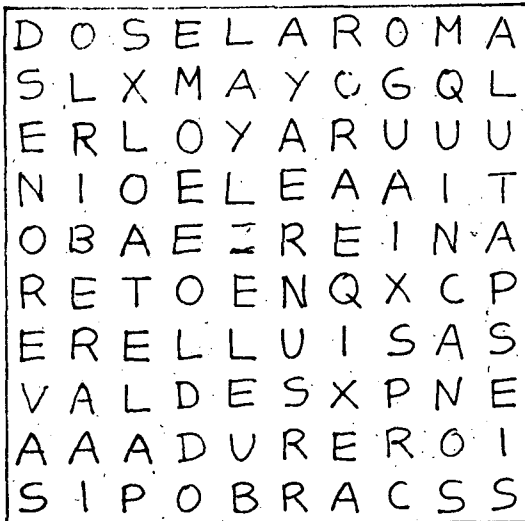
Solució

Al mot: Camí.-	VERTICALS:
1- Lira.-	1- Lira.-
2- Rusc.-	2- Anec.-
3- Cels.-	3- Canà.-
4- Arca.-	4- Sara.-
5- Amic.-	5- Aaró.-
6- Orem.-	6- Clam.-
7- Mare.-	7- Manc.-
8- Curí.-	8- Ebrí.-

SOPA DE LLETRES

per MONTSERRAT ALBERT

UN BON ARTISTA EN FA SERVIR ALGUN O TOTS 7

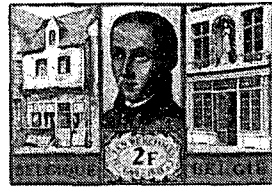


Solució

Aquarel·la, guaix, tela, paper, pinzell, espátula, paleta.

FILATÈLIA

per ENRIC GRAUPERA



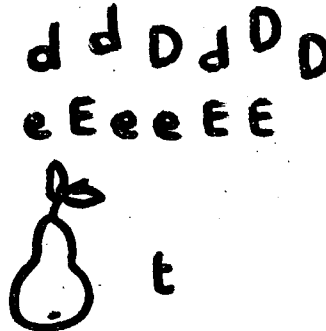
SANT JOAN BERCHMANS, jesuïta

Nascut a Diest (Bèlgica), el 13 de març del 1599. Entrà al noviciat de la Companyia als 17 anys, i completà els seus estudis a Roma. Gran devot de la Immaculada, compongué l'exercici piados "Els Dotze Estels" (dotze consideracions espirituals sobre la Verge). Morí als 22 anys a Roma, el 13 d'agost del 1621. El 5 d'agost notà els primers símptomes de la malaltia, però mentre pogué continuà fent la seva vida de sempre. Ja greu, demanà el crucifix, el rosari i la Regla de la Companyia: "aquestes tres coses em són molt estimades i amb elles moriré content". El papa Lleó XIII el canonitzà el 15 de gener del 1888.

JEROGLÍFIC

per NÚRIA ALBERT

COM ESTÀS?



Solució al 590

UN CAP DE SETMANA

CLASSIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	18	29+11
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	18	25+7
3.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	17	23+5
4.	SEVILLA C.F.	PJ	PTS	18	21+3
5.	R. MADRID	PJ	PTS	18	21+3
6.	C.D. LOGROÑES	PJ	PTS	17	20+4
7.	R. OVIEDO	PJ	PTS	17	19+3
8.	VALENCIA C.F.	PJ	PTS	18	18
9.	ATL. C. BILBAO	PJ	PTS	18	18
10.	R. BURGOS	PJ	PTS	17	17-3
11.	S.P. GIJON	PJ	PTS	18	17-1
12.	R. VALLADOLID	PJ	PTS	18	16-2
13.	R. ZARAGOZA	PJ	PTS	18	16
14.	C.D. CASTELLON	PJ	PTS	18	16-2
15.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	18	15-3
16.	R.C.D. MALLORCA	PJ	PTS	18	15-3
17.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	18	15-3
18.	C.D. TENERIFE	PJ	PTS	18	13-5
19.	R. BETIS	PJ	PTS	18	12-6
20.	CADIZ C.F.	PJ	PTS	18	10-8

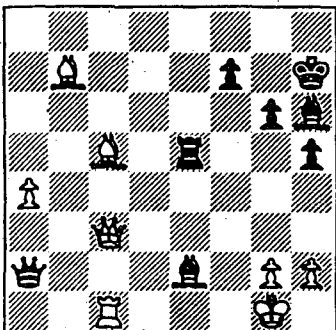
ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 360

Negres juguen i guanyen

Tornem altra vegada al tema del conill, només que diferent. Ara és amb llampecs.



Solució al diagrama 359

1 Dg4-e2 (amenança Txd7) Dc4-b4, 2 De2-d2 Db4-e7, 3 Cc3-e4 Th5-h8, 4 Ce4-d6+ Rc8-b8, 5 Cd6xb7 1-0.

LA TRAVESSA

R. BURGOS-R. ZARAGOZA.....	2
CADIZ-R. MALLORCA.....	1
R. SOCIEDAD-SEVILLA.....	X
LOGROÑES-CASTELLON.....	1
R. OVIEDO-F. C. BARCELONA.....	1
R. MADRID-AT. MADRID.....	2
ESPAÑOL-SP. GIJON.....	2
VALENCIA-AT. OSASUNA.....	X
R. BETIS-ATH. BILBAO.....	1
R. VALLADOLID-TENERIFE.....	1
SESTAO-RAYO VALLECANO.....	1
BILBAO ATH-R. MURCIA.....	1
FIGUERES-PALAMOS.....	X
ALBACETE-R. CELTA.....	1
Pleno al 15.....	
AVILES-LEIRIDA.....	1

RESULTATS

BURGÓS-ZARAGOZA.....	0-1
CADIZ-MALLORCA.....	1-0
R. SOCIEDAD-SEVILLA.....	1-1
LOGROÑES-CASTELLON.....	2-1
OVIEDO-F. C. BARCELONA.....	1-0
R. MADRID-AT. MADRID.....	0-3
ESPAÑOL-SP. GIJON.....	0-2
VALENCIA-OSASUNA.....	1-1
BETIS-ATHLETIC.....	1-0
VALLADOLID-TENERIFE.....	6-2



LA MALA VELLA DE CALDES

CALDES DE MALAVELLA
ÉS UN POBLE MOLT ANTIC



SABEU PER QUÈ ES DIU
AIXÍ?



FA UNA PILA D'ANYS HI
VIVIA UNA SENYORA MOLT
I MOLT RICA, PERÒ ENCARA
MÉS DOLENTA QUE RICA.



DEMA
ÉS DIA DE
FESTA.
JA SAPS QUE...

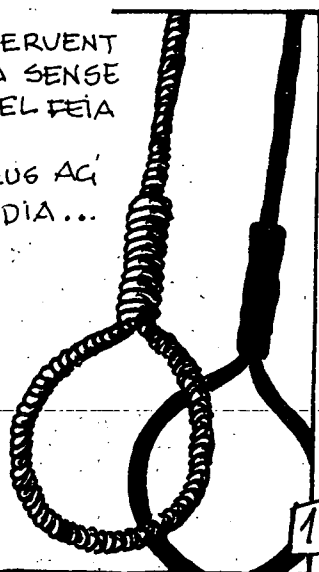
EL CRIAT ES VA ESGLAÏAR,
CAR JA SABIA QUIN ERA
EL COSTUM DE LA DAMA
ELS DIES DE FESTA...



VES A CERCAR UN INFANT
AL POBLE. TREU-LI EL COR
I ENTREGA'L AL MEU QUINER
QUE EL PREPARARÀ PERQUE
ME'L MENGÍ

PERÒ...
ÉS QUE JO...

I SI EL SERVENT
TORNAVA SENSE
EL COR EL FEIA
PENJAR.
PERÒ HEUG AÇÍ
QUE UN DIA...



L'EIXERIT

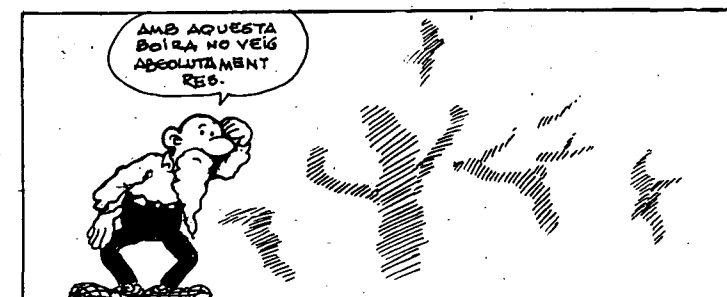
SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 545

Històries d'Eixerits

Renoi, quin fred!

Estimat Eixerit: sóc l'Àlex de la Vall d'Aran. Fa molt fred. L'altre dia tenia el nas vermell com un tomàquet i gelat com si sortís del congelador. Les puntes dels dits em feien mal de tant fred; prou bufava perquè se m'escalfessin, però no hi havia res a fer.



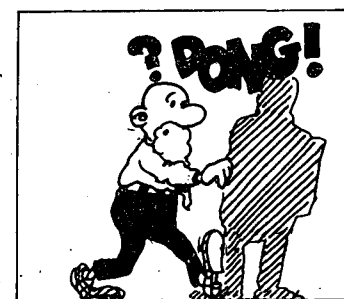
MIRA...!
ALLÀ HI HA EL MEU
AMIC.



HOLA NANO!



? DONG!



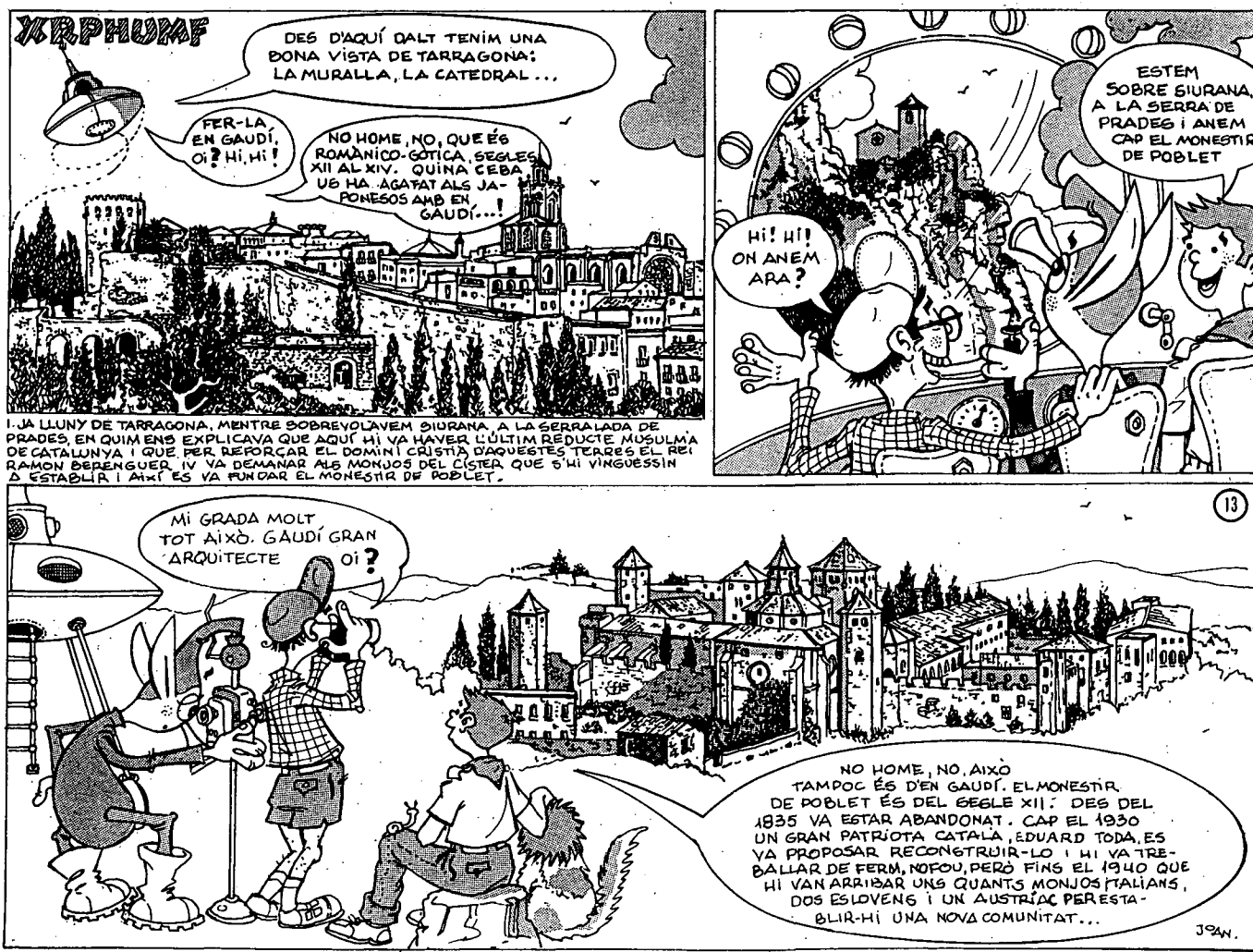
Algú dia la "tele" va dir que hi ha persones que moren de fred. Això és molt trist! No tenen casa, ni llit, ni roba per abrigar-se. Però, ¿com és això? ¿Què no tenen família ni ningú que els estimi? ¿Què no poden treballar enlloc? ¿Què no tenen ningú que els faci el menjar? Ha de ser molt trist trobar-se sol en el món, oi?...

Encara no sé com ha estat que després d'escriure això m'he aixecat i he fet una abraçada i un petó a la mare.

-I ara! Què et passa?
-Gràcies per tot, mare!



L'Eixerit



Jesús ens parla

Busquem l'evangel del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 1, versets del 35 al 42 (Jo 1:35-42).

Reflexionem: 1. Sant Joan Baptista era un home bo, un home fidel que acceptà la missió que el Senyor li confià, un home que digué sempre la veritat, ni que això li costés la vida. "Fixant-se en Jesús que passava", el reconegué immediatament. Joan el reconegué perquè tenia el cor net, "benaurats els nets de cor, perquè aquests veuran Déu".

2. Joan estima Jesús, i vol que sigui conegut i estimat per tothom, per això indica el pas de Jesús a dos dels seus deixebles que estan amb ell. Aquests també tenien el cor preparat per la predicació de Joan Baptista per reconèixer i seguir Jesús amb tota la promptitud. Jesús els invita a passar el dia amb ell, i al cap del dia estan engrescats: "Hem trobat el Messies!"

3. Tothom que busqui de debò Déu, el trobarà. A nosaltres també els pares ens l'han donat a conèixer, i cadascú ha de trobar el seu camí personal de seguiment de Jesús. Quan celebrem l'Eucaristia, quan preguem, també nosaltres "estem amb Jesús", i si li obrim el nostre cor sentirem la força de la seva amistat i del seu amor.

El mossèn

JÚLIA

per ANNA

La gent gran es pensa que per nosaltres, néixer és bufar i fer ampolles. Però el cert és que ens costa molt, i encara sort que la mare ens hi ajuda. Tot i que passem nou mesos preparant-nos, fent gimnàstica i seguint una dieta equilibrada, no és una feina gens fàcil ni divertida, i cal fer-la bé, al capdavant només es neix un cop a la vida. I quan ho aconseguim, encara ens reben amb clatellades. Què us sembla, quina rebuda, oi?

Jo ja fa vuit dies que vaig néixer, i encara em dura el cansament. Em passo tot el dia menjant i dormint. No tinc esma per res més. Però no us penseu, no està gens malament aquest ritme de vida, és una mica monòton, però ja m'està bé, fins que m'hagi acostumat a la casa i la gent, si més no.

Tot és nou per mi. Quan acabava d'arribar, érem en una altra casa, una casa molt gran i amb molta gent. La mare també estava molt cansada, com jo, i per això em van posar en una altra habitació, plena de nadons, com jo, on ens vigilaven unes altres mares.

-Hola, quan has arribat? -em va preguntar el meu veí de bressol, un nadó grassonet amb molt de cabell negre. Jo vaig arribar ahir i em dic Xavier.

-Jo acabo d'arribar, i m'han dit, una cosa així com, Tula -li vaig respondre jo-. Més endavant, m'he assabentat que això de Tula només és un motiu afectuós, en realitat em dic Júlia.

Ara ja sóc a casa (o si més no, això és el que va dir el pare quan vam venir aquí) i ja conec bé tota la família. El pare és la veu més greu, i duu un bigoti que em fa pessigolles quan em fa un petó. L'Àngels és la més cridanera, i té les mans força més petites que els altres. La mare és la més dolça, em dóna el menjar i em

bressola; estaria perduda sense ella. L'àvia, són les cançonetes desafinades, i l'avi em dóna el xumet mullat en coses ben rares.

He après moltes coses, des que sóc aquí. Ara ja sé que quan necessito alguna cosa, només he de xiscar ben fort, i un o altre ve corrent a veure què em passa. I puc dir, sense falsa modestia, que ja tinc un plor força personal.

I també he après que aquelles coses plenes de dits que tinc al final del cos, són els meus peus. I que també tinc mans, i orelles i ulls, i un nas. Oi que tinc moltes coses?

Avui la mare m'ha explicat una cosa ben curiosa. M'ha dit que d'aquí a uns dies, arribaran tres mags de l'Orient, igual que fa molts anys van visitar un altre nen petitó com jo, i que ens portaran molts regals. Jo no sé què són els mags, ni l'Orient, ni els regals, però tot plegat deu ser qualcom molt especial perquè la mare sembla molt emocionada.

I la mare no és l'única que parla dels Reis Mags -perquè es veu que també són reis- l'Àngels també me n'ha parlat. Diu que els ha demanat una nina que plora com si fos de debò -perquè es veu que també accepten encàrrecs- i el pare li ha dit que ja en té una que plora de debò. I l'àvia m'ha dit que jo sóc el millor regal dels Reis. No ho acabo d'entendre, però tots estan molt il·lusionats.

Vosaltres també els heu demanat coses, als Reis? L'Àngels ho ha escrit en un paper i l'ha donat a un senyor amb vestit ben estrany, que diu que és un patge reial.

Els grans tenen costums ben estranyes, però també tenen coses molt maques, ben mirat.

L'avi diu que perquè els Reis et portin el que has demanat has d'haver estat una bona nena. Suposo que tots heu estat molt bon minyons. Així que espero que els Reis us portin moltes i moltes coses!

TV3

DIUMENGE, 20

- 09.15 Sardanes
09.50 Programació infantil
11.05 Les fabuloses tortugues Ninja
11.30 Sputnik Vic
12.00 Oh, no! (D)
12.30 Gol a gol
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps
15.10 Programació infantil
15.30 La pel·lícula del diumenge (D):
«Pànic a l'escenari»
17.15 Les brigades del Tigre (D)
18.15 L'illa de les papallones (D)
18.45 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.10 Trenta minuts
21.45 Dallas (D)
22.45 Gol a gol
00.05 SIGNES DELS TEMPS

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 09.30 Gradat's ara pot!
10.15 Universitat oberta (D)
13.00 Gent del Barri (D)
13.30 TAT Comarques
14.30 Telenotícies
15.00 El temps - Bona cuina
20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina
24.00 Telenotícies
00.30 Diners
00.30 Tot l'esport

DILLUNS, 21

- 10.45 Planeta
13.55 A dalt i a baix (D)
15.15 Velms (D)
15.40 Com a casa
16.40 L'Espantacells i la Sra. King (D)
17.30 Programació infantil
18.55 Magnum (D)
19.50 Diccipinta
21.20 Betes i films
21.50 Pantalla (D): «La rossa del bar»

DIMARTS, 22

- 10.45 Basquetmania
11.45 Thalassa
12.30 30 minuts
14.00 A dalt i a baix (D)
15.10 Velms (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia (D)
17.30 Programació infantil
18.55 Magnum (D)
19.50 Diccipinta
21.15 Super 10
21.25 Roseanne 2 (D)
21.45 Això és massa
22.50 Mike Hammer (D)

DIMECRES, 23

- 10.45 Senyals
11.30 La reina de casa (D)
12.00 Versió directa
14.00 A dalt i a baix (D)
15.10 Velms (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.30 Programació infantil
18.55 Magnum (D)
19.50 Diccipinta
21.05 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Cinema 3: «Justícia per a tots»
23.35 Informatiu cinema

DIJOUS, 24

- 10.45 Tres catorze setze
11.30 Cinema 3
12.30 Natura
14.00 A dalt i a baix (D)
15.10 Velms (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.30 Programació infantil
18.55 Magnum (D)
19.50 Diccipinta
21.05 Super 10
21.25 Tres pics i repicó
23.00 Actual

DIVENDRES, 25

- 10.45 Motor a fons
10.30 Saló de la Infància
11.45 Dallas
12.00 Actual
14.00 A dalt i a baix (D)
15.10 Velms (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.30 Programació infantil
18.55 Magnum (D)
19.50 Diccipinta
21.20 La vida en un xip

DISSABTE, 26

- 09.15 Sardanes
09.30 Pel·lícula de dibuixos animats
11.00 El Dr. Shump
11.30 Sputnik Concert
12.45 Tres pics i repicó
14.05 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.15 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda de fantasia: «Krubl»
17.30 Sereu campions
17.45 Oliana Molls
18.15 Buck Rogers (D)
19.00 Cagney i Lacey (D)
19.50 Futbol



- 22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.50 La reina de la casa (D)
23.20 Innocent o culpable? (D)
23.45 Cinema de mitjanit (D):
«L'infiltrat»

CANAL33

DIUMENGE - 20

- 14.00 Jazz & Co.
15.00 80 minuts
16.00 Esports Diumenge Tarda
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «La dona més bonica del món»
21.30 Informatiu cinema
22.00 Natura
22.30 Gran estrena
24.00 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 17.30 Gradat's ara pot!
18.15 Universitat oberta
19.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.40 Sputnik Zap
21.25 Mil paraules
21.30 Les notícies amb Josep Cuní
22.00 Diners

DILLUNS - 21

- 19.00 Basquetmania
20.55 Gent del barri
22.10 Versió directa
23.10 Segle XX

DIMARTS - 22

- 19.00 Vida salvatge - El naturalista amateur
20.55 Gent del barri
22.10 Teatre: «Slàstic»
23.35 Cadència

DIMECRES - 23

- 19.00 Vida salvatge - El naturalista amateur
20.55 Gent del barri
22.10 80 minuts
23.10 Sputnik Concert
00.10 Planeta terra

DIJOUS - 24

- 19.00 Vida salvatge - El naturalista amateur
20.55 Gent del barri
22.10 Fila 33 - «Quartet»
00.05 Més enllà del 2000

DIVENDRES - 25

- 19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.10 Canal 33 presenta
23.10 Tres catorze setze
23.55 Versió original: «Le mort en ce jardin»

DISSABTE - 26

- 13.15 SIGNES DELS TEMPS
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
16.00 Esports dissabte tarde
18.00 Futbol
19.45 Telefilm dissabte tarda:
«L'altre amant»
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV1

DIUMENGE, 20

- 01.55 Esport nit
08.00 Bojos per la tele
09.00 TEMPS DE CREURE
09.15 Concert
10.00 EL DIA DEL SENYOR
SANTA MISSA
11.00 POBLE DE DÉU
11.30 Camp i mar
12.00 Informe setmanal
13.00 Cosmos
14.00 El saler
15.00 Telediari-1
15.35 Els fruitits
16.00 Sessió de tarda: «La venganza de don Mendo»
17.40 Joc d'infants
18.10 L'hora de Bill Cosby
18.30 El temps és or
19.30 L'hora Warner
20.30 Telediari-2
21.05 Eva y Adan, Agencia matrimonial
21.25 Presentació de «Los Simpsons»
21.45 Diumenge cine: «Ladrón y amante»
23.40 Telediari
23.45 Els treballs i els dies
00.15 Va de cine
01.15 Andalusia
01.30 Art i artistes Flamencs

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 09.00 Obertura
10.45 Telediari
11.40 Telediari
12.55 Telediari
13.00 Teleuna
14.00 L'Informatiu Migdia
15.00 Telediari-1
17.55 El follet del globus
18.00 Els mons de Yupi
18.30 Calaix de sastre
18.45 L'Informatiu Vespere
20.30 Telediari-2
24.00 Diari nit

DILLUNS, 21

- 09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Els fills del fred
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 El preu just
22.30 S'ha escrit un crim
23.15 A debat
00.30 Equinoccio

DIMARTS, 22

- 09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Parlant clar
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Els vídeos de primera
21.45 Sessió de nit: «El nuevo caso del inspector Clouseau»
23.00 A portada
00.30 TESTIMONI
00.35 La memòria fertil

DIMECRES - 23

- 09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Amb les mans a la massa
19.30 Els carrers de San Francisco
21.10 Especial «Un dia és un dia»
22.00 Falcon Crest
22.55 Genets de l'alba
00.30 Estimat Cabaret

DIJOUS, 24

- 09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Stop, seguretat en marxa
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Bojos per la tele
22.15 El primi-joc
22.30 Estrenes TV: «Prohibido»
00.35 Patrimoni cultural de la humanitat

DIVENDRES, 25

- 09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 3, 2, 1... contacte
18.30 Festival Hanna Barbera
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Nit d'humor: «Nido vacío» - «Chicas de oro»
22.00 Però... això que és?
23.15 TVE en curt
23.30 Sèrie rosa

DISSABTE, 26

- 00.15 Al·lucini
01.50 Esport nit
08.00 Especial «Un dia és un dia»
09.00 ULTIMES PREGUNTES
09.30 Concert del dissabte
11.00 En escat
11.30 No t'ho perdís
13.00 Trobada juvenil amb Banesto
14.00 Rockopop
15.00 Telediari-1
15.35 Les mil i una amèriques
16.00 Sessió de tarda: «También los ángeles comen judías»
18.00 Club Disney
20.00 El cuentacuentos
20.30 Telediari-2
21.00 Informe setmanal
22.05 Dissabte nit: «Mujeres al borde de un ataque de nervios» - «Habitación para cuatro»

TVE2

DIUMENGE, 20

- 07.00 Tribunal Popular
08.30 SANTA MISSA
09.15 Puçastoc
10.00 Gorbi
10.30 Cine para todos: «Glofriends»
12.00 Diumenge esport
14.30 Servei de notícies
14.35 Diumenge esport
16.30 Servei de notícies
16.35 Diumenge esport
18.05 Cine clàssic «Chicago años 30»
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Mira -2
21.00 Notícies
21.15 Mis historias favoritas
23.00 Estudio Estadio
00.00 Clásicos TVE
01.00 Glasnost
01.30 Música N.A.
02.00 Extra revista de cine

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

- 12.00 Notícies
13.25 Menjar i beure
14.30 Avanç informatiu
16.25 Avanç informatiu
17.55 Avanç informatiu
20.00 L'informatiu vespere
21.00 Contrapunt

DILLUNS, 21

- 07.30 Archie i Sabrina
08.00 Dibuja-2
09.00 TV educativa
11.00 Paseo central
12.05 Historias de la ópera
13.05 Belleza i poder
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 La barberia
16.30 Primera sesión: «Cumbres doradas»
18.00 Historias de cada día
19.00 Basket ACB
19.30 Mister T
20.30 Forza Barça
21.15 Murphy Brown
22.00 La estrella es... Gary Grant: «Solo los ángeles tiene alas»
00.00 Rápido
01.00 Última sesión: «La Corean»

DIMARTS, 22

- 07.30 Forza Barça
08.00 Dibuja-2
09.00 TV educativa
11.00 Paseo central
12.00 National geographic
13.05 Belleza i poder
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras

- 15.30 Cheers
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sesión: «Fanasmas en la casa»
18.00 Historias de cada día
19.00 Mec-Mec
19.30 Mister T
20.20 Una sombra al sol
20.45 Andalusia
21.15 Sigue sigue plastic!
22.00 Un año en la vida
23.00 Crónicas urbanas
00.00 7 Huellas 7
00.30 Última sesión: «La noche del día siguiente»

DIMECRES, 23

- 07.30 Archie i Sabrina
08.00 Dibuja-2
09.00 TV educativa
11.00 Paseo central
12.00 Extra
13.05 Belleza i poder
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sesión: «Una mujer difamada»
18.00 Historias de cada día
19.00 Mikimoto-clip
19.30 Mister T
20.30 Jornada deportiva
22.00 Es tres
23.00 Documents tv
00.30 Última sesión de cine: «La gran ausencia»

DIJOS, 24

- 07.30 Archie i Sabrina
08.00 Dibuja-2
09.00 TV educativa
11.00 Paseo central
12.00 Galeria de Música
13.05 Belleza i poder
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sesión: «Al fin solos, pero...»
18.00 Historias de cada día
19.00 Bioman
19.30 Mister T
20.30 Pictionary
21.15 Espiral
22.15 Dijous cinema: «Tootsie»
00.00 Metropolis
01.00 Última sesión: «Decálogo cinco, Decálogo seis»

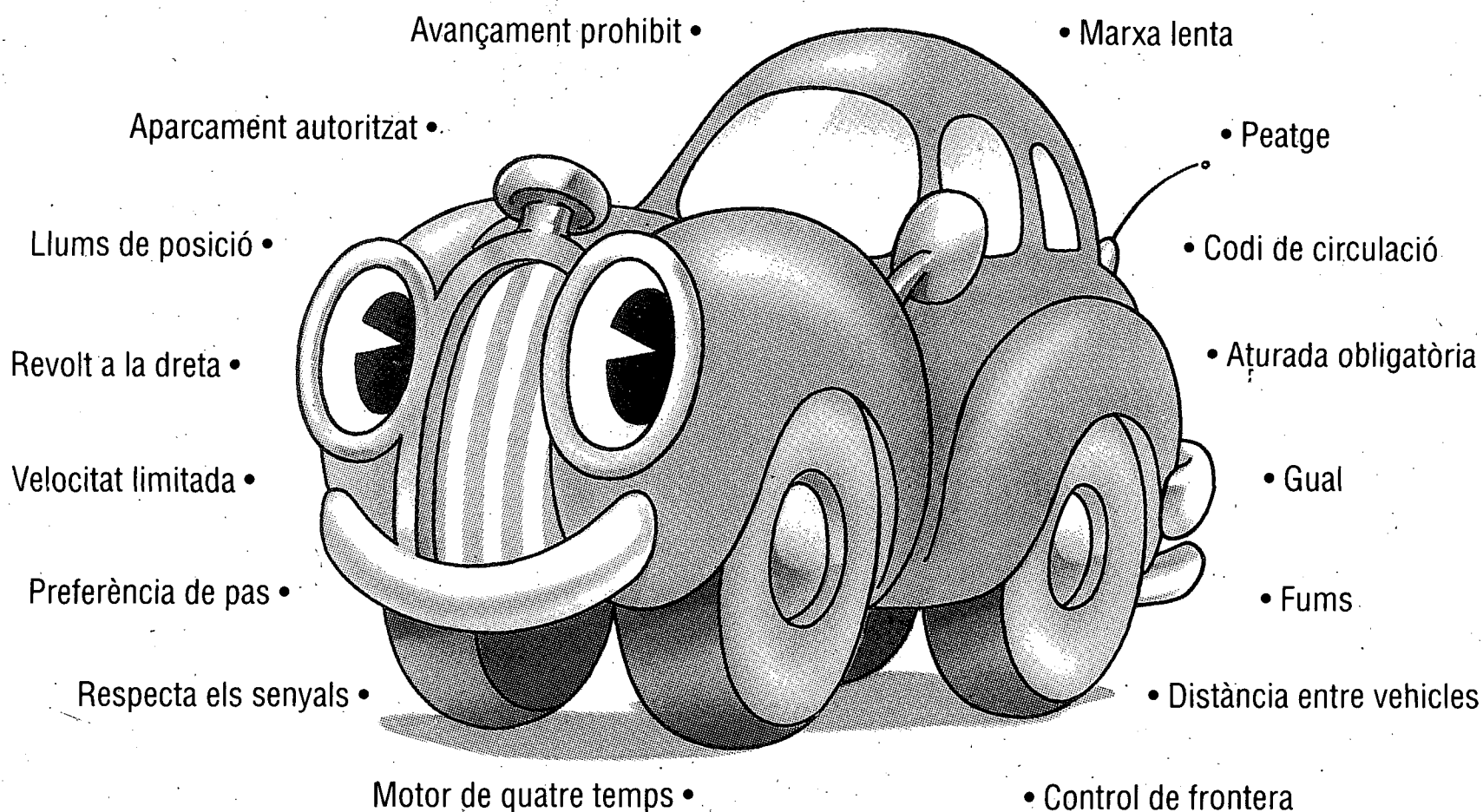
DIVENDRES, 25

- 07.30 Pictionary
08.00 Dibuja-2
09.00 TV educativa
11.00 Paseo central
12.00 Revista de Música
13.05 Belleza i poder
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Parejas
16.00 Barcelona olímpica
16.30 Primera sesión: «Doña Bárbara»
18.00 Historias de cada día
19.00 NBA
19.30 Dibuja-2
20.30 On li fa mal?
20.55 Andalusia
21.15 Tribunal Popular
22.00 El mirall: «El bosque animado»
01.00 Jazz entre amigos
02.00 Última sesión de cine: «Extorsión»

DISSABTE, 26

- 08.00 Sigue sigue plastic!
09.00 Dibuja-2
09.30 Això no pot fer-se per TV
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «Las aventuras del Barón Muldhausen»
12.00 Belleza i poder
13.30 Mikimoto-clip
14.00 Va de cine
14.30 L'informatiu cap de setmana
15.00 NBA
16.35 Dissabte esport
18.00 Avanç informatiu
18.05 Dissabte esport
18.45 Antologia de la zarzuela
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Cine club: «Sublime obsesión»
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.15 La sombra de la horca
23.00 TV2-presenta
00.00 La tabla redonda
01.00 Última sesión de teatro
02.30 Video-mix

EL CATALÀ TAMBE A L'AUTOESCOLA



**ARA POTS ESTUDIAR, PRACTICAR I
EXAMINAR-TE EN CATALÀ.**



**Demana el codi, el manual
i l'examen en català**



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General de
Política Lingüística

